

கனல
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை
189

தை 2023
10.01.2023

ஆளுமைச் சிறப்பிதழ்

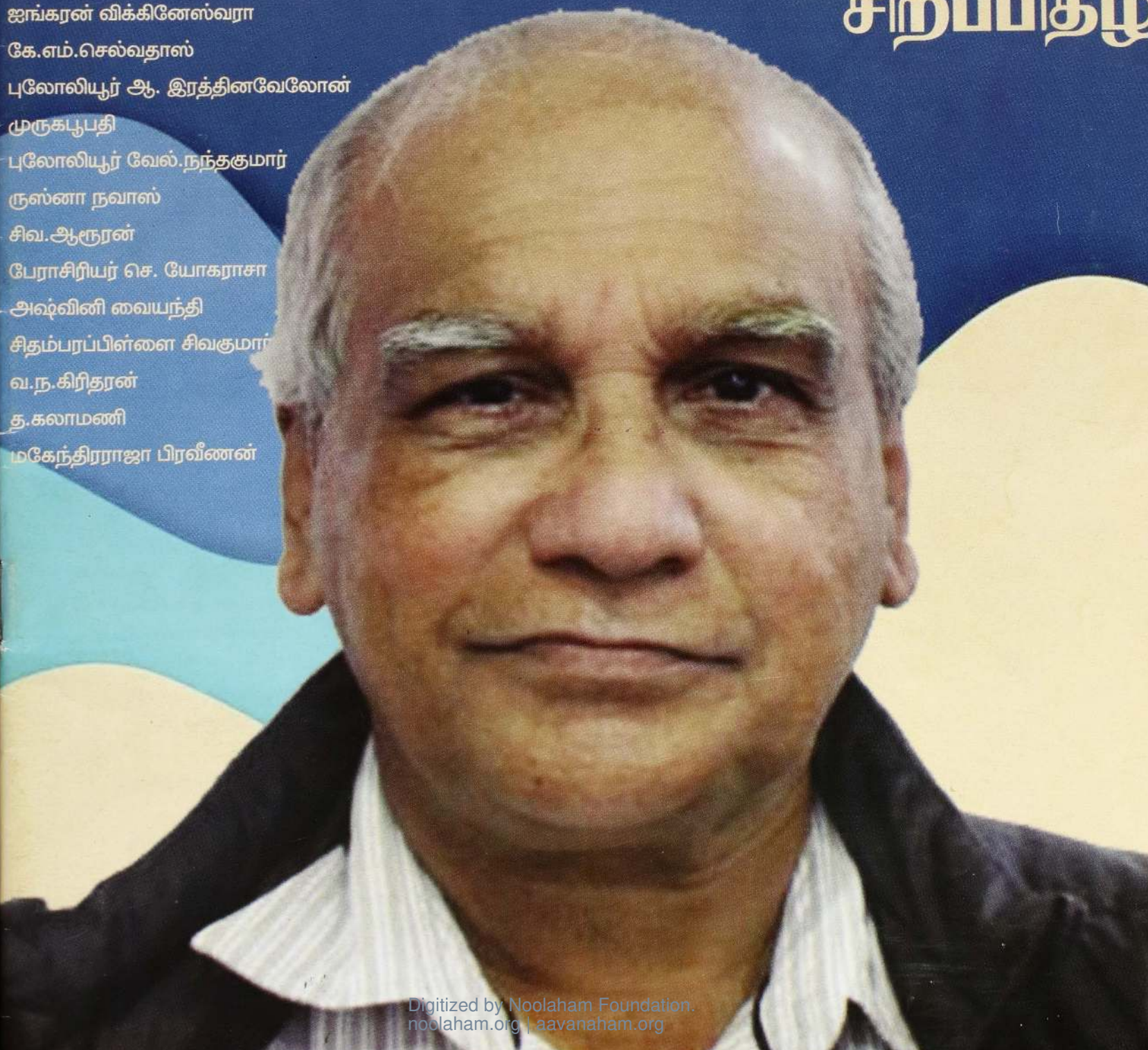
ஆளுமை

150/-

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

முருகபுபதி
சிறப்பிதழ்

கிறிஸ்ரி நல்லரெத்தினம்
தாமரைச்செல்வி
காரைக்கவி கந்தையா பத்மான்ந்தன்
ஜெயபிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்
ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா
கே.எம்.செல்வதாஸ்
புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்
முருகபுபதி
புலோலியூர் வேல்.நந்தகுமார்
ருஸ்னா நவாஸ்
சிவ.ஆரூரன்
பேராசிரியர் செ. யோகராசா
அஷ்வினி வையந்தி
சிதம்பரப்பிள்ளை சிவகுமார்
வ.ந. கிரிதரன்
த.கலாமணி
மகேந்திரராஜா பிரவீணன்

பொருளடக்கம்

19 MAR 2023
பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

படைப்பாளி முருகபூதி

ஓர் இலக்கிய ஆளுமை!

கிறிஸ்ரி நல்லரெத்தினம்..... 03

முருகபூதி அவர்களின்

சுமையின் பங்காளிகள்

தாமரைச்செல்வி..... 07

முருகபூதியின் கங்கைகளை

நான் கண்டபோது...

காரைக்கவி கந்தையா பத்மநாதன்..... 09

லெ.முருகபூதியின் கதை சொல்லும்

திறனுக்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கும்

"கதைத்தொகுப்பின் கதை"

ஜெயபிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்..... 12

உறவுகளின் ஆத்மார்த்த உணர்வுகளைப் பேசும்

நினைவுக் கோலங்கள்

கே. எம். செல்வதாஸ்..... 15

லெ.முருகபூதி :

புகலிட இலக்கிய வாழ்வியல் சாதனையாளர்!

எழுத்தாளன் எனும் அடையாளத்தின் முகவரியாளர்!

ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா..... 16

லெ.முருகபூதியின்

"நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்" ஒரு பார்வை

ருஸ்னா நவாஸ்.....22

அக உணர்வின் சொல் ஓவியமாய்...

முருகபூதியின் "சமாந்தரங்கள்" சிறுகதைகள்

சிவ. ஆரூரன்.....24

அறிமுக நோக்கில் "இலங்கையில் பாரதி"

பேராசிரியர் செ. யோகராச.....28

முருகபூதியின் சொல்ல வேண்டிய கதைகள்

குறித்த ஒரு வாசகநிலை நோக்கு

புலோலியூர் வேல்.நந்தகுமார்.....29

முருகபூதியின் சமதர்ம பூங்காவில்

அஷ்வினி வையந்தி.....31

தேசிய சாகித்திய விருது பெற்ற முருகபூதியின்

பறவைகள் நாவல்

சிதம்பரப்பிள்ளை சிவக்குமார்.....33

எழுத்தாளர் முருகபூதியின்

"பாட்டி சொன்ன கதைகள்"

வ.ந. கிரிதரன் 38

வாழ்வியல் அர்த்தம் தேடும் இலக்கியமடல்

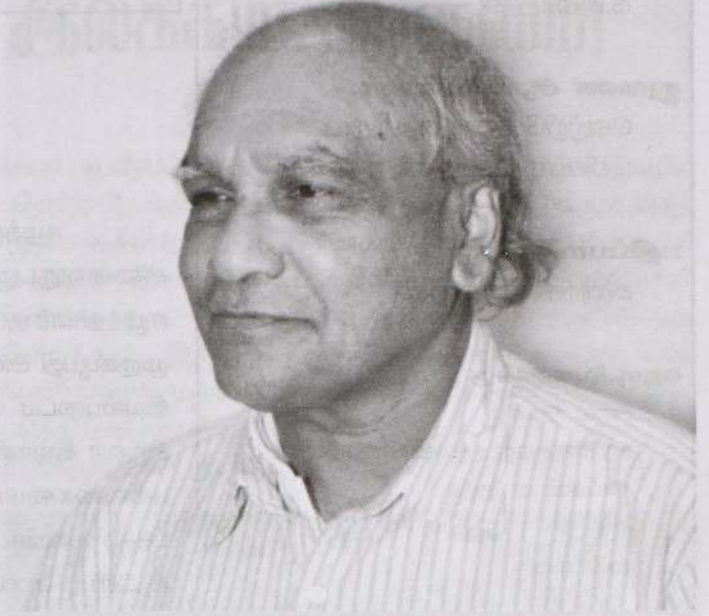
த. கலாமணி.....42

கலை மலிந்த கழிதங்கள்

மகேந்திரராஜா பிரவீணன்..... 44

போரினது தாக்கம் வெளிப்படும் கதைகள்

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்..... 46

சிறுகதை
முருகபூதி - 19

ஜீவநதி

2023 தை இதழ் - 189

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

நவீர்தி - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவர்

K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
முதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!
- யாரதிதாசன்-

எழுத்தாளர்களின் நண்பர் லெ.முருகபுபதி

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் முருகபுபதி அவர்கள் எழுத்தாளர்கள் அனைவருடனும் அன்பாகப் பழகும் ஒருவர். முரண்பாடுகளுக்கும் அப்பால் எழுத்தாளர் குடும்பம் என்ற நோக்கில் அனைவரையும் மதித்து உறவாடுபவர் முருகபுபதி அவர்கள். எழுத்துக்கு அப்பால் மனிதனை மனிதனாக மதிக்கும் இயல்புடைய படைப்பாளி. சிறுகதை, கட்டுரை, பத்தி, நாவல், விமர்சனம், சிறுவர் இலக்கியம், பயண இலக்கியம், கடித இலக்கியம் என இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் தன் ஆளுமைத்திறனை நிரூபித்து வருபவர். பத்திரிகையில் ஒப்புநோக்குனராக செயற்பட ஆரம்பித்து வீரகேசரியின் உதவி ஆசிரியர் வரை தன்னை வளர்த்து கொண்டதோடு ஈழத்தின் முக்கியமான படைப்பாளி என்னும் பெயரையும் தக்க வைத்துக் கொண்டிருப்பவர். 1972 இல் மல்லிகையில் "கனவுகள் ஆயிரம்" என்னும் சிறுகதையை எழுதி இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைத்தார். இலங்கை மாணவர் நிதியம் என்னும் அமைப்பினை ஸ்தாபித்து வறுமைக்கு உட்பட்ட பல மாணவர்களது கல்விக்கு உதவி வருகின்றார். அவுஸ்திரேலியாவில் பல்வேறுபட்ட இலக்கிய செயற்பாடுகளிலும் முன்னின்று செயற்படுத்தி வருபவர். ஈழத்தில் மிகப்பிரமாண்டமான வகையில் சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டை நடாத்தி எழுத்தாளர்கள் பலர் ஒருவருக்கொருவர் சந்திக்கும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தி கொடுத்தவர். இதுவரையில் 27 இற்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டுள்ள தோடு பல்வேறு விருதுகளையும் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். பல இலக்கியவாதிகளிடையே ஒரு இணைப்புப் பாலமாக முருகபுபதி அவர்கள் செயற்பட்டு வருவதோடு இலக்கியவாதிகளை குற்றம் குறை காணாது பேணி நடப்பவர். 2022 ஆம் ஆண்டுக்கான இயல்விருதினை கனடா இலக்கியத் தோட்டம் இவருக்கு வழங்கி கௌரவிக்கின்றது. முருகபுபதி அவர்களது வாழ்வையும் பணிகளையும் சித்திரித்து ரஸூனானி என்ற ஆவணப்படத்தை வெளியிட்டு முருகபுபதி அவர்களை அவுஸ்திரேலியாவில் கௌரவித்துள்ளார்கள். எழுத்தாளரின் தோழனாக என்றும் வாழும் முருகபுபதி அவர்களது செயற்பாடுகள் என்றும் கொண்டாட்டத்திற்கு உரியவை அவரது செயல்களை மதித்து ஜீவநதி இச்சிறப்பிதழை வெளியிட்டு மகிழ்கின்றது.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விநியோகம் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழவன் - திருகோணமலை.
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

படைப்பாளி முருகபூபதி ஓர் இலக்கிய ஆளுமை!

1951 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 13 ஆம் திகதி... நிசப்தமான அந்த வெள்ளி இரவில் நுரை தள்ளி கரை நனைக்கும் அலையோசையைத் தவிர எங்கும் அமைதி. நீர்கொழும்பு கடற்கரை வீதியில் ஒரு வீட்டில் “வீல், வீல்” என ஒரு குழந்தையின் அலறல் அந்த இரவின் அமைதியை கலைத்தது!

அதனை ஈன்ற தாய் குழந்தையை வாரியணைத்து உச்சி முகர்ந்து குழந்தையின் தந்தை லெட்சுமணனின் கரங்களில் ஒப்படைத்தாள். குடும்பத்தின் முதல் மகன் என்ற பெருமீதம் அவர் கண்களில் ஒரு புது ஒளியை தோற்று வித்தது. தந்தை குனிந்து மழலையின் காதருகில் ஒரு மந்திரம் போல் “முருக...பூபதி” என நீட்டி விளித்து அவனை மெதுவாய் தாயின் அரவணைப்பிற்கு சொந்தமாக்கினார்.

அன்று அம்மழலையுடன் ஓட்டிக் கொண்ட “முதல்” எனும் வார்த்தை அவன் வாழ்வில் நிரந்தரமாகவே அழியாச் சுடராய் அன்று ஏற்றிவைக்கப்பட்டது.

இலங்கையில் வடமேல் மகாணத்தில் கம்பஹா மாவட்டத்தில் நீர்கொழும்பில் 1954 ஆம் ஆண்டு இந்து தமிழ்ப்பிள்ளைகளுக்காக தொடங்கப்பட்ட ஆரம்பப்பாடசாலை விவேகானந்தா வித்தியாலயத்தில் முதல் மாணவனாக அதே ஆண்டு விஜயதசமி தினமன்று ஏடு துவக்கி வித்தியாரம்பம் செய்வித்து தன் கல்விப் பயணத்தை ஆரம்பித்தார் முருகபூபதி.

இவரின் மாணவ பதிவு இலக்கம்: 01.

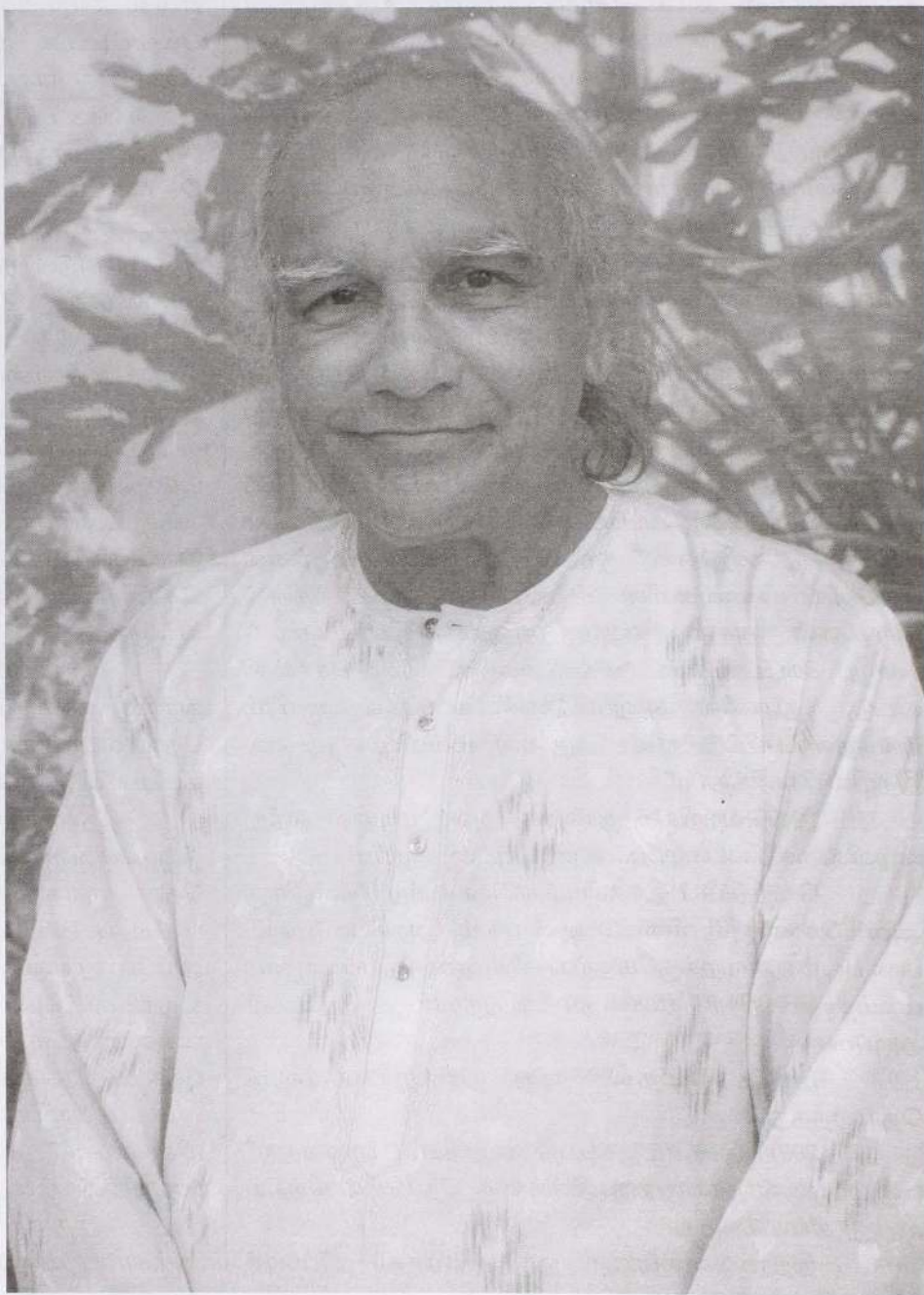
இது முருகபூபதியின் முதலாம் “முதல்”!

வருடங்கள் உருண்டோடின.

1972 ஆம் ஆண்டு இந்த இலக்கிய குழந்தையின் இருபத்தி யொராவது பிறந்த நாள் பரிசாக

இவர் எழுதிய “கனவுகள் ஆயிரம்” எனும் முதல் சிறுகதை மல்லிகை இதழில் வெளிவந்தது. தான் பிறந்த நெய்தல் மண்ணின் வாழ்வை சித்திரிக்கும் கதை இது. தனது முதல் சிறுகதையே ஈழத்தின் முன்னணி இலக்கிய சஞ்சிகையில் வெளிவந்ததையிட்டு இந்த இளம் படைப்பாளிக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. அக்கதையை ஆயிரம் தடவைக்கு மேல் படித்ததாய் பின்னாளில் ஒரு பேட்டியில் சொல்லியிருந்தார். இந்த முதல் சிறுகதையை உள்ளடக்கிய “சுமையின் பங்களிகள்” எனும் முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு 1976 இல் இலங்கை தேசிய சாகித்திய விருது கிடைக்கிறது.

ஆம், இது முருகபூபதியின் இரண்டாம் “முதல்”!

இலங்கையின் மூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவா கண்டெடுத்த முத்துக்களில் ஒன்று முருகபூபதி என்றால் மிகையாகாது.. இவரது சிறுகதைகளை புறக்கணித்த வீரகேசரி, தினகரன் பத்திரிகைகள் 1976 ஆம் ஆண்டு, இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு சாகித்திய விருது கிடைத்ததும் முருகபூபதியின் படத்துடன் செய்திகளை வெளியிட்டு தமக்கு கௌரவம் தேடிக்கொண்டன.

தனது முதல் சிறுகதையை படைத்த கதையைப்பற்றி ஒரு பேட்டியில் இப்படி நனவிடை தோய்கிறார்:

“மல்லிகை ஆசிரியர் 1970-1971 காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மாதாந்தம் கொழும்புக்கு வரும் பொழுது நீர்கொழும்பிலிருக்கும் அவரது சகோதரர் குடும்பத்தினரைப் பார்ப்பதற்காக வருவார். அச்சமயங்களில் ஏற்கனவே இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்பட்ட நீர்கொழும்பூர் முத்துலிங்கம், மு.பஷீர், மற்றும் செல்வரத்தினம், தருமலிங்கம், சந்திரமோகன், பவானிராஜா, நிலாம் உட்பட பலர் அவரைச்சந்தித்து கலந்துரையாடுவார்கள். இச்சந்திப்புகள் பெரும்பாலும் நீர்கொழும்பு கடற்கரையில் இடம்பெறும். நானும் ஆர்வமுடன் கலந்து கொண்டு உரையாடுவேன். மல்லிகை ஜீவாவுடன் விவாதிப்பேன். அச்சமயம் ஜெயகாந்தனைப்பற்றி அவர் காரசாரமான விமர்சனக்கட்டுரைத்தொடர் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அத்தொடர் எழுது கலந்துரையாடலில் விவாதப்பொருளாகும். எனது கருத்துக்களை கூர்ந்து அவதானித்த ஜீவா ஒருநாள், “நிறைய விவாதிக்கிறீர். நீரும் எழுதலாமே” என்றார். அவர் தந்த உற்சாகத்தில் கனவு என்ற சிறுகதையை எழுதினேன். அச்சிறுகதை நீர்கொழும்பு பிரதேசத்தில் கடந்தொழிவை நம்பி வாழும் மக்களைப் பற்றியது. அதனை, செல்வரத்தினம் (இவர் தற்போது பிரான்ஸில் இணையத்தளம் நடத்துகிறார்) நீர்கொழும்பூர் முத்துலிங்கம் ஆகியோரிடமும் காண்பித்தேன். அதற்கு முன்னர் எழுது பிரதேச மக்களின் பேச்சு மொழி வழக்கில் எவரும் படைப்பிலக்கியம் படைத்திருக்கவில்லை. குறிப்பிட்ட கனவு கதை மீனவ மாந்தரின் கனவுகளின் சித்திரிப்பாக அமைந்திருந்தமையால் “அதனை எதற்கு அனுப்பவிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்கள். “மல்லிகைக்கு” எனச்சொல்லி விட்டு, தபாலில் அனுப்பினேன். கனவுகள் ஆயிரம் எனத்தலைப்பிட்டு ஜீவா அதனை மல்லிகை ஜூலை இதழில் பிரசுரித்தார்.”

இவ்வெற்றிகள் தானாக அவர் மடியில் வந்து விழவில்லை.... உழைப்பு... உழைப்பு... உழைப்பு!

வெற்றியின் இரகசியம் என்ன என்ற கேள்விக்கு அவர் சொல்லும் விடை : ஆள் பலம், அரசியல் பலம், பண பலம் என்றைக்குமே தற்காலிகமானதுதான். ஆன்ம பலம்தான் நிரந்தரமானது. அதுதான் உழைப்பின் அடிப்படை!

அந்த “முதல்” புது நூற்றாண்டிலும் தொடர்ந்தது...

2001 இல் முருகபூபதி எழுதிய “பறவைகள்” எனும் முதல் நாவலுக்கு இலங்கை தேசிய சாகித்திய விருது கிடைக்கிறது.

இந்நாவலைப்பற்றி ஒரு விமர்சகர் இப்படிச் சொல்கிறார்:

“உறவுகளிடையே உள்ள ஆத்மார்த்தமான பந்தத்தையும் உறவுகளின் சிக்கல்களையும் இந்த நாவல் அழகுற காட்சிப்படுத்தியுள்ளது. இனப்போராட்டம், யுத்தம், அதனால் இடம்பெயர்வு, வர்க்க அரசியல், ஜாதி மற்றும் தீண்டாமை போன்ற பிரச்சினைகளுக்கு இடையில் இலங்கை தமிழ் மக்களின் இரண்டு தசாப்தத்திற்கு முந்தைய வாழ்வை படம்பிடிக்கிறது நாவல். நீர்கொழும்பை மையமாக வைத்து இயங்கும் இந்த நாவல், நம்மை நீர்கொழும்பில் ஒவ்வொரு வீதியிலும், கடற்கரையிலும், அங்குள்ள கோவில்களிலும் ஒரு மெய்யான தரிசனத்தைத் தருகிறது.”

இது இவரின் மூன்றாம் “முதல்”!

முருகபூபதியின் “முதல்” தரிசனத்தை பீடத்தில் வைத்துவிட்டு இந்த இலக்கிய ஆளுமை நடந்து வந்த பாதையை சிறிதுபார்ப்போமா?

வாயில் வெள்ளிக்கரண்டியுடனும் கையில் தங்கத் தட்டுடனும் பிறந்தவரல்ல இவர். தான் கடந்து வந்த முட்பாதையை இப்படி ஒரு பேட்டியில் நனவிடை தோய்கிறார் முருகபூபதி:

“எனது அப்பா நான் பிறந்து சில வருடங்களில் எனது பெயரில் முருகன் லொட்ஜ் என்ற சைவ ஹோட்டலை நீர்கொழும்பு பிரதான வீதி பஸாரில் தொடங்கினார். அப்பா ஒரு பரோபகாரி. இரக்கசிற்தனை யுள்ளவர். பசி என்று வந்தவர்களுக்கெல்லாம் பசி போக்கியவர். அதனால் சற்று பொறுப்பில்லாமலும் நடந்து கொண்டவர். கடன் தொல்லைக்கும் ஆளானவர். சிறிது காலத்தில் அந்த சைவஹோட்டல் நடத்தினால் மூடப்பட்டது. வீடு வறுமையில் வாடியது. அப்பா வேலை தேடி அலைந்தார்.

எங்கள் வீடும் வறுமைக்கோட்டில் இருந்தமையால், அதிகாலையே எனது அம்மா எழுந்து தோசை, இடியப்பம் தயாரித்து சட்னி - சம்பலும் வைத்த கடகங்களுடன் பாட்டியையும் அக்காவையும் என்னை யும் அனுப்பிவைப்பார். அந்த நெடிய கடற்கரையில் வந்து குவியும் கடற்றொழிலாளர்களின் காலைப்பசி போக்குவதற்காக ஏழு - எட்டு வயதில் அந்தத்தொழில் செய்துவிட்டு வந்துதான் பாடசாலைக்குச்சென்று வந்தேன்.

ஒரு தடவை கொப்பி புத்தகங்கள் வாங்குவதற்கு தவித்தபொழுது, அருகிலிருந்த செபஸ்தியார் தேவாலயத்தின் முன்றலில் எனது பாட்டி எனக்காக கடலை விற்றார்கள்.

நானும் அவர்களுடன் சென்று அதிகாலை ஒருமணிவரையில் அந்த தேவாலய முன்றலில் அமர்ந்தேன். எனக்கு பாடப்புத்தகம் வாங்குவதற்காகத்தான் பாட்டி கடலை அவித்தார்கள், விற்க வந்தார்கள் என்பது அப்போது எனக்கு தெரியாது. அவர்களது மடியில் நான் உறங்கிவிட்டேன். கடலை வியாபாரம் முடிந்து பாட்டி என்னை தட்டி எழுப்பி சொன்னார்கள், “தம்பி உனக்கு புத்தகம் வாங்க காக கிடைத்துவிட்டது”

“எப்படி? என்று கேட்டேன். “கடலை வித்தோ மில்லையா” என்றார்கள் புன்முறுவலுடன். நான் பாட்டியை கட்டி அணைத்துக்கொண்டேன்!

இதில் கவனிக்கவேண்டிய முக்கியமான அம்சம் ஒன்றுள்ளது. அதாவது எந்தவொரு பிரச்சினைக்கும் தீர்வு இருக்கிறது. எனக்கு பாடப்புத்தகம்

வாங்க கையில் பணமில்லாதிருந்தது ஒரு பிரச்சினை தான். அதற்கான எளிமையான தீர்வு எனது அருமைப் பாட்டியிடமிருந்திருக்கிறது. அவர்கள் பாடசாலை சென்று படித்தவர்கள் இல்லை. வெறும் கைநாட்டுத் தான். ஆனால், தனது பேரன் படிக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். தீர்வுக்காக அழுது புலம்பிக்கொண்டிருக்கவில்லை. இயங்கினார்கள்!

இந்த எளிய உண்மையை நான் காலம்கடந்து புரிந்துகொள்கின்றேன். இதுவே நான் ஆஸ்திரேலியாவிற்கு புலம்பெயர்ந்ததும் நம் தாய் நாட்டில் உள்ள வசதி குறைந்த மாணவர்களுக்கு நிதியுதவி செய்யும் வேட்கையுடன் நண்பர்களுடன் இணைந்து “இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம்” எனும் அமைப்பை 2009 இல் நிறுவ வித்திட்டது.

இத்தனை அல்லல்களுக்கிடையிலும் படித்து புலமைப்பரிசில் பெற்று, யாழ் மண்ணுக்கு சென்றாலும் வீட்டின் மீதான நேசத்தால் - எங்கள் ஊரின் பாசத்தால் ஓடிவந்துவிட்டேன்.”

இவருக்கு இலங்கை தமிழ் சமூகம், என்றும் போலவே, ஒரு முகவரி எழுதி முத்திரை குத்தி ஒரு சமூகப் பெட்டகத்தினுள் அடைக்க முயன்றது. சமூகம் போட்ட போர்வைகளை லாவகமாய் அகற்றி அவர் சொன்னது இது:

“அப்பாவின் பூர்வீகம் இந்தியா என்பதால் நான் இலக்கிய உலகில் நன்கு அறிமுகமானதன் பின்னர், ஐரோப்பிய நாடொன்றிலிருந்து ஒரு அன்பர், என்னை “இந்தியாக்காரன்”, “வடக்கத்தியான்” என்று முகவரி தந்தார். நீர்கொழும்பிலிருந்தவன் என்ற காரணத்தினாலும் “நீர்கொழும்பான்” என்றும் மற்றும் ஒரு முகவரி தந்தார்கள். ஆயினும், நான் நேசிக்கின்ற - என்னை நேசிக்கின்ற இலக்கியவாதிகள் இலங்கையில் மட்டுமன்றி உலகெங்கும் பரந்து வாழ்ந்து, “மனிதன்” என்ற முகவரியைத் தந்திருக்கிறார்கள். அதனை தக்க வைத்துக் கொள்வதுதான் எனது வாழ்வும் பணிகளும்!”

விவேகானந்தா வித்தியாலயம் அரசுடைமையான பின்னர் ஆறாம் தர புலமைப் பரிசுக்கான பரீட்சையில் சித்தியடைந்து நீர்கொழும்பில் தமிழ் மகா வித்தியாலயங்களோ மத்திய மகா வித்தியாலயங்களோ இல்லாத காரணத்தால் யாழ்நகர் ஸ்ரான்லி கல்லூரியில் சேர அனுமதி பெற்றார்.

தன் முதல் யாழ் விஜய நினைவுகளை இப்படி நினைவுகூருகிறார்...

“அப்பா என்னையும் என்னுடன் குறிப்பிட்ட பரீட்சையில் சித்தியடைந்த எனது தாய் மாமா மகன் முருகானந்தனையும் யாழ்ப்பாணம் அழைத்துச் சென்றார். அதுவரையில் நான் பனைமரத்தை படங்களில் தான் பார்த்திருந்தேன். சொந்த பந்தங்கள் இல்லாத அந்த ஊரில் கல்லூரி விடுதி வாழ்க்கை எனக்கு சிறையாகத்தான் இருந்தது. வீட்டுக்கவலையில் (Home sick) நாட்கள் மெதுவாக நகர்வதாகத் தெரிந்தது. நீர்கொழும்பில் உயர்தரப்பாடசாலையாக அல். ஹிலால் மகாவித்தியாலயம் தரமுயர்த்தப்பட்டதும் பெற்றவர்களிடம் கண்ணீருடன் மன்றாடி நீர்கொழும்புக்கு மாற்றம் பெற்று வந்துவிட்டோம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அந்த பால்யகாலத்தில்தான் எனக்கு சாதி அமைப்புபற்றி தெரியவந்தது. ஆனால், பின்னாளில் 1970 இற்குப்பிறகு

டானியல், டொமினிக் ஜீவா, செ. கணேசலிங்கன் ஆகியோரின் படைப்புகளைப்படித்த பின்னர், சாதி அமைப்பு பற்றிய தெளிவு எனக்குள் பிறந்தது. அக்காலப்பகுதியில் நானும் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். அப்பொழுது எழுத்தாளன் என்ற முகவரிகிடைத்தது.”

1977 இல் வீரகேசரி நாளிதழில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார் முருகபூபதி. முதலில் வீரகேசரி நீர்கொழும்பு பிரதேச நிருபராக செய்திகளையும் செய்திக் கட்டுரைகளையும் எழுதிக் கொண்டிருந்தவர், எப்படி இலக்கிய உலகுடன் சங்கமித்தார் என்பதை இப்படி விளக்குகிறார்:

“சில அரசியல் மற்றும் சமூக நிகழ்வுகள், இலக்கியக்கூட்டங்கள் தொடர்பாக செய்திகள் எழுதியிருந்தேன். இந்நாட்களில் மல்லிகை, பூரணி, புதுயுகம் சஞ்சிகைகளில் சில சிறுகதைகளையும் எழுதினேன்.

இது எனக்கு எழுத்துலகத்தில் காலூன்றி நிலைக்கலாம் எனும் தன்னம்பிக்கையை வளர்த்தது. வீரகேசரியில் முதலில் ஒப்புநோக்காளன் (Proof Reader) பதவியும் அடுத்து எனது உழைப்பின் ஊதியமாய் துணை ஆசிரியர் பதவியும் என்னை வந்தடைந்தன.

இக்காலங்களில் பத்திரிகையாளனாகவும் படைப்பாளியாகவும் சமகாலத்தில் இயங்கிவந்தேன். நிருபராக பத்திரிகையில் செய்தி மற்றும் செய்தி அறிக்கை எழுதுவது, நேர்காணல்களை பதிவுசெய்வது முதலான பணிகள் இருந்தன. துணை ஆசிரியராகியதும் ஏனைய நிருபர்கள் எழுதியவற்றை செம்மைப்படுத்துவது (Editing), தலைப்பிடுவது முதலான பணிகளில் ஈடுபட்டேன். வாசகருக்கும் சமுதாயத்திற்கும் எது முக்கியம் என்பதை உணர்ந்து அதற்கேற்றவாறு செய்திகளை செம்மைப்படுத்துவது முதலான பணிகள். அதனால் பத்திரிகையாளன் பணி ஒருவகையில் Team work. படைப்பாளியின் நிலை அப்படியல்ல. அது ஆக்க இலக்கியம் சார்ந்தது. (Creative writing) அது ஒருவகையில் தவம். பாத்திரங்களை சிருஷ்டிப்பது. கதை சொல்லியாக படைப்பு மொழியை உருவாக்குவது. முழுமையாக தன்னிலை சார்ந்து இயங்குவது. படைப்பாளி சிறுகதையிலும் நாவலிலும் சிருஷ்டிக்கும் பாத்திரங்களில் லெல்லாம் அவனே இருப்பான். பல்வேறு குணாதிசயங்களை இயல்புகளை வெளிப்படுத்துவான்.

அதேசமயம் ஒரு ஆபத்தும் இருக்கிறது. அதனை நான் உணர்ந்தேன். தொடர்ச்சியாக செய்திகளையே எழுதி செய்திகளை செம்மைப்படுத்திய காலப்பகுதியில், சிறுகதை எழுதியபொழுது, சில சந்தர்ப்பங்களில் நடைச்சித்திரமாகிவிட்டதையும் அவதானிக்க முடிந்தது. அதனால் மீண்டும் மீண்டும் படித்துதிருத்தி எழுத நேர்ந்தது.”

இதுபோல் எத்தனையோ நினைவுகள். தன் பத்திரிகை அனுபவங்களை கவைபட “சொல்ல மறந்த கதைகள்” எனும் நூலில் எழுதியுள்ளார் முருகபூபதி..

தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என ஒதுங்கியிருக்காமல் பல இலக்கிய ஆளுமைகளுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு ஒரு வேட்கையுடன் எழுதிக் கொண்டே இருந்தார். இவரின் வேட்கைக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்தது இலங்கை முற்போக்கு

எழுத்தாளர் சங்கம். இதுவே முருகபூதியின் மறு தாய் வீடு.

இதையும் அவர் சொல்லக்கேட்போமே:

“இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கென நீண்ட வரலாறு இருக்கிறது. மூத்த படைப்பாளி, எனது இனிய நண்பர் இளங்கீரன் சங்கத்தின் வரலாறையே எழுதியவர்.

அதன் ஸ்தாபகர் தலாத்துலாயா கணேஷ் மற்றும் தலைமைக்குழு உறுப்பினர்கள் பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, சோமகாந்தன், சமீம், இளங்கீரன், நீர்வை பொன்னையன், டொமினிக்ஜீவா கவிஞர் முருகையன், காவலூர் ராஜதுரை மற்றும் பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரன். சர்வதேச செயலாளர் ராஜஸ்ரீகாந்தன் உட்பட சங்கத்தில் இணைந்திருந்த தெனியான், திக்குவல்லை கமால், சாந்தன், நுஃமான், மௌனகுரு, மருதார்க்கொத்தன், மருதார்க்கனி, மேமன் கவி உட்பட பலரும் எனது இனிய நண்பர்கள். அதிலிருந்து முன்னரே வெளியேறிய டானியல், ரகுநாதன், சில்லையூர் செல்வராசன் - நற்போக்கு இலக்கிய முகாம் என்று வீம்புக்கு ஏதோ அமைத்த எஸ்.பொ. அனைவரும் எனது நண்பர்கள் தான். இவர்களில் சிலர் இன்றில்லை. இவர்கள் பற்றியெல்லாம் தனித்தனிக்கட்டுரைகளும் ஏற்கனவே எழுதிவிட்டேன். அவர்களின் பணிகள் போற்றுவதுக்குரியவை.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உரமாகத் திகழ்ந்தவர்கள். சித்தாந்த முரண்பாடுகளும் - வழக்கமாக எழுத்தாளர்களுக்குள்ள தன்முனைப்பு ஆணவமும் இருந்தபோதிலும் பொதுவாகவே அவர்கள் அனைவரும் பெறுமதியானவர்கள். தேசிய ஒருமைப்பாடு மாநாடு, வெள்ளிவிழா கருத்தரங்கு, பாரதி நூற்றாண்டு விழா, எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம், சிங்களப்பிரதேசங்களில் தமிழ் - முஸ்லிம் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைக்காக நடத்தப்பட்ட கருத்தரங்குகள் - கூட்டங்கள், மொழிபெயர்ப்பு பணிகள் கொழும்பில் மாதாந்தக் கருத்தரங்கு, யாழ்ப்பாணத்தில் 1986 ஆம் ஆண்டில், நல்லூர் நாவலர் மண்டபத்தில் நடத்திய மாநாடு உட்பட யாவற்றிலும் சங்கத்துடன் இணைந்தே பயணித்தேன். வேலை தேடும் படலத்திலிருந்த 1975 - 1977 காலகட்டத்தில் சங்கத்தின் முழுநேர ஊழியராகவும் இருந்தேன். எனது பஸ் போக்குவரத்து செலவுக்கு சங்கம் மாதம் 150 ரூபா அலவன்ஸ் தந்தது.

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப்பதிப்பகத்தினால் மூன்று நூல்களும் வெளியிட்டோம். பாரதி நூற்றாண்டு (1982-1983) காலத்தில் பாரதியின் சில கவிதைகளை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கச் செய்து வெளியிட்டோம். அவ்வேளையில் கொழும்பில் இலங்கை எழுத்தாளர்களின் ஒளிப்படக் கண்காட்சியும் பாரதி நூல்களின் கண்காட்சியும், நாடு தழுவிய ரீதியில் பாரதி விழாக்களையும் நடத்தி, தமிழ் நாட்டிலிருந்து பேராசிரியர் எஸ். இராமகிருஷ்ணன், சிதம்பர ரகுநாதன், ராஜம்கிருஷ்ணன் ஆகியோரையும் அழைத்தோம். யாழ். பல்கலைக்கழகத்திலும் யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்திலும் மட்டக்களப்பு மாநகர சபை மண்டபத்திலும் நூல் நிலைய மண்டபத்திலும் ஆசிரியப் பயிற்சிக்கலாசாலையிலும் கல்முனையிலும் அட்டாளைச் சேனையிலும் கண்டியிலும்

ராஜம் கிருஷ்ணன்

நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினோம். இந்தப்பயணங்களில் தமிழக எழுத்தாளர்களுடன் இணைந்திருந்து வழிகாட்டியாகவும் இயங்கினேன். அவுஸ்திரேலியாவுக்கு 1987 இல் வரும்வரையில் சங்கத்தின் கொழும்புக் கிளையின் செயலாளராகவும் இருந்தேன்.

ஆம், சுருக்கமாகச் சொன்னால் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் எனதுமற்றும் ஒரு தாய்வீடு.”

1987 இல் ஆஸ்திரேலியாவிற்கு புலம்பெயர்ந்த பின்னர், தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் எனும் கலைஞர்கள் படைப்பாளிகளுக்கான அமைப்பை உருவாக்கி அவர்களையும் ஊக்குவிக்கிறார் முருகபூதி.

அத்துடன் இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம் என்ற தன்னார்வத்தொண்டு நிறுவனத்தையும் 1988 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பித்து தங்கு தடையின்றி இயக்கி வருகிறார்.

2011 இல் கொழும்பில் நடைபெற்ற சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டின் பிரதம அமைப்பாளராகவும் செயல்பட்டார்.

சிறுகதைத் தொகுதி, புதினம், கட்டுரை, சிறுவர் இலக்கியம், பயண இலக்கியம், கடித இலக்கியம், நேர்காணல் தொகுப்பு, புனைவு சாரா பத்தி எழுத்து, ஆய்வு என பன்முக தலைப்புகளில் 28 நூல்களை வெளியிட்டுள்ள முருகபூதி பல இலக்கிய பேட்டிகளையும் உரைகளையும் காணொளியில் பதிவிட்டுள்ளார். இவரது கதைகள், சிங்களத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

2022 ஆம் ஆண்டு இவர் எழுதிய நடந்தாய் வாழிகளனி கங்கை நூலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, (The Mystique of Kelani River) பாரதி தரிசனம், வாழும் வரலாறு மல்லிகை ஜீவா, யாதுமாகி (28 பெண் ஆளுமைகள் பற்றியது) ஆகிய நூல்கள் அமேசன் கிண்டிலில் வெளியாகியுள்ளன. உலகின் எந்தப்பாகத்திலிருக்கும் வாசகர்களும் இவற்றை தரவிறக்கம் செய்து படிக்கலாம்.

இலங்கையில் மல்லிகை, ஞானம், ஜெர்மனியில் மண் முதலான இலக்கிய இதழ்களில் முருகபூதி அட்டைப்பட அத்தியாக கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார்.

“என் உழைப்பைக் கண்டு வியக்காதீர்கள். ஏனென்றால் எழுதுவதே எனது தொழில். அதுவே எனக்குத் தெரிந்த தொழில்” என்கிறார் இந்த தன்னடக்கச் சிற்பி!

விலகி நிற்போம்!
அவர் எழுதட்டும்!
ஓயும் வரை எழுதட்டும்!

முருகபுதி அவர்களின் சுமையின் பங்களிகள்

கடல் சார் மக்களின் வாழ்வியல் கோலங்கள்

■ தாமரைச்செல்வி

திரு. முருகபுதி அவர்கள் எம் இலக்கிய உலகின் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமையாக கருதப்படுபவர். சிறுகதை, நாவல், பயணக்கட்டுரை, விமர்சனம், புத்திஎழுத்து, ஆய்வு என பல துறைகளிலும் கடந்த ஐம்பது வருடங்களுக்கும் மேலாக பயணப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பவர். நிருபர், ஒப்பு நோக்காளர், துணையாசிரியர் என ஒரு ஊடகவியலாள ராகப் பணி புரிந்த சம காலத்திலேயே, படைப்பாளியாகவும் இயக்கி வந்தவர்.

“எனது தரிசனங்களே நான் எழுதும் கதைகள்” எனும் வாக்குடன் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமான முருக பூபதி அவர்கள் “கனவுகள் ஆயிரம்” எனும் முதலாவது சிறுகதையை தனது இருபத்தியோராவது வயதில் எழுதியிருந்தார். அதை அடுத்து பல பத்திரிகை கள் சஞ்சிகைகளுக்கும் தொடர்ச்சியாக எழுத ஆரம்பித் திருந்தார். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எழுபத்திரெண்டி லிருந்து ஆயிரத்தொளாயிரத்து எழுபத்தைந்து வரை எழுதிய பத்து சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி “சுமையின் பங்களிகள்” எனும் சிறுகதைத்தொகுதியை ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எழுபத்தைந்தாம் ஆண்டு வெளியிட்டார். முதலாவது தொகுப்பே அரச சாகித்திய விருதைப் பெற்றுக் கொண்டது. தொடர்ந்தும் தனது இலக்கியப் பணிகளுக் காக பல விருதுகளையும் பெற்றுக் கொண்டார். சமீபத்தில் கிடைத்த கனடா இலக்கியத் தோட்டத்தின் இயல் விருது மேலும் இவரை பெருமை யுறச் செய்தது. இன்று இலக்கிய உலகில் பெரும் சாதனைகள் செய்து பெரும் விருட்சமாக நிமிர்ந்து நிற்கும் முருகபுதி அவர்களின் ஆரம்ப கால எழுத்துக்கள் எப்படி இருந்தன என்று பார்க்கலாம்.

“சுமையின் பங்களிகள்” எனும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் மொத்தம் பத்து சிறுகதைகள் இருக் கின்றன. இக்கதைகள் நீர்கொழுப்பின் கடலோரம் வாழ்கின்ற மீனவ மக்களின் வாழ்வைப் பேசுகின்றன. உப்புக் காற்று வீசும் கடலில் பயணித்து வலை வீசி வாழும் இவர்களது வாழ்க்கை பலருக்கு புதிய அனுபவங்களைத் தரக்கூடியது. நீர்கொழுப்பின் கடலும், கடற்கரையும், வீதிகளும், சிறு குடிசைகளும், தேவாலயமும் நம் கண் முன்னே பெரும் களமாக விரிகிறது.

இவரது முதலாவது சிறுகதையே மிக முக்கிய மான கதையாக அமைந்திருக்கிறது. கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடித்து வாழும் அந்தோனி, அவன் மனைவி மேரி. இந்த இருவரையும் சுற்றி நகரும் கதை. தன் கணவன் ஒரு மோட்டார் எஞ்சின் வாங்கி தொழில் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசை மேரிக்கு. அந்த கனவோடு எஞ்சின் வாங்குவதற்காக ரகசியமாக காசு சேர்த்து வருகிறான். குழந்தை இல்லாத குறையைப்போக்க ஒரு குழந்தையைத்

தத்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை அந்தோனிக்கு. ஏழை மக்களுக்குரிய நியாயமான இந்த ஆசைகளையும் கனவுகளையும் காலம் சுக்கு நூறாக சிதறடித்து விடுகிறது. இச்சிறுகதை மனதில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் மிக ஆழமானது. கடலை நம்பி வாழும் மீனவர் களின் வாழ்வு அப்படியே கண் முன் விரிந்து கொள்கிறது. அந்த பிரதேச மொழி வழக்கு அவர் களின் வாழ்க்கையை மனதோடு உணரவைக்கிறது. அத்தனை இயல்பாக எழுதப்பட்ட கதை. ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராக உருவாகக் கூடிய சாத்தியத்தை தனது முதலாவது கதையிலேயே இவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்றே கூறமுடியும்.

பணக் காரர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும்மான போராட்டமே “தரையும் தாரகையும்” எனும் கதை. காலா காலமாக இருந்து வரும் விஷயம் ஒன்றை கருவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட கதை. எவ்வளவுதான் விகவாசமாக இருந்தாலும் அந்த ஏழைக்காக உதவ முன்வராத முத லாளி பற்றிய கதை. கடைசியில் அந்த அப்பாவி ஏழையை ஏமாற்றி கதையையே முதலாளி திசை திருப்பி விடுவதை அழகாக பதிவு செய்திருக்கிறார். தான் ஏமாற்றப்படுவதை உணராமல் அப்பாவித்தனமாக எதையும் நம்பும் வெகுளித்தனமான மனிதரை இங்கு தரிசிக்க முடிகிறது.

எந்தக் காலத்துக்கும் பொருந்தக்கூடிய கதை “நான் சிரிக்கிறேன்”. படித்துப் பட்டம் பெற்றுவிட்டு வேலை தேடி அலையும் ஒரு இளைஞனின் கதை. ஒரு வேலைக் காக அவன் படும் பாட்டைப் பார்க்கும் போது இது எல்லா இடங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் சமூகத்தில் நடக் கின்ற கதைதான் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. கதையின் நாயகனே ஒரு கதை சொல்லியாக இருப்பத னால் அவனின் மன உணர்வுகள் நம்மோடு மிகவும் நெருக்கமாகின்றன. எதிர்பார்ப்பும் விரக்தியும் மாறி மாறி அவனைப் புரட்டிப் போடுவதை எளிமையான வார்த்தை களில் அழுத்தமாகச் சொல்லும் கதை.

தவறு செய்திருக்கிறார்கள் என்று உணர்ந்ததும் கோபமும் வெறுப்பும் கொண்ட மனம் அவர்களுக்கு ஒரு துன்பம் என்று வந்தவுடன் மனம் கலங்கி உதவிக்கு ஓடிச் செல்வதும், ஆதரவாக நிற்பதுமான மன நிலையைச் சொல்லும் கதை “அந்தப்பிறவிகள்”. செபஸ்தியான் என்ற மனிதனின் பார்வையில் கதை நகர் கிறது. துரோகத்தால் ஏற்படுகின்ற வலி கூட மனிதாபி மான உணர்வின் முன் அடி பட்டுப் போகின்ற தருணங் களும் சிலர் வாழ்வில் ஏற்பட்டு விடுவதுண்டு. மனித மனங்களின் விசித்திரத்தை உணர முடிகின்ற கதை இது.

எமது சமூகத்தில் வறுமையையே வாழ்வாகக்

கொண்ட பாமர மக்கள் எவ்வளவோ பேர் எம் கண் முன்னாலேயே வாழ்ந்து கொண்டோன் வருகிறார்கள். பசியுடனான இவர்களின் போராட்டம் எக்காலத்திலும் நடந்து கொண்டோன் இருக்கிறது. அடுத்த நேர உணவுக்கு வழியில்லாத ஒரு வீட்டின் ஏழ்மையை வரி வரியாக சொல்லும் கதை “எதற்காக”. சமையல் வேலை செய்து குடும்பத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்த வனுக்கு அந்த வேலை பறி போகிறது. ஊரில் இருக்கும் சாப்பாட்டுக் கடைகளில் வேலை தேடி அலைகிறான். எங்கும் கிடைக்க வில்லை. இறுதியில் தனது இரத்தத்தை தானமாகக் கொடுத்து பத்து ரூபா வாங்கிபாண் கடை வாசலில் வரிசையில் நிற்கிறான். பசியால் ஏற்பட்ட பலவீனத்தில் அவன் மயங்கி விழ அந்த பத்து ரூபாவும் பறி போகும் நிலமை ஏற்படுகிறது. பசியின் தவிப்பும் வயிற்றின் கொதிப்பும் அந்த ஏழைகளின் வாழ்வாகிப் போன துயரத்தை நமக்குள்ளும் கடத்தி விடுகின்ற கதை இது. நின்று நிதானித்து நம்மை ஆசுவாசப்படுத்திய பின்பே அடுத்த கதைக்குள் போக வேண்டியிருக்கிறது.

கடலையே நம்பி வாழும் மீனவர்களின் குடும்பங்கள் படும் கஷ்டங்களை சொல்லும் இன்னொரு கதை “நம்பிக்கைகள் நம்பிக்கையற்றன”. கடலுக்கும் போய் கஷ்டப்படும் வாழ்க்கை தன் மகனுக்கு இருக்கக் கூடாது என்ற விருப்போடு தன் மகனை படிக்க வைக்க ஆசைப்படும் ஒரு ஏழைத்தாயின் கதை. குடும்பம் பற்றிய பொறுப்பு இல்லாத கணவனுடன் இருந்து கொண்டு மகனின் படிப்புக்காக அந்த தாய் போராடிக் கொண்டே இருக்கிறாள். எத்தகைய கஷ்டம் வந்தாலும் மகன் படித்து நல்ல நிலைக்கு வரவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துக்காக அத்தனை கஷ்டங்களையும் தாங்கிக் கொள்கிறாள். ஆனால் தழல் அவள் நம்பிக்கையை உடைத்துப் போட்டு விடுகிறது. அது தகர்ந்து போகின்ற தருணம் அவளுக்கு மட்டுமல்ல எமக்குள்ளும் வலியை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

ஏழ்மையின் துயர் சொல்லும் இன்னுமொரு கதை “சுமையின் பங்காளிகள்”. குடும்பத்தின் வறுமை தாங்க இயலாமல் ரகசியமாக கசிப்பு விற்று வருமானம் தேடி பசியைப் போக்கும் தாயின் பாத்திரம் நெகிழ்வைத் தருகிறது. பொறுப்பற்ற கணவன் இருக்கும் இப்படியான பல குடும்பங்களை நம்மால் எக்காலத்திலும் காண முடியும். சட்ட விரோதமான செயல் கூட வயிற்றுக் கொதிப்பின் முன்னால் நியாயப்படுத்தப் பட்டு விடுகின்ற அவலமான தருணங்கள் இவை. அவசரப்பட்டு செய்து விடுகின்ற காரியங்களின் பின் விளைவுகள் மனதை வருத்தும் கணத்தில் ஏற்படும் குற்ற உணர்வு மனித மனத்தின் யதார்த்த வெளிப்பாடு. இதை இக்கதை மிக நுட்பமாக பதிவு செய்திருக்கிறது.

இயல்பான ஒரு வாழ்வு வாழ்வதற்கு இன மொழி பேதம் தடையாக இருக்கப் போவதில்லை என்று சொல்லும் கதை “விழிப்பு”. சுந்தரலிங்கம், சிறிசேனா, காதர்நானா மூவரும் பரம்பரை பரம்பரையாக நடத்தி வரும் பலசரக்குக் கடை, தேனீர்க்கடை, இறைச்சிக் கடை, மூன்றினதும் நிலம் ஜோன்சன் துரைக்குச் சொந்தமானது. இவர்களை அந்த இடத்திலிருந்து வெளியேற்றி விட்டு புதிய கட்டடம் கட்ட நினைக்கும் துரைக்கு எதிராக இவர்கள் மூவரும் இணைந்து போராட முன் வருவதே இக்கதையின் கருப்பொருள். மனிதம் என்ற நூலிழையில் இணைந்து கொள்ளும் மனங்களின் உணர்வுகள் பற்றிப் பேசும் கதை.

நகரசுத்தித் தொழிலாளர்களின் கதை “விடிவை நோக்கி”. கடற்கரைப் பிரதேசத்தில் வாழும் மீனவர் களின் பல வருட வேண்டுகோளின் பேரில் புதிதாக கட்டடம் எழுப்பப்பட்டு பாவனைக்கு விடப்பட்டுள்ள பொது மல கூடத்தின் பொறுப்பாளனாக இருக்கும் சந்தனம் எனும்

இளைஞனின் நல்ல மனம் இங்கு அடையாளம் காட்டப் பட்டிருக்கிறது. தான் நேசிக்கின்றவளின் கடந்தகாலம் பற்றி அவனுக்கு அக்கறை இல்லை. தமது காதலை பெற்றோர் எதிர்த்தபோதும், ஊரார் கதைத்த போதும் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் துணிவாக நின்று விரும்பிய வளைக்கரம் பிடிக்கிறான். சந்தனத்தைப் பார்க்கின்ற போது நம் சமூகத்திற்கு இப்படியானவர் களின் அடையாளப் படுத்தலே தேவை என்பதை உணர முடிகிறது. சந்தனம் பாத்திரம் சமூகத்துக்கு முன்னுதாரணமான சித்திரிப்பு.

இத்தொகுப்பின் இறுதிக்கதை “பேரலைகள் மடிகின்றன”. ஆயிரம் பகை இருக்கும். கோபதாபங்கள் எல்லை மீறும். கடும் வார்த்தைகள் வந்து விடும். அடி தடி என்று ஆகும். ஆனாலும் மனிதர்களுக்குள் இருக்கும் மனிதநேயம் ஏதோ ஒரு தருணத்தில் வெளிப்பட்டு நிற்கும் என்பதை சிறப்பாக படம் பிடித்துக்காட்டும் கதை. மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு சண்டை போட்டவன், தகாத வார்த்தை களைப் பேசியவன் கடலின் அலைகளில் தத்தளிக்கும் போது அத்தனை பகையையும் மறந்து ஓடிப்போய் காப்பாற்ற முனையும் செயலில் ஒரு மனிதனின் மன அழகு அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. பாமர மக்களின் சண்டைகள் வார்த்தைப்பிரயோகங்கள் எல்லாம் அத்தனை இயல்பு.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் எல்லா வற்றிலும் அடிநாதமாய் இருப்பது மனிதநேயம். நல்ல மனிதர்களை அடையாளப்படுத்துவதை ஒரு படைப்பாளியின் சமூக சிந்தனைக்குரிய வெளிப்பாடாகவே கொள்ள முடியும். இது சமூகத்துக்கான பொறுப்பாகவும் மாறும். முருகபூபதி அவர்களும் தன் ஆரம்ப கால சிறுகதைகளையும் சமூக சிந்தனை யோடும் பொறுப் போடும் எப்படி எழுதியிருக்கிறார் என்பதை இத்தொகுப்பை படிப்பவர்கள் புரிந்து கொள்ளலாம்.

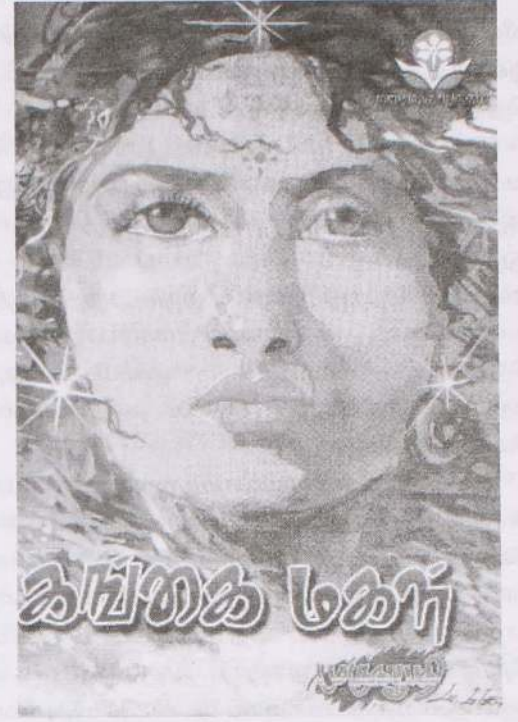
இக்கதைகளில் அன்றாடம் உழைத்து வாழும் பாமர மக்கள் தங்கள் அளவில் வாழ்வை எதிர் கொள்ளும் விதத்தையும் அவர்களின் நம்பிக்கையையும் தரிசிக்க முடிகிறது. இக்கதைகளின் இன்னொரு சிறப்பு. ஒரு பிரதேசத்தில் வாழும் மக்களுக்கேயுரிய பிரதேச மொழி வழக்கு அற்புதமாக கையாளப்பட்டிருக்கிறது. உரையாடல்களின் இயல்பு அந்த பாத்திரங்களை நமக்குள் ஐக்கியப்படுத்த உதவுகிறது.

இன்றைய இலக்கியப்போக்கு புதிய உத்தியா லும் சொல் முறைமையாலும் புதிய வடிவத்தை வெளிப் படுத்தி நின்றாலும் அன்று எளிமையான சொல்லாடல் களில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் இன்றும் வாசிப்புக்கு ஏற்றதாகவே இருக்கின்றன. அதற்கு ஒரு சான்றாக “சுமையின் பங்காளிகள்” எனும் இத்தொகுப்பையும் எடுத்துக் கொள்ள முடியும். முருகபூபதி அவர்களின் முதலாவது தொகுதியே இலக்கியப் பரப்பில் கவனம் பெற்ற ஒரு தொகுதியாக தன்னை தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்வது அவசியமாகிறது.

“நான் வாழும் பிரதேசத்தின் மண்வாசனையை கூடிய வரைக்கும் எனது சிறுகதைகள் மூலம் உணர்த்த முற்பட்டேன். எனது முயற்சியில் நான் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி கண்டுள்ளேன் என்பதை வாசகர்கள்தான் தீர்மானிக்கவேண்டும்”. என்று இந்நூலின் முன்னுரையில் முருகபூபதி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். இவரின் வெற்றிக் கான அங்கீகாரத்தை வாசகர்கள் கொடுத்ததால்தான் ஐம்பது வருடத்துக்கும் மேலாக இவரது இலக்கியப் பயணம் தொடர்ந்திருக்கிறது. பரிசுகளும் விருதுகளும் வாசகர் அபிமானமும் இவரைத் தேடி வந்திருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் ஆரம்ப புள்ளியாக அமைந்தது “சுமையின் பங்காளிகள்” எனும் இத்தொகுப் பாகும். இவரின் பணி மேலும் தொடர வாழ்த்துகிறோம்.

முருகபுதியின் கங்கைமகளை நான் கண்டபோது...

காரைக்கவி கந்தையா பத்மான்ந்தன்

உலகின் முதல் பெண் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா பிரதமராக இருந்தபோது 1971 ஏப்ரல் மாதம் 5 ம் திகதி ஜே வீ பியினால் முதலாவது ஆயுதப் புரட்சி உண்டாகியபோது அவ் இயக்கத்தில் அங்கம் வகித்த காரணத்தினால் ஆயுதப்படைகளால் கைது செய்யப்பட்டு பாலியல் வல்லுறவிற்கு உள்ளாக்கப்பட்டு பின்னர் தெருத்தெருவாக நிர்வாணமாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டுச் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட கதிகாம அழகி பிரேமாவதி மனம்பேரி இலங்கை மக்களின் இதயத்தில் இன்றும் இருக்கும் பெயர். இவளின் கதையினை அவள் கொல்லப்பட்டு சரியாக 31 வருடங்கள் கழிந்த நிலையில், 2002 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் தினக்குரல் பத்திரிகையில் கங்கை மகள் என்ற பெயரில் சிறுகதையாக முருகபுதி எழுதினார். பின்னர் அக்கதை அதே மாதம் அவுஸ்திரேலியா உதயம் இதழிலும் வெளியாகியது. தனது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றினை 2005 இல் வெளியிட்ட முருகபுதி அச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு கங்கைமகள் என்று பெயரிட்டார்.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகத் துரைவி அவர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டு வந்த இந்த சிறுகதைத்தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்கிய டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் புலம்பெயர்ந்து போனாலும் முருகபுதி உள்ளத்தினால் எவ்வாறு இன்னும் இலங்கையராக வாழுகின்றார் என்று சிலாகிக்கின்றார். அவ்வாறு சிலாகிக்கின்றவர் புலம்பெயர்ந்து போகின்றவர்கள் இரண்டும் கெட்டான் வாழ்க்கை வாழாமல் அந்த அந்த நாட்டுக்குடிமக்களாக வாழவேண்டும் என்று ஆலோசனை வழங்கி இருக்கிறார். ஆனாலும் தாயகத்தையும் அதன் வாழ்வியலையும் நேசிக்கின்ற முருகபுதி போன்றவர்களுக்கு இந்த ஆலோசனை அவ்வளவு உவப்பானதாக இல்லை என்பதை முருகபுதியின் கதைகளை வாசிக்கும்போது அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. முருகபுதியின் தமிழக நண்பர் ம.செனாப்பும் மணியன் செல்வன் வரைந்துள்ள அட்டைப்படம் கங்கை மகளாக சிங்களப் பெண்மணிக்குப் பதிலாக ஒரு தமிழ்ப் பெண்மணியினை நினைவுபடுத்திகின்றது.

கங்கைமகள் சிறுகதைத்தொகுதி தொலைபேசிமான்மியம், கங்கை மகள், கல்லும் சொல்லாதோ கதை, யாரொடு நோவேன், அம்மியும் அம்மம்மாவும், கற்றுக்கொள்வதற்கு, தனிமை, வலி, காந்தி பக்தன், உயிர் வாழ, நளபாகம், அறை, இடைவெளி, நம்பிக்கை எனப் பதினான்கு கதைகளை உள்ளடக்கியிருக்கின்றது. இக்கதைகளுள் “கங்கை மகள் - கல்லும் சொல்லாதோ கதை ஆகியன தவிர்ந்த ஏனைய பன்னிரண்டு கதைகளும் அவுஸ்திரேலிய வாழ்வின் எனது தரிசனங்கள்.” என முருகபுதி இந்நூலின் முன்னுரைப் பகுதியில் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். படைப்பாளி என்பவன் சாதி, இனம், மதம், மொழி, வயது, பால், பிரதேசம், தேசம் என்பவற்றிற்கு அப்பால் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதை நிறுவும் விதமாக முருகபுதி தனது கதைகளை எழுதியிருக்கிறார்.

ஈழத்து மக்களின் புலம்பெயர் வாழ்வை மையமாக வைத்து எழுதிய கதைகளில் புலம்பெயர் வாழ்வில் இருக்கின்ற சவால்களை, கீழைத்தேச மேலைத்தேச பண்பாட்டியல் ஒழுக்கவியல் முரண்பாடுகளை, சிந்தனை முரண்பாடுகளை கதாசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அதேபோன்று இந்த முரண்பாடுகளுடன் அங்கு இருக்கும், உளவியல், சமூகவியல், பொருளியல், அரசியல் முரண்பாடுகள் எவ்வாறு தனி மனித, குடும்ப, சமூக வாழ்வில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதனை படம் பிடித்துக்காட்டுகின்றார். மனிதர்களின் எண்ணம், சொல், செயல், நடத்தை, அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு என்பனவெல்லாம் கால தேச வர்த்தமானங்களுடன் எவ்வாறு மாறுகின்றன என்பதனை தனது கதைகளினூடாக நன்கு புரிய வைக்கின்றார்.

இவ்வாறு புலம்பெயர் தேச வாழ்வினைக் கதைகளாகக் கதாசிரியர் வடித்தாலும் ஈழத்தில் தமிழர்களின் வாழ்வியலையும், சமூகவியலையும், பொருளியலையும், அரசியலையும், பண்பாட்டியலையும் அவற்றின் மீது பேரினவாதம் மேற்கொண்ட தாக்குதல்களையும் அது தொடுத்த போர்களையும் அதனால் தமிழ் மக்கள் எதிர் கொண்ட அவலங்களையும், இழப்புகளையும், வலிகளையும் எல்லாம் தொட்டுக்காட்டத் தவற

வில்லை. எதற்காக புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகம் என்ற ஒன்று உருப்பெற்றுது என்பதனை எல்லாம் ஆங்காங்கே தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

மிக முக்கியமாக தங்களது பிள்ளைகளின் வாழ்வுக்காக தங்களை அர்ப்பணித்து உழைத்து ஆளாக்கிய பெற்றோர்களை இயந்திரமயமான வாழ்வுச் சூழலில் வாழும் இன்றைய புலம்பெயர் தலைமுறை எவ்வாறு மறந்து போகின்றது. அந்த முதியோர்களின் உளவியலை, ஏக்கங்களை, எதிர்பார்ப்புகளை எல்லாம் தொலைபேசி மான்மியம், அம்மியும் அம்மம்மாவும், கற்றுக்கொள்வதற்கு ஆகிய கதைகளில் கதாசிரியர் பேசிச் செல்கிறார்.

“நாங்களெல்லாம் முற்பிறவியில் பாவம் செய்த னாங்கள். அதுதான் இந்த வயதில் இங்கே வந்து இப்படி கஸ்தரப்படுகிறோம். பென்சனை எடுத்துக்கொண்டு சிறப்பாக சீவிச்சிருக்கலாம்” என்று விவே என்ற முதியவர் பாத்திரத்தினூடாக தொலைபேசி மான்மியத்தில் கதாசிரியர் மனம் குமுறுகிறார். மேலும் “இராக ...நீ ஒரு விஷயத்தை மறந்து போனாய். நாங்கள் அடிக்கடி ஒருத்தரை ஒருத்தர் சந்திச்சு பேச முடியாமல்எங்கட பிள்ளையன்... மருமக்கள் ... பேரப்பிள்ளையன் மிகவும் பிசியாகிப் போனார்கள்” என்று சொல்வதன் மூலம் முதியவர்களின் ஏக்கங்களைச் சொல்கிறார் கதாசிரியர்...

இதே போன்ற ஏக்கங்களையும் குமுறல்களையும் அம்மியும் அம்மம்மாவும் என்ற கதையிலும் நடராசா தம்பதியினரை வைத்துக் கூறுகின்றார். நடராசா தம்பதியினரின் பிள்ளைகளின் பெற்றோருடனான உறவு தேவைகளில் மாத்திரம் தங்கியிருக்கிறது என்று சொல்ல வந்த கதாசிரியர்.... “அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த பின்பு இரவு பகலாக உழைத்து பிள்ளைகளையும் வளர்த்து ஆளாக்கி கரை சேர்த்து ஓய்வூதியம் பெற்ற பின்பும் ஓயவில்லை.” “உழைத்து வாழ்ந்த கட்டை மரணிக்கும்வரை ஓயாது.” என்று நடராசா என்ற பாத்திரத்தினூடாகச் சொல்வதன் மூலம் குறிப்பிடுகின்றார்.

இக்கதையில் இன்னும் சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் கதாசிரியர் கீழ்வருமாறு காட்டுகின்றார்..

“பாதெர்ஸ் டே மதெர்ஸ் டே தினங்களில் வண்ண வண்ண கார்டுகளும் மலர் கொத்துகளும் சேர்ப்பும் சேலையும் பிள்ளைகளிடடை இருந்து வரும். கூடவே முத்தங்களும் பரிமாறப்படும். அந்த சுகமான கணங்களுக்காக வருடம் ஒரு தடவை காத்திருக்க வேண்டும்” என்று எண்ணுகின்றார் நடராசா....

பாதையோரம் அன்னியோன்னியமாகப் போகின்ற அவுஸ்திரேலிய முதிய தம்பதியரைக் கண்ட நடராசா... “இவர்களுக்கும் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் இருக்கலாம். தம்மைப்போன்று இவர்களும் பிள்ளைகளின் வேலைக்காரர்களாக, ஆயாக்களாக, வீட்டுக் காவல்காரர்களாக வாழ்ந்திருக்கலாம்” என்று தம்பிள்ளைகள் தமக்குச் செய்வதை முன்னிறுத்திச் சிந்திக்கின்றார்.

இதே போன்ற முதியோர்களின் பிரச்சினையைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு என்ற கதையில் சுந்தரம் மாஸ்டர் என்ற பாத்திரமூடாகப் பின்வருமாறு கதாசிரியர் கூறுகின்றார். “வயதான தமிழ் முதாட்டியுடன் காலை எட்டு மணிமுதல் மாலை இயந்து மணிவரை பேசிக் கொண்டு இருப்பதற்கும் உணவு பரிமாறிக் கொடுப்ப

தற்கும் நடுத்தர வயது தமிழ்ப் பெண் தேவை. நேரில் வந்தால் வாராந்திர சம்பளம் பேசிக்கொள்ளலாம்” மேலும் இந்தக் கதையில் ஈழத்தில் பட்ட அவலங்களை சுந்தரம்மாஸ்டர் ஊடாக “ஓமோம் 58 இல் தட்டினார்கள், 77 இல் தட்டினார்கள்..., 81 இல் தட்டினார்கள்..., 83 இல் தட்டினார்கள்... உறங்கிக் கிடந்த சனம் எழும்பிட்டுது தம்பி.. எழும்பின சனத்தில் ஒரு பகுதி செத்துப் போச்சுது... இன்னுமொருபகுதி எங்களைப்போல அன்னியநாடுகளுக்குள்ளே புகுந்திட்டுதுஎஞ்சிய சனம் போக்கிடம் இல்லாமல் செல்லடிக்கும், குண்டடிக்கும் மத்தியில் உயிரைக் கையில் பிடிச்சுக்கொண்டு இடம்பெயர்ந்து இடம்பெயர்ந்துஓடித் திரியுதுகள்... உது முடியாத தொடர்கதை” என்று சொல்கிறார்.

இவ்வாறு புலம்பெயர் வாழ்வின் முதியோரின் அவலங்களைக் கூறிய கதாசிரியர் கணவன் மனைவி உறவின் சீரின்மையை தனிமை, யாரோடு நோவேன் மற்றும் காந்திமகன் என்ற கதைகளில் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அவுஸ்திரேலியாவில் பொதுவாகக் காணப்படும் சீரற்ற கணவன் மனைவி உறவினையும் அதற்கான காரணங்களையும் அதனால் ஏற்படும் சிக்கல்களையும் குறிப்பாக பிள்ளைகளுக்கு ஏற்படும் இன்னல்களையும் டோனியின் பாத்திரமூடாகத் தனிமை என்ற கதையில் தெரிவிக்கும் கதாசிரியர் விவாகரத்தை மையமாக வைத்து அவுஸ்திரேலியாவில் வங்கிகள் சட்டத் தரணிகள் தங்கள் பிழைப்புகளை நாத்துவதன் மூலம் எவ்வாறு விவாகரத்துக் கோருபவர்களை கடனாளியாக்குகிறார்கள் என்பதை விளக்குகின்றார்..

“ஏழு வருட இல்லற வாழ்வு இறுதியில் இப்படி விவாகரத்தில் போய் நிற்கும் என்பது தெரிந்திருந்தால் பதிவுத் திருமணம் செய்யாமலேயே சேர்ந்து வாழும் உறவைத் தொடர்ந்திருக்கலாம்பிரிய நேரும்போது அனாவசிய செலவு இல்லாமலேயே நிம்மதியாகப் பிரிந்திருக்கலாம்இல்லறத்தின் அடையாளமாக, வாரிசாக வந்துள்ள மகள் இனி அங்கும் இங்கும் அலையப் போகிறாள் பாவம்.... என்று டோனி எண்ணுவதாகக் கூறுவதன் மூலம் அவுஸ்திரேலியாவில் சேர்ந்து வாழ்வதனை ஏன் பலரும் விரும்புகிறார்கள் என்று கதாசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இதே போன்ற கணவன் மனைவிக்கு இடையிலான புரிந்துணர்வின் குறைபாடு ஈழத்தமிழ் குடும்பத்தில் எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதனையும் அதற்கான காரணங்களாக ஈழத்து மற்றும் அவுஸ்திரேலிய வாழ்வியல் முறைகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகள், சிந்தனை வேறுபாடுகள் எவ்வாறு அமைகின்றன என்பதனை யாரோடு நோவேன் என்ற கதையில் எடுத்துக்காட்டும் கதாசிரியர் தமிழரின் பண்பாட்டின் காரணமாக கதாபாத்திரமான மூர்த்தியும் அவனின் மனைவியும் எவ்வாறு ஒருமாதிரி சமாளித்துப் போகிறார்கள் என்பதனைக் காட்டுகிறார். ஆயினும் மூர்த்தி போன்றவர்கள் இதனால் படும் மன உளைச்சல்களையும் அவஸ்தைகளையும் எடுத்துக் காட்டும் கதாசிரியர் ஒரு கட்டத்தில் “யாவும் புத்திக் கொள்முதல். ஊரில் வாழ்ந்திருந்தால் கூழோ கஞ்சியோ குடித்துக் கொண்டு நிம்மதியாக வாழ்ந்திருக்கலாம்” என்று புலம்பெயர் வாழ்வில் எண்ணுகின்ற பலரின் எண்ண நிலையினை மூர்த்தி ஊடாகக் காட்டுகின்றார்.

புலம்பெயர் தேசத்தில் வாழ வந்த ஈழத்துப் பெண்களின் மனநிலை அல்லது சிந்தனை எவ்வாறு புலம்பெயர் தேசங்களில் உள்ள நிலைமைகளுடன் ஒத்துபோக முடியாமல் இருப்பதனால் குடும்பங்களில் ஏற்படும் சிக்கல்களை மூர்த்தி வாயிலாக பின்வருமாறு கதாசிரியர் கூறுகிறார் ..ஊரில் வீடு ..கோயில் ..சந்தை ...புடவைக்கடைசமையல்சாப்பாட்டுஉறக்கம் ...உலாத்தல் எண்டு வாழ்ந்தது போல் இங்கேயும் சீவிச்சிடலாம் எண்டு நினைச்சாள். அது தப்பு, இங்கே வாழ்ந்துக்கு வேகமும் வேண்டும், விவேகமும் வேண்டும் எனச் சொன்னது தப்பா ?”

இதே போன்று கணவன் மனைவிக்கு இடையே ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் அதனால் ஏற்படும் சச்சரவுகளையும் விவாகரத்துவரை போய் பாதிக்கப்பட்ட டேவிட் என்ற பாத்திரத்தினூடாக காந்திமகன் என்ற கதையில் கூறுகிறார் கதாசிரியர். இந்தக் கதையில் டேவிட்டினூடாக “உலகில் ஒரு கிட்லர்தான் ஒரு மகாத்மகாந்திதான். இரண்டு பேரிடமும் நல்ல பழக்கங்கள் இருந்தன. இருவரும் புகைப்பதில்லை, மதுப்பழக்கம் இல்லை, மாமிசம் உண்பதில்லை. ஆனால் இருவரது சிந்தனைகளிலும் செயல்களிலும் நிறைய வேறுபாடுகள். இரண்டு பேருமே துடுபட்டுத்தான் செத்தார்கள்” என்று ஒரு ஒப்பீட்டினைச் செய்து ஒவ்வொருவரும் தனித்துவமானவர்கள். ஒருவர் இன்னொருவர் ஆக மாட்டார் என்ற நல்லதொரு தத்துவத்தினைச் சொல்கிறார்.

இதேபோன்று ஈழத்துப் பண்பாட்டில் ஊறிய ஒரு தகப்பனுக்கும் அவுஸ்திரேலியப் பண்பாட்டில் ஊறிய அவரது மகனுக்கும் இடையில் எண்ணத்தில், சொல்லில், செயலில், நம்பிக்கையில் ஏற்படுகின்ற முரண்பாடுகளை அதனால் ஏற்படும் இடைவெளிகளைக்காட்டும் கதாசிரியர் சமய நம்பிக்கை முரண்பாடுகளையும் நம்பிக்கைகள் எவ்வாறு கால தேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்ப மாறுபடுகின்றன என்பதனையும் இந்தச் சமய நம்பிக்கைகளுக்கும் நவீன விஞ்ஞான நம்பிக்கைகளுக்கு இடையில் இருக்கும் ஒவ்வாமையையும் நம்பிக்கை என்ற கதையினூடாக நிறுவ முயல்கின்றார். இதே போன்றதொரு தலைமுறை இடைவெளியால் ஒரு தந்தைக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் குறிப்பாக ஆண்பிள்ளையிற்கும் தந்தையிற்கும் இடையில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளை இடைவெளி என்ற கதையில் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

புலம்பெயர் தேசத்தில் வாழும் ஒருவன் அங்கே தனது வாழ்வுத்தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கும் அதேபோன்று தாயகத்தில் தன்னை நம்பி இருக்கும் உறவுகளின் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்வதற்கும் இடையில் எவ்வாறு சிரமப்படுகின்றான் என்பதனையும் அதனால் ஏற்படும் மன அழுத்தம் காரணமாக அவன் எவ்வாறு நோயாளியாகிப் போனானான் என்பதனையும் உயிர்வாழ என்ற கதையில் வரும் பாத்திரம் மூலம் விளக்குகின்றார் கதாசிரியர். “ஊரில் சுகமில்லாமல் இருக்கும் அம்மாவுக்கு செலவுக்கு பணம் அனுப்ப வேண்டும்”. “லண்டனில் நிரந்தர வதிவிட அனுமதி இன்னமும் கிடைக்காதிருக்கும் அக்கா மகனுக்கு வயது போகிறது பொருத்தமான மணமகளைத் தேட வேண்டும்”. “என்னை நம்பியிருக்கும் மனைவி பிள்ளைகள் தத்தம் சொந்தக்காலில் நிற்க வேண்டும்”

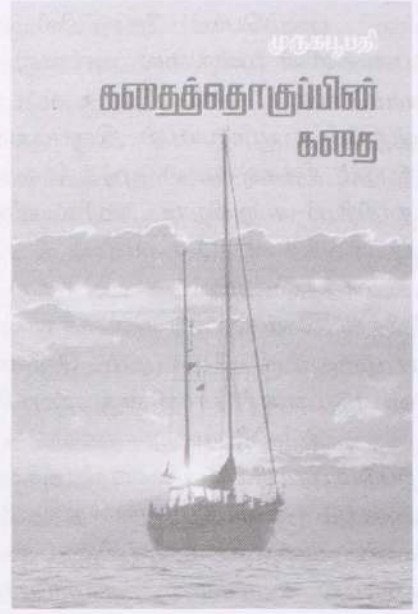
“மாரடைப்பினால் மூன்று மாதங்கள் வேலைக்குப் போகாமல் இருப்பதனால் வேலையை இழந்து விடும் அபாயம் தோன்றி விடுமா”, என்று அந்தக் கதா பாத்திரத்தின் மன அழுத்தத்திற்கான காரணங்களை கதாசிரியர் பட்டியல் படுத்துகின்றார்.

அறை என்ற கதையில் அவுஸ்திரேலியாவில் புருஷன் கைவிட்ட பெண் ஒருவரிடம் முறையற்ற பாலியல் தொடர்பினைக் கொண்டிருந்த கல்வித்தகுதி குறைந்த ஒருவன் தனது நடத்தைப் பிழையினை மறைத்து படித்த ஒரு பெண்ணை ஈழத்தில் கலியாணம் செய்து அவள் அவுஸ்திரேலியா வந்தபின் ஒரு பத்தினி யாக அவள் இருக்க வேண்டும் என்ற பிற்போக்குத்தனமான எதிர்பார்ப்பில் அந்தப்பெண்ணை எப்படி எல்லாம் ஆட்டிப்படைக்கிறான் இம்சைப்படுத்த துகிறான் என்றதைச் சொன்ன ஆசிரியர் கடைசியில் அந்தப் பெண் எவ்வாறு அவனை எதிர்த்து நிற்கிறான் என்பதனைப்படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

வலி என்ற கதையில் புலம்பெயர் வாழ்வின் வலிகளைச் சொல்லுகின்ற ஆசிரியர் புலம் பெயர் வதற்குமுன் புலம்பெயர்விற்கான ஆயத்தங்களை இலங்கையில் செய்யும்போது மொழிப்பிரச்சினை காரணமாகப் பட்ட அவஸ்தைகளைச் சொல்லுகிறார். புலம் பெயர் வாழ்வின் வலியினைச் சொல்கின்றவர் இந்த வலிகளைப் பொறுத்துக் கொள்வதை விட இலங்கையில் ஒரு ஓட்டோ ஒன்றை வைத்துப் பிழைத்துக் கொள்வது சிறப்பானது என்ற சிந்தனையை மெல்லச் சொல்கின்றார். இலங்கையில் அரசு படிவங்கள் எல்லாம் சிங்களத்தில் இருப்பதனால் உள்ள சிரமங்களை இந்தக் கதையில் சொல்லிய கதாசிரியர் கல்லும் சொல்லாதோ கதை என்ற கதையில் இலங்கையில் இருக்கும் அரசியல் பச்சோந்தித்தனத்தையும், அங்கிடு தத்தித் தனத்தையும், தகிடுதத்தங்களையும், பௌத்த குருமாரின் அரசியல் பிரசன்னத்தால் அவர்கள் எவ்வாறு புத்தரின் போதனையில் இருந்து வழிமாறிப் போனார்கள் என்பதனையும் விபரிக்கின்றார்.

இறுதியாக நளபாகம் என்ற கதையில் சமைக்கத்தெரியாத பெண்பிள்ளை தனது புருசனாக வரப்போகிறவன் சமைப்பான் என்ற நம்பிக்கையில் வெளிநாடுபோக தயாராகுவதையும் அவுஸ்திரேலியாவில் பெண்கள் சமையலில் அவ்வளவு ஆர்வம் காட்டாது இருக்க ஆண்கள் எப்படி சமையல் செய்கிறார்கள் என்பதனையும் சொல்ல வந்தவர் இன்னும் புரையோடிப் போய் இருக்கிற சாதிப் பிரச்சினையையும் சீதனப் பிரச்சினையையும் இடையிடையே தொட்டுச் செல்கிறார்.

சில இடங்களில் எழுதும்பிழைகள் இருந்தாலும் இன்னும் சில இடங்களில் உரையாடல்கள் பேச்சுத் தமிழாகவும் இல்லாமல் எழுத்துத் தமிழாகவும் இல்லாமல் இரண்டும் கலந்த கலவையாகவும் இருந்தாலும் கதாசிரியர் தான் சொல்ல வந்த விடயங்களை வாசகனுக்கு சொல்லிச் செல்கிறார் என்பதனைக் குறிப்பிட வேண்டும். மொத்தத்தில் முருகபுதியின் கங்கை மகள் சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள கதைகள் 2000 ஆம் ஆண்டிற்கும் 2005 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையில் எழுதப்பட்டவை ஆயினும் அக்கதைகளில் பேசப்பட்ட விடயங்கள் இன்னும் உயிர்ப்புடன் இருக்கின்றன என்ற உண்மையினை வாசகர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள்.

லெ.முருகபுதியின் கதைசொல்லும் திறனுக்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கும் “கதைத்தொகுப்பின் கதை”

ஜெயப்பிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்

ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு மல்லிகை இதழ் மூலம் அறிமுகமாகும் லெ.முருகபுதி அவர்கள் இன்று உலகறிந்த படைப்பாளியாகவும் ஊடகவியலாளராகவும் இனங்காணப்படுகின்றார். மிகச்சிறந்த படைப்புகள் பலவற்றின் சொந்தக்காரரான இவரது எழுத்தாளுமைகளுள் “கதைசொல்லும் பண்பும்” குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவரது கதைசொல்லும் முறை எந்தளவுக்கு விரும்பப்படுகின்றது என்பதை இந்நூலின் முன்னுரையில் “என்னைத் தொடர்ந்தும் ஒரு கதைசொல்லியாகவே பார்ப்பதற்கு பெரிதும் விரும்பும் எனது அருமைத் தங்கைமாருக்கு இந்நூலை சமர்ப்பித்துள்ளேன்” என்றவாறு அமையும் இவரது கூற்றே சான்றாகின்றது. அந்தவகையில் இவரது ஏழாவது கதைத்தொகுதியான “கதைத்தொகுப்பின் கதை” இவரது கதைசொல்லும் திறனுக்கு கட்டியம் கூறி நிற்குமாற்றை இங்கு ஆராயலாம்.

கதைசொல்லிகள்

என்னதான் சிறுகதை நவீன இலக்கிய வடிவங்களுள் ஒன்றாக அறியப்பட்டாலும் தொன்றுதொட்டு மரபார்ந்த ரீதியாக கதைசொல்லிகளின் வாயிலாக கதை, சின்னக்கதை, சிறுகதை முதலான பல வடிவங்களில் இவை வளர்ச்சியுற்று வந்துள்ளமையை வரலாற்று வழியாகவும், அனுபவ வாயிலாகவும் நாம் அறியலாம். நாடறிந்த கதைசொல்லிகளை வரலாற்று வாயிலாகவும் நாமறிந்த கதைசொல்லிகளான தாத்தா பாட்டிகளை அனுபவ வாயிலாகவும் நாம் அறிந்திருக்கின்றோம்.

இத்தகைய “கதைசொல்லிகள்” நமது தமிழ் மரபில் மட்டுமல்லாது பொதுவாக எல்லாப் பண்பாடுகளிலும் இருந்திருக்கின்றார்கள். இதனை ஈழத்து ஆய்வாளரான சபா.ஜெயராசா அவர்கள் தனது புனைகதை இயல்

என்ற நூலில் “வட இந்தியாவில் இவர்கள் “கதகர்” என்றும் “பட்” என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இராமாயணம், மகாபாரதம் முதலிய பெரும் இலக்கியங்களிலே பிரதிவேறுபாடுகள் தோன்றுவதற்கும் கிளைக்கதைகள் பெருக்கெடுப்பதற்கும் இவர்களே பொறுப்பாளிகளாகின்றனர். இலங்கையின் வடபுலத்தில் இவர்கள் “கதைகட்டிகள்” என்றும் “நவசிகள்” என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். சில இடங்களில் “குணாட்டியர்” என்றும் அவர்கள் குறிப்பிடப்பட்டனர். இஸ்லாமிய மரபில் இவர்கள் “குஸ்ஸால்” என அழைக்கப்பட்டனர்” என்றவாறு கிராமத்துக் கதைசொல்லிகளை ஆராயப்படாத ஆளுமைகளாக இனங்காட்டியுள்ளமையினூடாக அறியலாம்.

இவ்வாறு தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு திரைமறைவில் பெரும் பங்காற்றியுள்ள கதைசொல்லிகளை நினைவுபடுத்தும் வகையில் இலக்கியம் படைக்கும் ஒருசிலரில் குறிப்பிடத்தக்கவராக முருகபுதி அவர்கள் இனங்காணப்படுகின்றார்.

கதை சொல்லிச் செல்லும் கதைத்தொகுப்பின் கதை

ஜீவந்தி வெளியீடாக 2021 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இத்தொகுப்புபுதினைந்து கதைகளையும் அக்கதைகள் தொடர்பான வாசகர்களின் பார்வைகளையும் முருகபுதி அவர்களின் முன்னுரையையும் பரணீதரன் அவர்களின் பதிப்புரையையும் தன்னகத்தே கொண்டதாக

அமைந்திருப்பது இத்தொகுப்பின் மற்றுமோர் சிறப்பம்சமாகும்.

கணங்கள் தொடங்கி நடையில் வந்த பிரமை ஈறாக ஒவ்வொரு கதைகளிலும் ஒவ்வொரு விதமான கதைசொல்லியை உணர முடிகின்றது. “வாழ்வின் தரிசனங்கள்தான் நான் எழுதும் கதைகள்” என ஆசிரியர் கூறியிருப்பது போன்ற அவரது புகலிட வாழ்வின் அனுபவங்களும் தாய்நாடு பற்றிய கருத்துகளும் பொதிந்ததாக ஒவ்வொரு கதையும் பல்வேறு அனுபவங்களைச் சொல்லிச் செல்கின்றன. அவற்றை ஒவ்வொன்றாக இங்கு நோக்கலாம்.

கணங்கள் - தாயகத்தில் அரசு ஆயுததாரிகளால் கடத்தப்பட்டு காணாமலாக்கப்பட்டதால் கணவனை இழந்து பின்னர் சகோதரனின் உதவியால் தனது குழந்தையுடன் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த பெண்ணினைக் கதை சொல்லியாகக் கொண்டு நகர்கின்ற இக்கதை ஈழத்தில் இடம்பெற்ற யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட இரு இனத்தவரின் துயரை வேறுபட்ட கோணத்தில் சொல்லிச் செல்கின்றது. கதை சொல்லியான தமிழ்ப்பெண்ணின் மகனும் அவனது சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த நண்பனான நிமாலும் அனுபவிக்கும் துயரம் ஒரே விதமானது என்பதை இருவரும் யுத்தம் என்கின்ற ஒரே காரணத்தால் தமது தந்தையரைப் பறிகொடுத்தமையின் மூலம் இங்கு உணர முடிகின்றது.

“...அவரை விசாரிப்பதற்காக கூட்டிச் சென்ற போது மகனுக்கு ஐந்து வயதிருக்கும். பலநாட்கள், பலமாதங்கள், பலவருடங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மகன் நான் அழுது கண்ணீர் வடிப்பேன் என்பதால் கேட்பதேயில்லை...” என்கின்ற கதைசொல்லியின் கூற்று யுத்தத்தால் அவதிகுற்ற தமிழினத்தின் துயருக்கு சாட்சியமாவதைப்போல் “...அம்மே இது கடவுளுக்கான மௌனம் இல்லை. எனது அப்பாவுக்கானது. எனது அப்பா ஆர்மியில் பிரிகேடியராக இருந்தவர். ஒரு தற்கொலைத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டார். அவரது உடலைக் கூட்டி அள்ளியதாக அம்மே சொல்லி இருக்கிறாங்க. அப்போது எனக்கு இரண்டு வயதிருக்கும். அப்பாவின் முகத்தை அவரது படங்களில்தான் பார்த்திருக்கிறேன்.” என்கின்ற கூற்று நம் சகோதர இனத்தவரின் துயருக்கு சாட்சியமாகின்றது.

இவ்வாறு ஈழத்தின் இருநிலைப்பட்ட துயரினை

திரைப்பட இயக்குநர் தரமசேன பத்திராஜவுடன்

புலம்பெயர் தேசத்தைக் களமாகக் கொண்டு சொல்லிச் செல்லும் பாங்கு பாராட்டிற்குரியதாகும்.

ஏலம் - புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வியற் சிக்கல்களுள் சிலவற்றை ஒப்பீட்டு ரீதியில் எடுத்துரைக்கும் இக்கதையில் கதாசிரியரே கதைசொல்லியாகின்றார். மகள் சபீனாவுக்கு கார் வாங்குவதற்காக அலையும் குகனேஸ்வரன் கார் வாங்கும் படலத்தையும் ஒரு பெண்ணிற்கு வரன் தேடும் படலத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பேசுவது நகைச்சுவை உணர்வைத் தோற்றுவித்தாலும் அதில் பொதிந்திருக்கும் ஆழமான அர்த்தமும் அதன் பின்னணியில் புலனாகும் உண்மையும் சிந்திக்கத்தக்கவையாகவே உள்ளன.

“இவளுக்கு ஒரு நல்ல கார் தேடி வாங்கிக் கொடுப்பதற்கே இவ்வளவு சிரமப்படுறியள். மாப்பிள்ளை எப்படி தேடப்போறீங்க...?” என்ற மனைவியின் கேள்வியால் வாழ்க்கையும் வாகனமும் ஒன்றுதானோ என்று எண்ணத் தொடங்கிய குகனேஸ்வரனின் மனநிலை அவரது நண்பரான வெள்ளைக்காரனின் “வாகனமும் வாழ்க்கையும் எங்களுக்கு ஒன்றுதான்” என்கின்ற கருத்தால் உறுதிப்படுவதும், கார் ஏலத்தை கிட்டத்தட்ட ஒரு சுயம்வரம் தான் என்கின்ற அவரது கூற்றும் கார் தெரிவு செய்வது போல் வாழ்க்கைத் துணையைத் தெரிவு செய்வதும் லேசுப்பட்ட வேலையில்லை என்கின்ற அவரது நினைப்பும் உண்மையில் இன்றைய காலத்தில் தாயகத்திலும் சரி புலம்பெயர் தேசத்திலும் சரி பெண்பிள்ளைகளுக்கு வரன் தேடும் தந்தைமார் எதிர்நோக்கும் சங்கடங்களை மறைமுகமாக உணர்த்தி நிற்கின்றது. இதற்கெல்லாம் முத்தாய்ப்பாய் அமையும் “சொன்னபடி சீதனம் தரவில்லையென்று பெற்றவர்களிடம் அனுப்பப்படும் பெண்களைப் போன்றது தான் இந்த இலக்கத்தகடு இல்லாத கார்களும்” என்ற கூற்று பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் மிகப்பெரும் அநீதிகளில் ஒன்றை எடுத்துரைப்பதோடு கதாசிரியரின் கதை சொல்லும் நேர்த்திக்கும் கட்டியம் கூறிநிற்கின்றது.

கதைத்தொகுப்பின் கதை கதைத்தொகுப்பு ஒன்றின் கதையாக நகர்ந்து செல்லும் இப்படைப்பு திருமணம் என்னும் பெயரால் புதைக்கப்படும் பெண்களின் கனவுகளையும் மழுங்கடிக்கப்படும் அவர்களின் ஆற்றல்களையும் அட்டையில்லாத கதைத்தொகுப்பு ஒன்றினூடாக எல்லோர் மனதிலும் இலகுவில் பதியும் வண்ணம் சொல்லிச் செல்கின்றார். கதையின் நாயகனான கதைசொல்லியின் ஊடாகவே இக்கதை நகர்த்தப்பட்டாலும் நேரடியாகத் தோன்றாப் பாத்திரமான சுந்தரி ரீச்சரே கதையின் நாயகியாகி வாசிப்போர் மனங்களில் ஆழப்பதிந்து விடுகின்றார்.

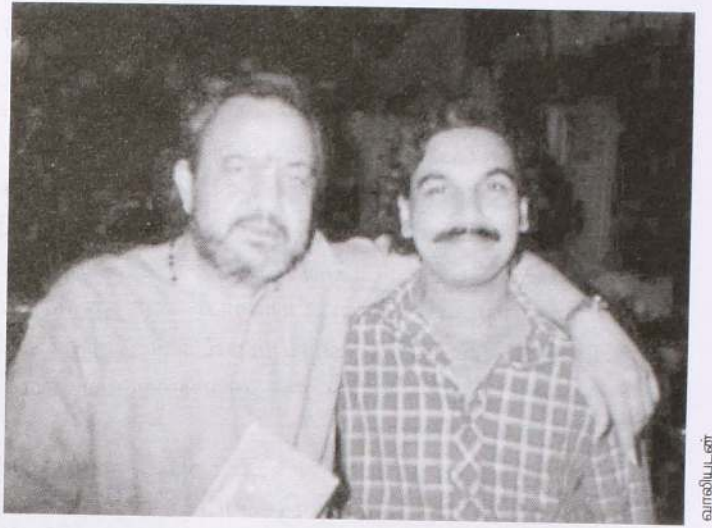
பார்வை புலம்பெயர் தேசத்து ரயில் நிலைய மொன்றைக் கதைக்களமாகக் கொண்டு படைக்கப் பட்டுள்ள இக்கதை நல்ல பல செய்திகளைக் கூறிச்செல்கின்றது. யாசகம் செய்வோரின் நிலையையும் அவர்கள் பற்றிய ஏனையோரின் மனநிலையையும் மிக அழகாகவும் ஆழமாகவும் பதிவு செய்துள்ள ஆசிரியர் இறுதியில் அரசியலுடன் அச்சம்பவத்தை இணைத்து கதையை நிறைவுசெய்திருத்தல் சிறப்பானதாகும். யாசகர்கள்

பற்றிய பார்வை ஒவ்வொருத்தரிடமும் ஒவ்வொரு விதமாக அமைந்திருப்பது தலைப்பிற்கு பொருத்தமாகி கதையை மேலும் சிறப்பிக்கின்றது. “மௌனமானவர்கள் எல்லாம் ஊமைகள் அல்ல” என்கின்ற கருத்தும் இங்கு மிகப்பெரும் யதார்த்தத்தை விதைத்துச் செல்கின்றது.

காத்தவராயன் - புலம்பெயர் தேசத்தில் வெறும் ஆடம்பர மோகத்திற்கும் போலிக் கௌரவங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டு வாழும் ஒரு சிலரின் வாழ்க்கை முறைகளும் “வெறும் வாய்க்கு அவலாவதைப் போல” அவர்களின் பொழுதுபோக்கிற்காக அவர்களிடையே காரசாரமாக அடிபடும் இலங்கை அரசியலும் இக்கதைக்கு அழகு சேர்த்து நிற்கின்றது. ஈழத்து நிலவரம் பற்றி அதனுடன் நேரடியாகத் தொடர்புறாத புலம்பெயர்ந்தோர் சிலர் விவாதித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஈழத்திலே அதனுடன் நேரடித் தொடர்புறோரும் பாதிக்கப் பட்டோரும் இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்பிவிட்ட உண்மையை “அங்கே என்னக்கா நடக்குது...? சத்தமாக கிடக்கு...” என்ற புலம்பெயர் தம்பியின் கேள்விக்கு “தம்பி இன்றைக்கு இங்கே காத்தவராயன் கூத்து. அதுதான் சனம். நாளைக்கு பேசுறியே.. கூத்து தொடங்கப் போகுது... நல்ல கூத்து.” என்ற ஈழத்து அக்காவின் பதிலும் மறைமுகமாக உணர்த்தி நிற்கின்றமையைக் காணலாம்.

எங்கோ... யாரோ... யாருக்காகவோ.. வெறும் விளம்பரத்திற்காக உதவி செய்வோரைச் சாடும் அதே நேரம் உண்மையான நல்லெண்ணத்துடன் உதவி புரிவோரையும் அவர்களின் நோக்கையும் சிலாகிக்கும் வகையில் சம்பவக் கோர்வைகளால் கதை பின்னப் பட்டுள்ளமையும் வாசகர் மனதைக் கவரும் வகையில் அமைந்துள்ளது. உண்மையில் எங்கோ... யாருக்கா கவோ தியாகம் புரிந்து இன்று யாரோவாகிப்போனவர்களையும் எங்கோவிருந்து உதவி புரியும் யாரோவையும் ஒரேநேர்கோட்டில் இணைக்கும் வகையில் இக்கதை சொல்லப்பட்டிருக்கும் பாங்கு பாராட்டத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறே உடலைவிட்டுப் பிரிந்த உயிரைக் கதைசொல்லியாகக் கொண்டு நகரும் “தினம்” என்ற கதையும் தாய்மண்ணில் கூட தாத்தா, பாட்டி, பேரன் பேத்தி என்கின்ற உறவுகள் விடுபட்டுச் செல்லும் இன்றைய நிலையில் புலம்பெயர்ந்த தேசத்திலேயே ஆழமாக வேருன்றிப்போன பாட்டிக்கும் பேத்திக்கும் இடையிலான அன்பின் வலிமையை அம்மம்மாவின் கடந்தகாலக் காதலுடனும் பேர்த்தியின் நிகழ்காலக் காதலுடனும் இணைத்துச் சொல்லும் “அம்மம்மாவின் காதல்” என்ற கதையும் தற்கால வாழ்வியல் யதார்த்தத்தில் ஒன்றான திருமணத் தரகு மற்றும் இறந்தோருக்காக எழுதப்படும் கல்வெட்டுகள் இவையனைத்தும் இன்றைய நவீன உலகிற்கு ஏற்ற வகையில் நவீன வடிவம் பூண்டுள்ளமையை ஒருவித நகைச்சுவை கலந்து சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையிலும் நகர்ந்து செல்லும் “நேர்காணல்” என்ற கதையும் “காதலும் கடந்து போகும்” என்ற தலைப்பில் உறவுச் சிக்கல்களால் குலைந்து போகும் பல்வேறு குடும்பங்களின் மத்தியில் காலனால் சிதைந்துபோன குடும்பங்களையும் காதலால் பிணைத்து பிள்ளைகளின் நல்வாழ்விற்கு வித்திட்டுச்

செல்வதாசு

செல்வதாக வித்தியாசமான கருவைக் கொண்டுள்ள கதையும் பேத்திமாரின் அழகிய உலகத்துடன் மகிழ்வாக ஒன்றிப்போகும் தாத்தாமாரின் அனுபவங்களிற்கு பதச்சோறாக “தாத்தாவும் பேத்தியும்” என்ற கதையும் பெண்ணியச் சிந்தனையைக் கருவாகக் கொண்டு தாய் தந்தையரின் மோதல்களும் முரண்பாடுகளும் குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தை எவ்வாறெல்லாம் பாதிக்கின்றது என்பதை பிரபாலினி என்ற பாத்திரத்தினூடாக விளக்கிச் செல்கின்ற “அவள் அப்படித்தான்” என்ற கதையும் கொரோனா வைரசால் உறவுகளுக்கிடையே நீண்டு கொண்டு செல்லும் இடைவெளியினையும் இக்கொடிய வைரசால் விளையும் உளத்தாக்கங்களையும் பேசுகின்ற “கொரோனா கால உறவுகள்”, “நடையில் வந்த பிரமை” என்கின்ற இரு கதைகளும் இத்தொகுப்பில் உள்ள ஒவ்வொரு கதைகளும் புலம்பெயர் தேசத்தைக் களமாகக் கொண்ட போதும் வெவ்வேறுவிதமான பேசு பொருட்களை வெவ்வேறுபட்ட பாணியிலே சொல்லிச் செல்கின்றன.

நம்மிடையே உள்ள மரபான கதை சொல்லும் முறையானது இன்றைய நவீன சிறுகதையாசிரியர்களிடம் இல்லை என்கின்ற ஒரு கருத்து இன்றைய விமர்சகர்கள் மத்தியில் நிலவி வரும் வேளையில் இதற்கு விதிவிலக்காக ஒரு சிறந்த கதைசொல்லியை முருக பூபதியின் கதைகளில் எம்மால் உணர முடிகின்றமை சிறப்பானதாகும்.

“யதார்த்தமாகப் பார்த்தால் வாழ்தல் என்பது எவ்வளவு தூரம் சாத்தியமோ அதுவரை கதைகளும் சொல்லப்பட்டுக் கொண்டோனிருக்கும். ஏனெனில் கதைகள் ஓரிடத்தில் தங்குவதேயில்லை. அவை எவர் வாயிலாவது அல்லது எந்த வழியிலாவது சொல்லப் பட்டு விடுவதற்காகவே காத்துக்கிடக்கின்றன என்பதை உணர்ந்து நவீன புனைகதை எழுத்தாளர்களும் செயற்பட வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகவுள்ளது” என “தியாவின் பேனா” என்கின்ற வலைத்தளப் பத்தி குறிப்பிடுவதற்கிணங்க ஓரிடத்தில் தங்காத வகையில் தன்னைச் சுற்றியுள்ள விடயங்களையும் தனது அனுபவங்களையும் சமூக அக்கறையுடன் முருகபூபதி அவர்கள் இத்தொகுப்பிலே பதிவு செய்துள்ளார். இந்த வகையில் இவரது கதைசொல்லும் திறனுக்கு கட்டியும் கூறும் வகையிலேயே கதைத்தொகுப்பின் கதை என்கின்ற இத்தொகுப்பு அமைந்துள்ளது என்பதை நிரூபிக்க முடிகின்றது.

உறவுகளின் ஆத்மார்த்த உணர்வுகளைப் பேசும் நினைவுக் கோலங்கள்

கே.எம்.செல்வதாஸ்

“கனவுகள் ஆயிரம்” எனும் சிறுகதை மூலமாக மல்லிகை இதழில் அறிமுகமான முருகபூபதி அவர்கள் ஈழத்து மற்றும் புலம்பெயர் இலக்கியப்புலத்தில் ஆழத் தடம்பதித்த மூத்த எழுத்தாளராவார். இலக்கியம், இதழியல் என்னும் இருதுறைப் பயணியாக தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட அவர் இவ்விரு தளங்களிலும் தனது கனதியான பங்களிப்புகளை வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார். கிட்டத் தட்ட ஐம்பது வருடகால ஈழத்து இலக்கிய மரபின் நீட்சியை அவர் எழுத்துக்களில் காண முடிகின்றது. நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, பயண இலக்கியம், சிறுவர் இலக்கியம், புனைவு சாரா இலக்கியம் என்றும் தளங்களில் தனது எழுத்துக் களைப் பதிவு செய்து கொண்டிருப்பவர். இருதடவைகள் இலங்கையின் தேசிய சாகித்திய விருதினை சிறுகதைத் தொகுதிகளுக்காக பெற்றுக் கொண்டவர். அண்மையில் கனடா தமிழ் இலக்கியத் தேட்டம் வாழ்நாள் சாதனை யாளருக்கான இயல் விருதினையும் வழங்கிக் கௌரவித்தது.

சமூகத்தில் நிலவுகின்ற பல்பரிமாணத் தன்மைகளை இவரது படைப்புகள் பேசி நிற்கின்றன. உறவு களிடையே உள்ள ஆத்மார்த்தான புத்தங்கள், வர்க்க பேதங்கள், சமூக முரண்நிலைகள், இனப்போராட்டம், யுத்தம், இடம்பெயர்வு, புலம் பெயர்வு என மக்கள் வாழ்வின் ஊடாட்டங்கள் பலவற்றையும் கதைப்பொருளாக்கி எழுத்துக் களின் வழியே சமூகத்திற்கு வழங்கியுள்ளார். இவரது இலக்கியப் பங்களிப்புகள் குறித்து எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் அவர்கள்

“ஈழப் பிரச்சினையில் மிக நிதானமான அணுகு முறையும் தான் நினைத்ததை திடமாகச் சொல்லும் தன்னம்பிக்கையும் கொண்டவராக இருக்கும் முருகபூபதி இன்று ஈழமக்களின் மறு வாழ்வுக் கன விரிவான பங்களிப்புகளை அளித்துவருகிறார்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முருகபூபதி தொடர்பாக அவர் நண்பர் நோயல் நடேசன் எழுதிய குறிப்பில்

“மனிதர்கள் வாழும்போது நடப்பவற்றுக்கு அவர்களே பொறுப்பு என்பதுடன் அவர்கள் வாழும் காலத்தில் அவர்களது உணர்வு களுக்கு ஏற்ப வாழ்தலே இருத்தல் எக்ஸிஸ்டன்ஸலிசம் (Existentialism) எனப்படும். அரிஸ்ரோட்டிலிலிருந்து நீட்சே எனப் பலர் உறிய விடயங்கள் அடிப்படையில் இலையே.இதை ஏற்று வாழும் போது சமூகத்தில் இருந்து அன்னியமாக வாழ்வது முடியாத காரியம். அப்படி வாழ்ந்தால் அது இந்து மத, புத்த மத துறவறமாக முடியும். என்னைப் பொறுத்தவரை சமூகத்தோடு சேர்ந்து அத்துடன் அந்த சமூகத் தேவைகளோடு ஒரு தனிமனிதன் இணைந்து வாழ முடியும் என்பதற்கு நண்பர் முருகபூபதி உதாரணம்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இத்தகைய இலக்கிய ஆளுமையின் ஆறாவது கதைத்தொகுப்பாக “நினைவுக் கோலங்கள்” அமையப் பெற்றிருக்கின்றது. தனது பால்ய காலத்தில் நிகழ்ந்த பல உண்மைச் சம்பவங்களை தான் வாழ்ந்த நெய்தல் நிலத்தை களமாகக் கொண்டு தான் சந்தித்த மனிதர்களையும் அவர் நினைவுகளையும் கதைப்பொருளாக்கியுள்ளார். இத் தொகுப்பு பிரமை முதல் அகலப்பாதையில் வரையிலான பன்னிரு சிறுகதைகளைக் கொண்டிருக்கின்றது. “பிரமை” எனும் சொல் வழக்காறு எம் சமூகத்தின் மத்தியில்

வழக்கிலுண்டு. இது இல்லாத ஒன்று இருப்பது போலத் தோன்றும் கற்பனையும் குழப்பமும் கலந்த ஓர் நிலையாகும். இத்தகைய பின்னணியில் சமூக மாறுநிலைகளை உட்புகுத்திப் புனைவப்பட்ட சிறுகதை யாக இது அமையப் பெற்றுள்ளது. தாத்தாக்களோடு வாழ்தல் என்பது பேரக்குழந்தைகளுக்குப் பெருவரம். கதை சொல்லும் தாத்தாக்கள் கிடைத்துவிட்டால் இன்னும் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. இத்தகு தாத்தா ஒருவரோடு நீண்டகாலம் இணைந்து வாழ முடியாத சிறுவனது மனப்பதிவுகளையும் ஏழ்மைநிலையோடு வாழும் அவர்தம் குடும்பச் சூழ்நிலைகளையும் முன்னிறுத்தி ஈற்றில் அவர்கள் வாழ்ந்த வீட்டின் யன்னல் மற்றும் கதவுகள் என்பன தீக்கிரையாகிப் போயின தாத்தாவைப் போன்று என்றவாறு நிறைவுகாணும் கதைக்கூடாக தாத்தாவை இழந்து அவர் நினைவுகளோடு வாழும் பேரக்குழந்தையின் பிரம்மமையும் பொருளாதார ரீதியாக நெருக்குதலுக்கு உள்ளாகும் இன்னல்களையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஏழ்மையும் கல்வியறிவு அற்றதுமான குடும்பச் சூழலில் வாழும் பெண்ணொருத்தி எவ்வாறு முதிர்கன்னி யானாள் என்பதை எடுத்துப் பேசும் சிறுகதையாக “முதிர்கன்னி” எனும் கதை காணப்படுகின்றது. சிலரது வாழ்வை காலம் வஞ்சலித்து விடுகிறது. காலம் முழுவதும் அவர் களுக்கு கண்ணீரே எஞ்சி நிற்கின்றது. விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளாத பாத்திரங்களாக சிலரது வாழ்வு அமைந்து விடுகிறது. இதற்கு யார் காரணம். குடும்பமாக? இல்லை சமூகமா? கண்ணீரோடு தொடங்கும் பலரது வாழ்வு கண்ணீருடனேயே முடிந்து போகின்றன.

“பயிர்” எனும் சிறுகதை, வளர்ப்பு மகனாக குடும்பத்தில் இணைந்து கொண்டு பிறழ்வான நடத்தைகளில் ஈடுபடும் ஒருவர் என்ன ஆனார் என்பது தெரியாமலேயே கதையில் நிறைவுகாணும் தன்மையில் படைக்கப்பட்டுள்ளது. “பொய்” எனும் சிறுகதை சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் பொய் யொன்றினை சொல்லிவிடும் இரு சிறுவர்கள் இறுதியில் என்ன ஆனார்கள் என்பதனை விபரிப்பதாக அமையப்பெற்றுள்ளது. அவ்வாறே “இழப்பு” எனும் கதை சமூகத்தில் காலாதிக்கால மாக நம்பப்படும் மூட நம்பிக்கைகளில் சிக்கித் தவிக்கும் குடும்பம் ஒன்று இறுதியில் என்னாகின்றது என்பதை பேசி நிற்கின்றது. பால்ய காலத்தில் தன் மனதுக்குரிய சகபாடி உற்று துணையாக வாழ்ந்து தொலைதேசம் போன தோழமை தொடர்பான நினைவுகள் தோய்தலாக “அடையாளம்” எனும் சிறுகதை அமையப் பெற்றுள்ளது. ஊதாரித்தனத்தால் உயிரிழந்த வாலிபன் ஒருவனின், கடந்துபோன அநாகரிக வாழ்வியல் கோலங்களை “பட்டாக” எனும் கதை கூறி நிற்கின்றது. இவ்வாறே இயல்பு, பருவம், பரவசம் வர்க்கம், சித்தன், மழை, அகலப்பாதையில் போன்ற சிறுகதைகளும் அவர்தம் வாழ்வியலில் ஊடாட்டங்களாக அமைந்த பல்வேறு செய்திகளைப் பேசுநிற்கின்றன.

தொகுத்து நோக்கின் இத்தொகுப்பின் வழியே முருக பூபதி என்னும் மானுட நேசிப்பாளனை மனிதத்துவத்தின் நுண் உணர்வுகளை வெளிக்கொணரும் சமூக ஊடாட்டம் மிக்க மனிதரைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

லெ.முருகபுபதி:

புகலிட இலக்கிய வாழ்வியல் சாதனையாளர்!

எழுத்தாளன் எனும் அடையாளத்தின் முகவரியாளர்!

■ **ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா**

படைப்பாளியின் முதன்மையான வேலை வாசகனின் சிந்தனையில் ஊடுருவுவது தான் படைப்பின் வெற்றியாகும். அதனை வாசகனே தீர்மானித்துக்கொள்வான். எதனையாவது படித்துவிட்டு உங்கள் எழுத்துக்களினால் நான் திருந்திவிட்டேன், மாறிவிட்டேன் என்று எவரும் சொன்னால் அதனைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியடையலாம். எமது மகிழ்ச்சியை பறைதட்டி முழக்கி சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை எனக் கூறும் லெ.முருகபுபதி, அவர்களின் “பறவைகள்” நாவல் தஞ்சாவூர் பல் கலைக்கழக மாணவி ஒருவர் தமது MPhil பட்டத்திற்காக ஆய்வுசெய்துள்ளமைபாராட்டுக்கு உரியதே.

“எழுத்தாளன்” என்ற அடையாளம்தான் எனது முகவரியென்றால், அதனை தக்கவைத்துக் கொள்ள வேண்டியதும் எனது பொறுப்பாகும். ஆயினும் என்னை நேசிக்கின்ற இலக்கியவாதிகள் இலங்கையில் மட்டுமன்றி உலகெங்கும் பரந்து வாழ்ந்து, “மனிதன்” என்ற முகவரியை எனக்கு தந்திருக்கிறார்கள்.

அதனை தக்கவைத்துக்கொள்வதுதான் எனது வாழ்வும் பணியுமாகும் என மெல்பேர்னில் இருந்து தமிழ் முழங்கும் லெட்சுமணன் முருகபுபதி, தன் வாழ்வையே எழுத்துலகிற்கு அர்ப்பணித்து உள்ளார்.

எழுத்து எனது தொழில். இலங்கையில் எனக்கு சோறுதந்த தொழில். அதனால் அதனைவிட்டு நான் அகலமாட்டேன். புகலிடத்தில் வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டு குடும்பத்திற்காக உழைத்தபோதிலும் நான் ஊதியம் எதுவும் பெறாமலேயே எழுத்துத்துறையில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுள்ளேன் எனக்கூறும் முருகபுபதிக்கு தற்போது கனடாவில் எழுத்தாளர் இயல் விருது கிடைத்திருப்பது பெருமைக்கு உரியதாகும்.

எனது வாழ்நாளில் கலை, இலக்கிய வாதிகளை மாத்திரமின்றி அரசியல் தலைவர்கள், தொழிற்சங்க வாதிகள், சமூக சேவையாளர்கள், பிரமுகர்கள், தொழிலாளர்கள் உட்பட பலதரப்பட்டவர்களையும் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளுக்காக நேரில் சந்தித்திருக்கின்றேன்.

பொதுவாழ்க்கை எனக்கு புதியதல்ல. தாயகத்திலும் பல்வேறு பொதுப்பணிகளில் ஈடுபட்டேன். இன்றும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் இலங்கையிலும் பொது வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றேன். இலக்கியம், எழுத்து பொது வாழ்க்கை என்பனதான் எனது வாழ்க்கை என மெல்பேர்னிலிருந்து தமிழ் முழங்கும் லெ. முருகபுபதி எடுத்துரைக்கின்றார்.

வீரகேசரியில் முதல் ஊடகப்பணி :

ஈழத்து புகலிட இலக்கியப் பரப்பில் லெ.முருகபுபதி தனக்கெனப் பல முத்திரைகளைப் பதித்துக் கொண்டவர். இலங்கையின் வடமேல் மாகாணத்தில் நீர்கொழும்பில் பிறந்த லெ.முருகபுபதி வீரகேசரியில் 1972 ஆம் ஆண்டு தொடங்கிய இவரது ஊடகப்பணி மற்றும் இலக்கியப்பணி இன்று வரை தொடர்கின்றது என்பது அவரின் வாழ்வியல் சாதனையாகும்.

1985ல் வீரகேசரி ஆசிரியர் குழுவில் இருந்த போது சோவியத் ஒன்றியத்தின் அழைப்பில் உலக இளைஞர் - மாணவர் விழாவில் கலந்து கொண்டு, பயண இலக்கியமான “சமதர்மப்பூங்காவில்” நூலை லெ.முருகபுபதி 1990இல் வெளியிட்டுள்ளார்.

லெ.முருகபுபதி சமூக கலை இலக்கிய செயற்பாட்டாளராக தொடர்ந்தும் செயற்பட்டு வருகின்றார். நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டத்தின் செயலாளராகவும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தேசியசபை உறுப்பினராகவும், அதனது கொழும்புக் கிளையின் செயலாளராகவும் இருந்தவர்.

அதன் பின்னர் 1987 ஆம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்து, இங்கு தமிழ் எழுத்தாளர் விழாக்களை நடாத்துவதில் முன்னின்று உழைப்பதும் கவனத்துக்குரியது. 2011 ஆம் ஆண்டில் கொழும்பில் நடைபெற்ற சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டின் பிரதம இணைப்பாளராகச் செயற்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

லெ.முருகபுபதி படைப்புக்கள்:

லெ.முருகபுபதி 1972ல் கனவுகள் ஆயிரம் சிறுகதை மூலமாக மல்லிகையில் அறிமுகமானார். 1975ல் வெளியான சுமையின் பங்காளிகள் என்ற இவரின் முதலாவது சிறுகதைத்தொகுதிக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டல விருதும் கிடைத்தது. வீரகேசரி நாளிதழில் துணை ஆசிரியராக பணியாற்றியவர். ரஸூனா, ரிஷ்யசிங்கர் என்ற புனைபெயர்களிலும் எழுதி வருகிறார்.

1975 இல் வெளியான லெ.முருகபுபதியின் சிறுகதைத் தொகுதியான “சுமையின் பங்காளிகள்” இலங்கை தேசிய சாகித்திய விருது பெற்றது. அத்துடன் சமாந்தரங்கள் (1989), வெளிச்சம் (1998), எங்கள் தேசம் (2000), கங்கை மகள் (2005), நினைவுக்கோலங்கள் (2006), மதக செவனெலி (Shadows Of Memories) மொழி

பெயர்ப்பு(2012), கதைத் தொகுப்பின் கதை(2021), பறவைகள்(2001) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் லெ.முருகபுத்திப்படைத்துள்ளார்.

சிறுவர் இலக்கியமான “பாட்டி சொன்ன கதைகள்”(1997) என்று பல நூல்களை தமிழ் உலகிற்காய் லெ.முருகபுத்தி படைத்துள்ளார். நூறுக்கும் மேற்பட்ட கலை, இலக்கிய ஆளுமைகளின் வாழ்வையும் பணிகளையும் சித்திரிக்கும் பத்தி எழுத்துக்களை தொடர்ந்து எழுதிவருகின்றார். இவருடைய சிறுகதைகள் ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் வெளியாகியுள்ளன.

அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ்ப் பணி :

அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ் எழுத்தாளர் விழாக் களை நடாத்துவதில் முன்னின்று உழைத்துவரும் இவர் அவுஸ்திரேலியா தமிழ் அகதிகள் கழகம், அவுஸ்திரேலியா தமிழர் ஒன்றியம், அவுஸ்திரேலியா தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் என்பவற்றை உருவாக்குவதிலும் முன்னின்று உழைத்து வருகின்றார். 1987ல் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்த பின்னரும், தொடர்ந்து சிறுகதை, கட்டுரை, பேட்டி, பயண இலக்கியம் என தொடர்ந்து எழுதியும் வெளியிட்டும் வருகிறார்.

கடித இலக்கியமான “கடிதங்கள்”(2001), நேர்காணல் சந்திப்பு (1998) இலக்கிய மற்றும் ஊடக வாழ்வில் சந்தித்த ஆளுமைகளின் கருத்துக்களை தொகுத்து எழுதிய நூல், மற்றும் கட்டுரை நூல்களான

நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள் (1995) தமிழ், சிங்கள, முசுலிம், சோவியத் உக்ரைன் இலக்கிய நண்பர்கள் 12 பேரைப்பற்றிய நினைவுத்தகவல்கள், இலக்கிய மடல் (2000), மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள் (2001), எம்மவர் (2003), அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பற்றிய விபரத்திரட்டு நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். கவிஞர் அம்பி வாழ்வும் பணியும் (2004), ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் நினைவுகள் (2005) , உள்ளும் புறமும் (2011), சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பயன்பாடும், சொல்ல மறந்த கதைகள் (2014), சொல்ல வேண்டிய கதைகள் (2017), சொல்லத் தவறிய கதைகள் (2019), இலங்கையில் பாரதி - ஆய்வு நூல் (2019), நடந்தாய் வாழி களனி கங்கை (2021), யாதாமாசி (2022), வாழும் வரலாறு மல்லிகை ஜீவா (2022) என இதுவரையில் பல நூல்களை லெ.முருகபுத்தி தமிழ் இலக்கியத்திற்காக படைத்துள்ளமை வரலாற்றுச் சாதனையாகும்.

தேசிய சாகித்திய விருதுகள்:

பரிசுகள் உச்சங்களை தீர்மானிப்பதில்லை. வாசகர்களிடம் பெறும் வரவேற்புத்தான் உச்சம். சிறுகதைகளை படிக்கும் வாசகனின் சிந்தனையில் அது ஊடுருவவேண்டும்.படித்த பின்னர் சில காலம் ஏன் நெடுங்காலம் வாசகரின் மனதில் ஒரு சிறுகதை நின்றால் அதுதான் உச்சம். எனது சில கதைகள் ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை மொழிபெயர்த்தவர்கள் பார்வையில் அவை உச்சமாக இருந்திருக்கலாம் எனக் கூறும் லெ.முருகபுத்தி பெற்ற விருதுகள் பல. கமையின் பங்காளிகள் நூலுக்கு 1975 ஆம் ஆண்டு சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிக்கான இலங்கை அரசின் தேசிய சாகித்திய விருது கிடைத்தது.

“பறவைகள்” நூலுக்கு 2002 ஆம் ஆண்டு சிறந்த நாவலுக்கான இலங்கை அரசின் தேசிய சாகித்திய விருதும் கிடைத்தது. அத்துடன் 2002 அவுஸ்திரேலியா தினத்தில் சிறந்த பிரஜைக்கான விருதும் கிடைத்தது.

புலம்பெயர் இலக்கியம்

புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பது ஈழத்தமிழர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்து இலக்கியம் படைத்த பின்னர்தான் பேசப்பொருளானது. போர் குறித்து எழுதினால் அது போர்க்கால இலக்கியம். புலம்பெயர்ந்தவர்கள் எழுதினால் அது புலம்பெயர் இலக்கியம் என்று வகைப்படுத்திவிட்டார்கள். அவற்றை வாசிக்கும் வாசகர்களும் விமர்சகர்களும் தான் போர்க்கால இலக்கியம், புலம்பெயர் இலக்கியம் முதலான சிமிழுக்குள் அடைக்கிறார்கள். ஒருவர் வெளிநாட்டுக்கு புலம்பெயராமலேயே புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் படைக்கலாம் என வகைப் படுத்தும் முருகபுத்திக்கு அவுஸ்திரேலிய பல்தேசிய கலாசார ஆணையத்தின் விருது 2012இல் கிடைத்தது. பின்னர் அக்கினிக்குஞ்சு இணைய இதழ் 2018 இல் வழங்கிய வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதையும் முருகபுத்தி பெற்றார்.

புலம்பெயர் இலக்கியப் பணி :

“கருத்து முரண்பாடுகள் ஒரு மனிதனின் மேன்மையை இனம் காண்பதில் தவறிழைத்துவிடல் தகாது என்பதில் நான் திடசித்தமானவன்” என்ற வால்டேயரின் கூற்றுடன் உடன்பாடு மிக்கவன். இலக்கிய உலகில் பயிலத் தொடங்கிய நான் முதலாக அல்ல, அதற்கும் முன்பே எனது இயல்பு அப்படித்தான். எனவே, கலை, இலக்கிய தேவை நிமித்தம் நான் சந்தித்தவர்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட கருத்துக்களையும் அனுபவங்களையும் பதிவு செய்வதிலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்த முருகபுத்திக்கு அவரின் வாழ்வையும் பணிகளையும் சித்திரிக்கும் “ரஸஞானி” என்ற ஆவணப் படத்தை 2017 இல் மெல்பேர்ன் எழுத்தாளர் எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தியும் வீடியோ கலைஞர் மூர்த்தியும் இணைந்து தயாரித்து வெளியிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம்:

ஈழத்தில் நீடித்த போரில் தந்தைமாரை இழந்த ஏழைத்தமிழ் மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவும் திட்டம் ஒன்றை அவுஸ்திரேலியாவில் “இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம்” (CEYLON STUDENTS EDUCATIONAL FUND) என்ற அமைப்பை ஸ்தாபித்து, இந்த அமைப்பு தமது பணியில் 27 ஆண்டுகளை நிறைவுசெய்து தொடர்ந்தும் இயங்குகிறது என்றால் அதற்குரிய பெருமைக்குரியவர் லெ.முருகபுத்திக்கே உரித்தாகும். இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியத்தால் ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் தொடர்ந்தும் பயனடைந்து வருகின்றனர். இன்றும் இந்த அமைப்பின் ஊடாக பல நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்கள் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் உதவியை பெறுகின்றனர். போர் முடிவுக்கு வந்ததும் வருடம்தோறும் அங்கு சென்று மாணவர்களை நேருக்கு நேர் சந்தித்து உதவிகளை இக்கல்வி அமைப்பு மேற்கொள்கிறது. இந்தப் பணியில் பலரும் இணைந்து தாயக மாணவர்களுக்காக உதவி வருகின்றனர்.

கனவுகள் ஆயிரம்

■ முருகபுதி

நீர்கொழும்பு கடற்கரையோரம்.

பேரிரைச்சலுடன், அலைகள் எகிறி விசிறிக் கொண்டு ஆவேசமுடன் - தாயை நோக்கி ஓடிவரும் சிறு குழந்தையைப்போல, அம் மோட்டார் எஞ்சின் பொருத்திய தெப்பங்கள் கரையை நோக்கி நெருங்குகையில்... அப் பெருத்த ஒலி ஊளைச்சத்தம் போல் எழுந்து ஓய்கிறது.

கரையில் மோதும் அலைகளால் அங்குமிங்கும் அலைக்கழிக்கப்படும் தெப்பங்களும் போட்டுகளும் - அந்த தினமும் சுறாமீனும் பொடி மீனும் சாப்பிட்டதாலும் அச்சாப்பாட்டுக்காகவே உழைத்ததாலுமே மெருகேறியிருந்த கருங்காலி நிறத்து மீனவர்களது கரங்களால் கட்டுப்படுத்தி நிறுத்தப்படுகிறது.

“செவஸ்தியான், புறகால புடிடா... ம்... ஏலோ... ம்... ஏலோ...ம்ம்... மத்த அலை வரட்டும், ஆ... வந்திட்டிடுது... பிடி... ஏலோ...” தெப்பத்தின் ஒரு முனையை பிடித்தபடி மணலுக்கு இழுத்து நிறுத்த முயற்சிக்கும் பணியில் பெரும் பலத்தோடு இப்படி கத்துகிறான் அந்தோனி.

கடல்தாயின் அச்செல்வக்குழந்தைகள் மடியை விட்டு கரையில் இறங்கின. அந்த மீனவர்களது கரங்களும் தோள்களும் என்னமாய் இயங்குகின்றன.! தினவெடுத்த தோள்களின் பலத்தை பார்க்கையில், கணத்தில் பத்து வயதுச்சிறுவன் இருபது வயதுக்காளையாகி, வேலை செய்யும் பக்குவம் அது.

நடு இரவில் தொழிலுக்குப்போகும் மீனவர்கள் மறுநாள் முற்பகலில் கரைக்குத் திரும்புவார்கள். தெப்பங்களையும், எஞ்சின் பொருத்தியுள்ள போட்டுக்களையும் கரைக்கு இழுத்து மணல் மேட்டுக்கு கொண்டு வருவதில் அம்மீனவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைப்பர்.

ஏனெனில் அவர்கள் ஒரே வர்க்கத்தினர் அல்லவா...!

வலையில் சிக்கியிருக்கும் பொடி மீன்களை, சற்றுப்பெரிய மீன்களை தரம்பிரித்துப்போடும் வேகமான செயல்பாட்டு அழகு அப்பரம்பரைக்கே உரித்தான பாணிபோலும்.

அதிகாலையில் வெறுமையாக - அமைதியாக இருந்த அக்கரையோரம் - இப்போது தெப்பங்களாலும் போட்டுக்களாலும் நிரம்பியதும் போதாமல், மீனவர்களது ஆரவாரக் கூச்சல்களினாலும், மேலே வட்டமிட்டுக்கரை

யும் காகங்களின் இரைச்சல்களினாலும் அமைதி இழந்து காணப்பட்டது.

கரையில் தனது தெப்பத்தை தரிப்படுத்திவிட்ட மகிழ்ச்சியில், “அடியேய்... சுருப்பணத்தில வாவே... பயஸ் கோப்பில வார சிறுக்கிமாதிரி, ஆட்டி... ஆட்டி ... வார” இடுப்பில் மீன்கூடையுடன் நடைபயின்று வரும் தன் மனைவி மேரியைப்பார்த்து அந்தோனி கத்துகிறான்.

“இன்டைக்கும் மட்டச்சாலையா பட்டிரிச்சி.. குசை அப்புட வலையிலயும் மட்டச்சாலையான்” என்ற வாறு கூடையை நிலத்தில் வைத்துவிட்டு, மீன்களைப் பொறுக்கிகூடையில் நிரப்புகிறான் மேரி.

அவள் கொண்டு வந்திருக்கும் குடாறிப் போயிருந்த தேநீரை சிறிது குடித்துவிட்டு, “இந்தா செவஸ்தியான்... நீயும் குடி... இந்தச்சிறுக்கன்களுக்கும் குடு... ம்... இந்தா...” என்றவாறு காதிலே செருகியிருந்த பீடியை எடுத்து பற்றவைத்துக்கொண்டு, மற்ற தெப்பக் காரர்களின் வலையில் “பட்ட” மீன்களை நோட்டம் விடுகிறான் அந்தோனி.

அந்தோனியின் தெப்பத்தை நோக்கிவந்து கொண்டிருந்த பேதுருவின் வாயில் ஒரு சினிமாப்பாட்டு அகப்பட்டு அந்தரப்பட்டது. இரண்டு தம் இழுத்துவிட்டு, பீடியை பேதுருவிடம் கொடுத்தான் அந்தோனி.

பீடியை வாங்கி புகைவிட்ட பேதுரு கேட்டான்: “ஏன்டா... அந்தோனி... நீயும் ஒரு ஜோன்சன் எஞ்சின் வாங்கினா என்ன..? எஞ்சினை வாங்கிட்டா , இப்படி துடுப்பு போட்டு வலிச்சுமாயவேணா எலா...?”

“என்னடா... செல்லிய... நீ...? எஞ்சின் வாங்கிய தென்டாப்பில லோசாயிரிச்சா...? நம்மட்ட அம்மட்டு காசா இரிச்சுது...?” இவ்வாறு அந்தோனி கூறக்கேட்ட மேரி, மீன் பொறுக்குவதை விடுத்து தலை நிமிர்ந்து, “பேதுரு ஐயா... யாரோ சென்ன எலா... கோபிரேசன் எஞ்சின் குடுக்கியது எண்டு” சொன்னதும், அந்தோனிக்கு எரிச்சல் பற்றியது.

“அடியேய்... எஞ்சினை சும்மாகுடுப்பாங்களா?”

“நாம்ப... மீனை சும்மாகுடுப்பமா...? மொதல்ல

காசு கொஞ்சம் கட்டினாப்பில், அவங்க எஞ்சினை குடுப்பாங்களாம். அம்புட்டுக்குப் பொறகால மாசா மாசம் நம்பட வசதியப்போல மிச்சக்காசை கட்டி முடிச்ச ஏலு மாம். சிசிலியக்காதான் சென்னா. அதப்போல... நாம்பனும்..." இழுத்து நிறுத்தினாள் மேரி.

தெப்பம் இழுத்ததும், வலையில் மீனைப் பொறுக்கிய செவஸ்தியானும் மற்றச்சிறுவர்களும் அடுத்த தெப்பத்திற்கு செல்லவேண்டிய அவசரத்தில் தங்கள் கூலிக்காக கையை நீட்டினர்.

எஞ்சின் வாங்குவது பற்றிய தனது அபிப்பிராயத்திற்கு புருஷன் ஏதாவது சொல்வான் என்ற ஆர்வத்துடன் இருந்த மேரி, வேறாகப் பிரித்து வைத்திருந்த பொடிமீன்களில் கொஞ்சம் எடுத்துக்கொடுத்து அவர்களை அனுப்பினாள்.

"நான் மீன் கடைக்குப் போறன்..." மீன்கடையை தூக்கமுயன்றவளுக்கு பேதுருவும் கைகொடுத்து, அவள் தலையில் அச்சமையை ஏற்றினான். ஆயாசத்துடன் நிமிர்ந்த மற்றப்பெண்களும் தத்தம் கூடைகள் சகிதம் மீன்கடையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். மேரியும் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டாள்.

அவர்கள் கடற்கரையைக் கடந்து தெருவில் ஏறி, வேகமாக நடக்கிறார்கள்.

"சோமல மாதாவே, இன்டைக்கு கெதியா யாவாரம் முடியவேணும். என்ட மகள் பெரியாஸ்பத்திரியில் புள்ளை பெத்திருக்கியாள். பண்ணண்டு மணிகுத்தான் பாக்கியத்துக்கு விடுவாங்க. குளுக்கோசும், தெம்பிலியும் கொண்டு போகோணும்." என்று சொல்லிக்கொண்டு மற்றவர்களிடமிருந்து முன்னேறி வேகமாகச் செல்லும் ரோசலீனை... அவளது துரிதமான நடையினால் - அந்த அதிர்வில் தலையில் ஆடும் கூடையும் - மேலும் கீழும் நடையினால் ஏறி இறங்கும் பிருஷ்டத்தையும் பார்க்கும் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த மீன்காரிகள் ரசித்துச் சிரித்தனர்.

"ரோசலீன்ட மகளுக்கு என்ன புள்ளை பிறந்தீச்சுது...?" மேரி ஆவலோடு கேட்டாள்.

"அவளுக்கு இந்தச்சரயும் பொடிச்சிதான். இது ஆறாவது சிறுக்கி. ம... வேணா... வேணா என்டியவளுக்கு ஆண்டவர் குடுக்கியார். வேணும் என்று செல்லி, காணிக்கை கட்டி கோயிலுக்கு எண்ணை ஊத்துறவங் களுக்கு புள்ளை கிடைச்சது இல்ல...! இதுவும் ஆண்டவர்பார்வைதான்."

அருகில் வந்த சிசிலியக்கா இப்படிக்கூறியதைக் கேட்ட மேரிக்கு, சூடமீன் முள் தொண்டையில் குத்தி அடைப்பதைப்போன்ற உணர்வைத் தோற்றுவித்தது.

"நம்பளத்தான் இவ செல்லிக்காட்டியாள்..." கண்ணில் மட்டுமா சுரந்தது...? மூக்கில் சுரந்ததை சீறி சளியை உதறிவிட்டு, இடுப்பில் சுற்றியிருந்த கம்பாய்ச்சேலையில் விரல்களை துடைத்துக்கொண்டாள் மேரி.

வீட்டுக்கு வந்துவிட்ட அந்தோனியின் மேற்சட்டை கடல் நீரில் மட்டுமா நனைந்திருந்தது..? வியர்வையிலும் பிசுபிசுத்தது. எல்லாம் உப்புத்தான். முற்றத்தில் கட்டியிருந்த கொடிக்கயிற்றில், மேற்சட்டையை காயப்போட்டுவிட்டு, கோவணத்தை வரிந்து கட்டிக் கொண்டு சாரத்தையும் உதறிப்போட்டுவிட்டு வந்தான் அந்தோனி.

கொண்டு வந்த கள்ளில் சிறிது குடித்துவிட்டு, ஓலைச்சுவரில் செருகியிருக்கும் அந்தக்கலண்டர் மட்டையை உற்றுப்பார்த்து பெருமூச்சு விட்டான். இது வழக்கம். அந்தக்கலண்டரில் என்னதான் அப்படி இருக்கிறது...?

அவன் மேரியை மணமுடித்து எட்டுவருடமாகி

யும் இன்னும் குழந்தை இல்லை. கலண்டரில் சிரித்தபடி இருக்கும் அக்குழந்தை தினமும் அவனைப்பார்த்து சிரித்து நினைப்பூட்டுகிறதோ...?

"ஈந்து... ஈந்து... போட்டு இந்த மலடிச்சிய கட்டிக் கிட்டனே...?" அந்தக்கலண்டர் படத்தைப்பார்த்ததும் அப்படிச்சொல்லவேண்டுமென்ற உணர்வு. அவ்வுணர்வைத் தொடர்ந்து ஏக்கம்... அந்த ஏக்கம் பிரசவித்த வேதனை.

"எனக்குப்புறகால கலியாணம் கட்டினவங்க ளெல்லாம் நாலைஞ்சு புள்ளைகளை பெத்துட்டானுகள். எட்டு வருஷமா... நானும்...ம்...இந்த மலட்டு வேசை... ஆ... என்ன சென்னன்... நானா... இப்படிச்சென்னன்..." நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டான்.

"அவள் பாவம். அவளால என்ன செய்ய ஏலும்...? அவள் முன்னுக்கு இப்படிச்செல்லியீந்தா... உசிரை விட்டிருப்பாள். ஒரு புள்ளையை எடுத்து வளப்பம் என்று சென்னாலும் அவள்... வீறிடுறியாள். "எவளோ பெத்திட்டுப் போக அத... ஆஸ்பத்திரியில் ஈந்து அனாதையா நாம எடுத்து வளக்கவா...? ஒங்களுக்கென்ன பயித்தியமா...? வேணாம். எடுத்து வளத்த புள்ளை, வளந்த புறகால, அதுக்கு விஷயம் தெரிஞ்சு போனா... என்ன செய்ய...? இல்லடா... நீ வளத்த புள்ளை இல்லடா... நான் பெத்த புள்ளைதான்டா... என்று நம்ப வச்சியத்துக்கு நான் வாயிலயும் வவுத்திலயும் அடிச்சுக்கிட்டு வீறிடியதை பார்க்க ஒங்களுக்கு ஆசையீந்தா... அப்படி விருப்பமிரிச்ச மென்டால், போங்கோ... போய் எவளோ, எவனுக்கும் பெத்துப்போட்டதை தூக்கிட்டு வாங்க..." என்று செல்லியாள் இவள். என்னைப் பயித்தியம் என்டியாள். இவள்தான் பெரிய பயித்தியம்." அந்தோனியின் மனம் குமைகிறது. கொஞ்சம் கள் குடிக்கிறான். ஒரு ஏப்பம் வேறு!

குறையை நீக்க கணவன் மேற்கொள்ளப்போகும் குறுக்குவழி... அம்முடிவில் ஏற்படப்போகும் அர்த்தமற்ற ஏமாற்றம், அதில் வேதனை கலந்து கலப்படமாகி, அழுகையாகவோ - விசும்பலாகவோ, மேரியின் வாயிலிருந்து அம்மாதிரிப்பேச்சுகள் உதிரும்.

மேரியின் இவ்விசித்திரப்போக்கை கண்டு, அந்தோனி அப்பேச்சையே எடுப்பதில்லை. எத்தனை நாளைக்குத்தான் அப்படி...?

திடீரென என்றாவது ஒருநாள் கேட்டுவிட்டால், "ஏன்... நீங்களும் எனக்கொரு புள்ளையைப்போலத்தானே...? தலுப்பொத்தை அந்தோனியாருக்கு ஒவ்வொரு செவ்வாய்க்கிழமையும் எண்ணய் ஊத்திக்கிட்டு வாரந்தானே...? அந்த ஆண்டவர் கண்ணைத்துறந்திட்டா, என்ட புள்ளையும் கண்ணைத்திறந்து பால் கேட்டு அழும்."

"அப்ப... இந்த அந்தோனிக்கு சரியான கோவம் வரும். எனக்குப்போட்டியா ஒருத்தன் வந்திட்டானே என்டுதான்..." இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, மேரியை அணைத்து அட்டகாசமாகச் சிரிப்பான் அந்தோனி. அவளும் பெரிதாகச் சிரிப்பாள். அதுவே நிரந்தரமான சுகமாக அப்போதைக்குத் தென்படும் அவர்களுக்கு.

மோட்டார் எஞ்சின் வாங்குவது சம்பந்தமாக மற்ற மீன்காரிகளுடன் அடிக்கடி பேசினாள் மேரி. அவர்களது புருஷன்மார் எப்படி எஞ்சின் வாங்கினார்கள் என்பதை அறிந்து, அவளும் தனக்குள் ஒரு கணக்கைப்போட்டு, அதற்குரிய விடைக்காக மூளையைக் குழப்பி, விடைகிடைத்தமகிழ்ச்சியில் அவளும் ஒரு திட்டம்போட்டாள்.

தினசரி மீன் வியாபாரத்தில் கிடைக்கும் பணத்தில் ஒரு பங்கை, புருஷனுக்குத் தெரியாமல் அடுப்படியில் புதைத்திருந்த மண்முட்டியில் சேமித்தாள். பணம் சேர்த்தொடங்கியது.

அவ்வாறு புருஷனுக்குத் தெரியாமல், பணம்

சேமிப்பது அவளுக்கு என்னவோ போலிருந்தாலும், தனக்குள் சொல்லிக்கொள்வாள்.

“என்... சேர்த்தா... என்ன...? நல்லதுக்குத் தானே...? முண்ணூறு ரூபா சேர்ந்திட்டா, அந்தக்கோப்பி ரேஷன்ல கட்டி மோட்டார் எஞ்சின் வாங்க ஏலும். மிச்சத் துக்கு ஒரு பெற்றோல் டேங்கி வாங்கோனும். இப்ப... நான் சல்லி சேக்கியது அவருக்குத் தெரிஞ்சிட்டா..., ஐயோ... வேணா...இரிச்சிய சல்லிய எடுத்து திண்டு குடிச்சி உடுத்து ஜோலி பண்ணுவாரு. சல்லி முண்ணூறு ரூபா மட்டில சேருமட்டும் தெரியாமலே இரிக்கட்டும். புறகால மீதிய பணத்தை கோப்பிரேஷனுக்கு சிறுக சிறுக கட்டி முடிச்ச ஏலும்.”

“இன்டைக்கு இவள் வந்தாப்பில, செல்லவேணும். இப்படியே விட்டா சரியில்லை.” அந்தோனியாருக்கு எண்ணை ஊத்திறன்... சுருப்பணத்தில புள்ளை கிடைக்கும் “எண்டு செல்லிச்செல்லியே என்னை ஏமாத்துறாள். அவளுக் கென்ன, எனக்குப்புறகால அவள வெச்சுப்பார்க்கியது யாரு...? ஒரு சிறுக்கன் ஈந்தான் என்டால், தெப்பத்தையும் வலையையும் வைச்ச அவள காப்பாத்துவான். நான் இரிச்சிமட்டும், அவளுக்கு நல்லம்.

அதுக்குப்புறகால...?! அண்டைக்கு பேதுருக் கிட்ட பேசியச்சில்ல, அவன் சென்னான், “தேவமாதா கோயிலுக்கு புறத்தால இரிச்சிய மனுவேல் ஐயாட பொஞ்சாதியும் பதினைஞ்ச வருஷம் புறகாலதானாம் ஒரு புள்ளையை பெத்தாளாம். அம்மாதரி, மேரி அக்காவும் பெத்திடுவா...” இவன் பேதுரு செல்லியதிலும் உண்மை ஒண்டு இரிச்சுது.

அந்தோனியின் நண்பன் பேதுரு முன்பொரு சமயம், தெரிவித்த ஆறுதலான பேச்சு அந்தோனிக்கு நிம்மதி தந்தாலும், அது தற்காலிகமானதுதான்.

“இப்பவே எட்டு வருஷம். அம்மாதரி மனுவேல் ஐயாட பொஞ்சாதி மாதரி பெத்தாலும் இன்னும் ஏழு வருஷம் இரிச்சே...? ம்... அதுவரைக்கும் நான் இரிச்ச மாட்டன். நம்பட காலத்துக்கு... எனக்கு இப்பச்சே ஒரு ஜாதி வலிப்பு வியாதியும் இரிச்சுது. நாளைக்கு தொழிலாள வந்தபுறகு, இவள் மேரியையும் இழுத்துக்கிட்டப்போய், நீர்கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியில ஒரு புள்ளைய எடுத்துக்கிட்டு வரோனும். நம்பட பேதுருவும் வரோனும். அவன்ட மூலியமாத்தான் அங்க அறிஞ்ச தெரிஞ்ச ஆக்களைப் புடிச்சி, செய்ய ஏலும் இவள் வரட்டும். நாளைக்கு தொழிலாள வந்தவுடன் போகோணும்.”

இரவு படுக்கப்போகும் மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் அது பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தான் அந்தோனி.

“ஒங்களுக்கு செல்லியத்துக்கு வேற ஒண்டும் இல்லியா..? சென்னத்தையே செல்லிக்கொண்டு. சரி... சரி... படுங்கோ... தொழிலுக்கு ரெண்டு மணிக்கு எழும்பி போக இரிச்சுது எலா... பேசிக்கொண்டே ஈந்தா...”

“என்னடி செல்லிய... நாளைக்கு கடலால வந்த புறகால பேதுருவையும் கூட்டிக்கொண்டு, ஆஸ்பத்திரிக்கு போகப்போறன். நீயும் வாரதென்டா வா... நல்ல வடிவான ஆம்பிளப்புள்ளைய எழுதி எடுத்துக்கொண்டு வருவோம்.”

“நானும் மீன்கடையால வந்த நேரம் ஈந்தே பார்க்கியன். ஒங்களுக்கென்ன பயித்தியமா...? புள்ளை... புள்ளை... எனக்கு மட்டும் புள்ளை வேணுமென்ட ஆசை யில்லையா...? அது மட்டுமா., நீங்க இதுமாதரி எந்த நாளும் துடுப்பு போட்டு வலிச்ச ஏலுமா...? எம்மாதரியும் ஒரு எஞ்சின் வாங்கிய புறகாலதான் மத்ததெல்லாம் எண்டு சென்னா கேக்கியதில்ல... எப்படியோ உங்கட விருப்பத் துக்கு செய்யுங்கோ... இங்க பாருங்க... ஒங்கட உடம்ப... அறக்குளா மீன் முள்ளுப்போல நெஞ்செலும்பெல்லாம்

தெரியுது. இந்தத் துடுப்பை எத்தனை நாளைக்குத்தான் வலிச்சப்போறீங்களோ...? ஆண்டவரே...!!”

பேசிக்கொண்டே இருந்தவர்கள், தத்தமக்குள் ஒரு முடிவை எடுத்தபடி உறங்கிவிட்டனர்.

முதல் நாளிரவு தனக்கும் புருஷனுக்குமிடையில் நடந்த சம்பாஷணையை மனதில் அசைபோட்டவாறே இடுப்பில் கூடையுடன் மீன்கடையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தாள் மேரி.

“இந்த மனுஷனுக்கு சென்னா... விளங்கியதில்ல. இன்டைக்குப் போகோணுமாம், புள்ளை வாங்கியதுக்கு... அடுப்படி முட்டியிலே எப்படா முண்ணூறு ரூபா சேரும் எண்டு நான் இரிச்சியன். வீட்டுக்கு எப்படா புள்ளைய கொண்டாந்து சேர்ப்பம் எண்டு அவர் ஈச்சியார்.” தனக்குள் பேசியவாறே அவள் நடந்தாள்.

கடற்கரையும் நெருங்கிவிட்டது. வழக்கம்போல் ஆரவாரம். ஓரிடத்தில் பெரிய கும்பலாக ஜனம் நிரம்பி யிருப்பது இவளுக்கும் தெரிகிறது.

“என்ன.. அங்க...? என்ன நடந்தீச்சம்...? யாருக் கென்டாலும் பெரிய சுறா மீன் பட்டிருச்சம்.” - அவள் எண்ணிக்கொண்டாள்.

ஒரு பெண் ஓடிவருகிறாள்.

“சோமல மாதவே... இந்தச்சரயும்... கடல் மாதாவே நீ பலியெடுத்துப்போட்டியா...? ஐயோ... என்ட மேரி... நம்மட ஐயா... அந்தோனி ஐயா... ஆண்ட வரே...” ஓடிவந்த பெண்ணின் அவலக்குரல். மேரியின் நெஞ்சில் முட்டி மோதி... அதிர்வினால் ஒரு கலக்கம் இதயத்தில்.

“ஐயோ... மேரி.. வந்திட்டியா... இங்க வந்து பாரட... ஆண்டவரே... மோசம் செஞ்சிட்டியே...” அருகில் ஓடிவந்த மேரியை கட்டி அணைத்தபடி கும்பலினுள் நுழைகிறாள் சிசிலியக்கா.

“என்ட அம்மண்டோ... என்ட ராசாவே... என்னை விட்டுட்டு போனீங்களா...? என்னை விட்டுட்டு போக ஒங்களுக்கு மனசு வந்தீச்சா...? சோமல மாதவே... ஐயோ...” கூடையை வீசி எறிந்துவிட்டு, தலையிலும் மார்பிலும் அறைந்துகொண்டு கதறுகிறாள் மேரி.

ஜனக்கும்பலின் நடுவே அந்தோனியின் உடல், ஊதிப்பருத்துக்கிடக்கிறது.

“இவனுக்கு ஒரு வலிப்பு வியாதியும் இரிச்சுது. ராவு காத்தும் சரியில்ல...” விசாரணைக்கு வந்த பொலிஸாரிடம் ஒரு மீனவன் சொல்கிறான்.

வெறித்த பார்வையோடு கடலுக்குள் ஆவேச முடன் ஓட முயற்சிக்கும் மேரியை மற்றவடகன் தடுத்துப்பிடிக்கின்றனர்.

செபமாலை மாதாவும் தேவமாதாவும் ஆண்ட வரும் அவளுக்கு இப்போது மிகவும் தேவைப்பட்டனர்.

கோயில் சுவாமியார் வந்தானே. அந்தோனியின் தூரத்து உறவினர்கள் வந்தனர். மேரியின் அடுப்படி சல்லி முட்டியிலிருந்து கொஞ்சம் பணம் வந்தது. அந்தோனியின் சடலம் மையப்பிட்டணிக்கச்சென்றது.

வீட்டு வாசலில் வெறித்துப்பார்த்தவண்ணம் மேரி உட்கார்ந்திருக்கிறாள். தெருவில் ஒரு மீனவன், ஜோன்ஸன் எஞ்சினை தோளில் வைத்து சுமந்துகொண்டு கடற்கரைக்கு போகிறான். அவனது சிறிய மகன், எதையோ தந்தையிடம் கேட்டு, அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக பின்னால் செல்கிறான்.

மேரி வெறித்துப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

முருகபுதி எழுதிய முதலாவது சிறுகதை (மல்லிகையில் 1972 ஜூலை மாதம் வெளியானது.)

நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்

முருகபூபதி

லெ. முருகபூபதியின் “நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்” ஒரு பார்வை

ருஸ்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)

அறிமுகம்

இலங்கைப் படைப்பிலக்கியவாதிகளில் ஒருவராகவும் ஊடகவியலாளராகவும் திகழ்ந்த லெ. முருகபூபதி நல்ல பல இலக்கியங்களை எமக்குத் தந்துள்ளார். சிறுகதை, புதினம், சிறுவர் இலக்கியம், பயண இலக்கியம், கடித இலக்கியம் எனப் பலவற்றிலும் தன் இலக்கிய ஆர்வத்தையும் திறமையையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“கனவுகள் ஆயிரம்” என்ற சிறுகதையின் வாயிலாக 1972 மல்லிகையில் இலக்கிய பிரவேசம் செய்த இவர் 1975 இல் வெளியிட்ட “சுமையின் பங்காளிகள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு இலங்கை அரசின் தேசிய சாகித்ய விருது பெற்றுள்ளார். அதேபோன்று 2002 ஆம் ஆண்டு தான் எழுதிய “பறவைகள்” என்ற நாவலுக்கும் இலங்கை அரசின் தேசிய சாகித்ய விருதும் பெற்றுள்ளார்.

முருகபூபதியின் கட்டுரை நூல்கள்

இலக்கிய மடல், மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள், எம்மவர், கவிஞர் அம்பி வாழ்வும் பணியும், ராஜ ஸ்ரீ காந்தன் நினைவுகள், சொல்ல வேண்டிய கதைகள், சொல்ல மறந்த கதைகள், சொல்லத் தவறிய கதைகள், இலங்கையில் பாரதி, நடந்தாய் வாழி களனி கங்கை, யாதுமாகி, வாழும் வரலாறு மல்லிகை ஜீவா, பாரதி தரிசனம் போன்ற பல கட்டுரை நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இவரது பெரும்பாலான கட்டுரை நூல்கள் இலக்கிய ஆளுமைகள் பற்றியதாக இருக்கின்றன.

'நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்'

1995 இல் வெளியிடப்பட்ட கட்டுரை நூலாக இதுவுள்ளது. “ஈழநாடு” பத்திரிகையில் “நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்” எனும் தலைப்பில் இவர் தான் சந்தித்த இலக்கியவாதிகளின் நினைவுகளை தொடராக எழுதி வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் எழுதிய கட்டுரை நூல்களில் “நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்” எனும் கட்டுரை நூலானது இலக்கிய ஆளுமைகளைக் கண்டு, பேசி, கலந்துரை யாடிய முருகபூபதியின் அனுபவங்களை எமக்கு தருவதாக உள்ளது. பல படைப்பாளிகளையும் இலக்கியவாதிகளையும் இவர்களின் எழுத்துக்களின் மூலம் மட்டுமே

அறிந்து வைத்திருப்போருக்கு இலக்கியவாதிகளின் வாழ்வியலை ஓரளவிற்காவது அறிந்துகொள்ள இக் கட்டுரைத் தொகுப்பு துணைசெய்கிறது. தமிழகமாகவும் சமூக மாற்றத்திற்காகவும் தொண்டாற்றிய பன்னிரண்டு இலக்கிய ஆளுமைகளை சந்தித்து அறிந்த தகவல்களையும் அவ்வாளுமைகள் பற்றி தான் கேட்டு அறிந்த மற்றும் வாசித்து அறிந்த அனுபவங்களையும் இந்நூலில் அவர் பேசியுள்ளார். இரசிகமணி கனக செந்தில்நாதன், கே. டானியல், மு. தளையசிங்கம், என், எஸ், எம். இராமையா, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, கே. ஜி. அமரதாஸ், எச், எம், பி மொஹீதீன், க. நவசோதி, கவிஞர் ஈழவாணன், நெல்லை, க. பேரன், காவலூர் ஜெகநாதன், கலாநிதி, விதாலி ஃபர்னீக்கா ஆகியோர் பற்றியே இந்நூலில் முருகபூபதி தமது அனுபவக் கருத்துக்களை எழுதியுள்ளார். இவ்வெழுத்தாளர்கள் வெவ்வேறு இனத்தவர்கள், வெவ்வேறு பிராந்தியங்களிலிருந்து எழுதிய எழுத்தாளர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்களோடு பழகிய நினைவுகளைத் தோழமையுடன் எழுதும் எழுத்தாக இக்கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளது. இதனை முருகபூபதி,

“நான் நேசித்த- இன்று எம்மத்தியில் நினைவுகளாகிப் போய்விட்ட இந்த இலக்கிய நெஞ்சங்கள் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் நல்கிய பங்களிப்பு தொடர்பாக பல்வேறு கருத்தோட்டங்கள் இருக்கலாம். இவர்களின் கொள்கையுடனும் குணாதிசயங்களோடும் முரண்பட்டவர்களும் பகைமை பூண்டவர்களும் கூட எனது நண்பர்களே. கருத்து முரண்பாடுகள், ஒரு மனிதனின் மேன்மைகளை இனம் காண்பதில் தவறிழைத்துவிடல் தகாதது, இந்த அடிப்படையிலேயே இந்தத் தொடரை எழுதினேன்.” எனத் தனது உள்ளக் கருத்தை முன்னுரையில் புதிவுசெய்துள்ளார்.

இந்நூலில் ஒவ்வொரு எழுத்தாளரையும் முதன் முதலாக முருகபூபதி சந்தித்த சந்தர்ப்பங்களை விளக்கும் விதம் சிறப்புக்குரியது. எங்கு சந்தித்தது, யார் மூலம் அறிமுகம் என்ற தகவல்களையும் தந்துள்ளார். அவர்கள் படைத்த படைப்பு இலக்கியங்கள் எவை, அவை பேசும் பொருள் யாது என்ற விபரங்களையும் இந்நூல்தருகிறது.

இந்நூல் பற்றி, நூலுக்கு புதிப்புரை வழங்கிய நூலாசிரியர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“முருகபூபதி வீரகேசரி பத்திரிகையில் பணிபுரிந்ததால் பல எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், படைப்பாளிகள், விமர்சகர்கள் யாவரையும் சந்திக்கிற வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. பத்திரிகைத் துறையில் இருக்கிற எத்தனையோ பேருக்கு இது போன்ற சந்தர்ப்பம் கிடைக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் அந்த நினைவுகள் எழுத்துக்களாக வரவேயில்லை. மாறாக முருகபூபதி பத்திரிகையாளனாக மட்டுமல்ல ஒரு மக்கள் எழுத்தாளனாக இருந்தமையால் அவரின் நினைவுகள் சில இங்கே எழுத்தாக வந்துள்ளன.”

“நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்” நூலில் முதலாவதாக இடம்பிடித்தவர் இரசிகமணி கனக செந்தில்நாதன். “ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி” நூலை எமக்குத் தந்த கனக செந்தில் நாதன் பற்றி, “இலக்கிய உலகத்தைப் பற்றி மாத்திரமல்லாமல் எழுத்தாளர்களின் பின்னணிகளையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்த “நடமாடும் நூல்நிலையம்” எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். கனக செந்தில்நாதன் மூப்பு, நோய் இரண்டாலும் அவதியுற்ற போதும் தொடர்ந்து எழுதி நூல்களை வெளியிட்ட சிரத்தை முருகபூபதி பதிவுசெய்துள்ளார்.

அடுத்து கே. டானியல் பற்றிய பார்வை விரிந்துள்ளது. சாதி பற்றி கே. டானியல் “பஞ்சமர்” இல் எழுதியவைகள் விமர்சிக்கப்பட்ட விதம், டானியல் அது தொடர்பாக வெளியிட்ட கருத்துக்கள் போன்றவற்றை முருகபூபதி பதிவு செய்துள்ளார். சாதியக் கருத்துக்களுக்கு எதிராக எழுதியது மட்டுமல்லாது வாழ்விலும் அதனை செயற்படுத்திய விதமும் இதில் பேசப்பட்டுள்ளது.

எழுத்தும் வாழ்வும் வேறில்லை என சாதியத்திற்கு எதிராக எழுத்தாலும் வாழ்வாலும் போராடிய சிறப்புக்குரிய மு. தணையசிங்கம் பற்றியும் விரிவாக இந்நூலில் பேசியுள்ளார்.

இந்நூலில் என். எஸ். எம் இராமையாவுடனான தொடர்பில், இலக்கிய கூட்டங்கள் பலவற்றில் அரசியல் வாதிகளின் பங்கேற்பு தொடர்பாக பல சுவாரஸ்யமான தகவல்களைப் பகிர்ந்துள்ளார். எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் வாயிலாக தெரிந்து கொள்ள முடியாத விடயங்களை அவர்களுடன் பழகியவர்கள் மூலம் மட்டுமே அறிந்து கொள்ள முடியும். என். எஸ். எம் இராமையா ஏழு நாட்களில் தனது இரு புதல்விகளையும் இழந்துள்ளார். வறுமை, எளிமை இவை இரண்டும் அவருடனேயே கடைசிவரை இருந்துள்ளது. அத்தகவல்கள் அனைத்தையும் முருகபூபதி இதில் பதிவு செய்துள்ளார்.

பொறுப்புணர்ச்சி மிக்க கைலாசபதி தொடர்பாகவும் பல விடயங்கள் முருகபூபதி எழுதியுள்ளார். தனக்கு வரும் கடிதங்களுக்கு பதில் எழுதும் பண்பு மிக்கவர் கைலாசபதி என்பதை,

“... சமாதானம் கூறி தப்பிப் பிழைக்காமல் தனக்குவரும் கடிதங்களுக்கெல்லாம் தளராமல் பதில் கடிதம் எழுதிய ஒருவர் நம் மத்தியில் வாழ்ந்து மறைந்தார் என்பதை எத்தனைபேர் அறிந்திருப்பார்கள்.

அவர்தான் பேராசிரியர் கைலாசபதி.

கடிதம் எழுதுவதும் ஒரு கலைதான் என உணர்த்திய இலக்கியவாதியாக அவரை நான் இனங்காண்கிறேன்.”

எனும் வரிகள் மூலம் முருகபூபதி அழகாக சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்

கைலாசபதியின் கருத்துக்களுக்கு எதிரான குரல்களையும் விமர்சனங்களை கைலாசபதி எதிர் கொண்ட விதம் தொடர்பாகவும் எழுதியுள்ளார். கைலாசபதியின் எழுத்துக்களைப் போலவே அவரது மேடைப் பேச்சுக்களும் எளிமையாக அமைந்திருந்தமை, கைலாசபதி மேடைப் பேச்சுக்களின் போது பார்வையாளர்களையும் தமது மாணாக்கள் போன்று கருதும் தன்மையை ஒத்ததாக இருந்தமையையும் முருகபூபதி சுட்டிக்காட்ட மறக்கவில்லை.

தேசிய ஒருமைப்பாடு பற்றி பலரும் பேசுவதுண்டு. ஆனால் அதற்காக உழைத்தவர்கள் ஒரு சிலரே. அவ்வாறு தேசிய ஒருமைக்காக பாடுபட்ட ஒருவராக கே.ஜி அமரதாஸவைக் குறிப்பிடலாம். பல தமிழ் இலக்கிய படைப்புகளை மொழிபெயர்த்து சிங்கள பத்திரிகைகளின் மூலம் வாசகர்களுக்கு அமரதாஸ அவர்கள் வழங்கியுள்ளார். முருகபூபதியின் கருத்துக்களின் படி, இலக்கிய ரீதியில்தான் இனங்களின் அபிலாஷைகளுக்கு குரல்கொடுக்க முடியுமென எல்லை வகுத்துக்கொண்டவராக அமரதாஸவைக் காணலாம். இவர் பாரதியை சிங்கள மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த எடுத்த பிரயத்தனங்கள் போற்றத்தக்கது. என். எம் ஹனீபா எழுதிய “மகாகவி பாரதி” நூலை சிங்களத்தில் அமரதாஸ அவர்கள் மொழிபெயர்த்துள்ளதுடன் “பாரதி பத்ய” என்ற பாரதியார் கவிதைகள் சிலவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார். டொமினிக் ஜீவா போன்ற தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பலரையும் சிங்கள மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். அவரது மொழிபெயர்ப்புகள் தொடர்பாகவும் தமிழ், சிங்கள இலக்கியங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு பாலமாக அமைந்து தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்காக அமரதாஸ செயற்பட்ட விதம் தொடர்பாகவும் நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்களில் முருகபூபதி விரிவாகவே விளக்கியுள்ளார்.

நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள் நூலில் இடம்பிடித்த ஒரு சிங்களவராக அமரதாஸவைக் காணலாம். அதுபோல நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள் நூலில் இடம்பிடித்த இசுலாமியராக எச்.எம்.பி மொஹீதீனைக் குறிப்பிடலாம். மொஹீதீனை முருகபூபதி அறிமுகப்படுத்தும் விதமே சுவாரஸ்யமாக உள்ளது. சிந்தனையும் நகைச்சுவையும் மிகுந்த ஒரு கதையை மொஹீதீன் கூறியதாக அந்த அறிமுகம் அமைந்துள்ளது. நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்களை வாசிக்கும் வாசகர்களை

சனிப்பூட்டாமல் பார்த்துக்கொள்ளும் உத்தியாக முருக பூபதி இதைக் கையாண்டுள்ளார். எழுத்தும், அரசியல் எதிர்ப்புகளும் எச்.எம்.பியின் வாழ்வில் செலுத்திய தாக்கம் பற்றியும் முருகபூபதி பேசியுள்ளார். மேலும் உக்ரைன் கவிஞர் தராஸ் செவ் சென்கோவை தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்களுள் ஒருவராக எச்.எம்.பியை அடையாளப்படுத்தியுள்ளார். அரசியல் நகர்வுகளின் வாயிலாக எச்.எம்.பி சிறிமா அம்மையாரின் கட்சிப் பத்திரிகையில் ஆசிரியர் குழுவில் இடம்பிடித்து செயற்பட்ட விதங்கள் பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்களில் முருகபூபதி பெரும்பாலும் எழுத்தாளர்களின் நல்ல பக்கங்களை மட்டுமே பேசியுள்ளபோதும் எச். எம். பி தொடர்பான நேர் மறையான சில கருத்துக்களையும் பகிர்ந்துகொண்டுள்ளார். “அறிஞர் அலீஸ் சில நினைவுகள்” என இவர் எழுதிய நூல் பிரபல்யமானது. இந்நூலை விமர்சித்து சிவதம்பி, ஏ. இக்பால், எம். எஸ். எம் இக்பால், எம், எச், எம் வும்ஸ் ஆகியோர் சிறு நூலொன்றையும் வெளியிட்டனர். தொடர்ந்து பல சலசலப்புகளை இலக்கிய வட்டத்துக்குள் அந்நூல் ஏற்படுத்தியது. முஸ்லிம் எழுத்தாளர் சங்கம் தோன்றக் காரணமாகவும் இவர் விளங்கியுள்ளார். இது போன்ற பல தகவல்களை எமக்கு முருக பூபதி தந்துள்ளார்.

“கதைப்பூங்கா” “ஓடிப்போனவன்”, “நாட்டுப் பாடலில் மலையக வரலாறு” “இலக்கிய மகளிர் இதய வேட்கை” பல்லவர் காலமும் பக்திக் கோலமும்” எனும் நூல்களைத் தமிழுக்கு தந்த நவசோதி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் வட்டத்துள் நின்று தனது எழுத்துக்கும் பேச்சுக்கும் முற்போக்கு முலாம்பூசவில்லை. மாற்றீடாக தனித்தமிழ் இயக்கவாதிகளுடன் இணைந்து திராவிடர் கழகங்களில் இலக்கிய பார்வையில் சங்கமித்து இலக்கியம் பேசியவர்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலக்கிய நூல்களை படிப்பதோடு விட்டுவிடும் நாம் அதை வெளியிட்ட எழுத்தாளனின் சிரமங்கள் பற்றி ஒருபோதும் நினைப்பதே இல்லை. தம் புத்தகங்களை வெளிக்கொணர நிறைய எழுத்தாளர்கள் பொருளாதார சிரமத்தை எதிர்நோக்கியுள்ளனர். அப்பட்டியலில் கவிஞர் ஈழவாணனனும் ஒருவர். மனைவியின் தாலிக் கொடியை விற்று “அக்கினிப் பூக்கள்” கவிதை நூலை வெளியிட்டுள்ளார். தமிழகத்தில் “வானம்பாடி”யைப் போல் ஈழத்தில் “அக்னி” என்ற சஞ்சிகையை பெரும் பிரயத்துடன் தொடங்கி செயற்பட்டுள்ளார். அதனுடனான அவரது பயணம் தொடர்பாகவும் முருகபூபதி விளக்கியுள்ளார்.

நெல்லை க. பேரன், உள்நாட்டு போரோடு வாழ்ந்தவர். போராலே மாண்டவர். அவர் முன்பு எழுதிய ஒரு கவிதையைப் போலவே எறிகணைத் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகினார். அவர் எழுதிய அந்தக் கவிதையோடு அவர் பற்றிய அறிமுகத்தை முருகபூபதி வழங்கியிருக்கும் விதம் போற்றத்தக்கது.

காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன் எழுத்துத்துறையில் விறுவிறுப்புடன் செயற்பட்ட விதம் இந்நூலில் பேசப்பட்டுள்ளது. உரையாடற்பாங்கில் அவர் தொடர்பான பல ஞாபகங்களை முருகபூபதி குறிப்பிட்டள்ளார்.

நூலின் இறுதியில் கலாநிதி விதாலி ஃபர்னிகா

நவஜோதி போகரட்டைத்தடன்

பற்றிய தகவல்களை முருகபூபதி குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்றுவரை பலர் அறியாத ஒரு எழுத்தாளர். தமிழ் மீது கொண்ட காதலால் “தமிழகப் பித்தன்” எனும் புனைப்பெயரும் வைத்துக் கொண்டவர். இவர் பற்றி,

“சோவியத் மக்களுக்கு தமிழ் மக்களையும் அவர் தம் கலை, இலக்கியங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் சிறப்பாக அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் வரிசையில் ஃபர்னிகா பிரதான இடத்தை வகிக்கின்றார்.” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழர்களின் சடங்கு, சம்பிரதாயங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் என்பவற்றை நேரில் சென்று அலைந்து தேடி ரஷ்ய மொழியில் ஃபர்னிகா வெளியிட்டுள்ளார். இது போன்ற பல தகவல்களை முருகபூபதி இந்நூலின் வாயிலாக எம்மோடு பகிர்ந்துகொண்டுள்ளார்.

இவ்வாறு முருகபூபதி எழுத்தாளர்கள் பலருடனான சந்திப்புகளையும் சுவாரஸ்யமாக கட்டுரை படிக்கின்றோம் என்ற எண்ணமே வராதபடி ஒரு நல்ல இலக்கியத்தை வாசிப்பது போன்ற உணர்வைத் தரத்தக்க விதத்தில் சந்திப்புகளைக் கட்டுரையாக்கியுள்ளார் முருகபூபதி.

தொகுப்புரை

இந்நூலில் முருகபூபதியால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எல்லா எழுத்தாளர்களும் பல்வேறு பட்டவர்கள், பல்வேறு கருத்துகளைக் கொண்டவர்கள். மொழி, இனம், நாடு எனும் ரீதியிலும் வேறுபாடுகளைக் கொண்டவர்களும் உள்ளனர். ஆனால் இவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றுசேர்த்து பார்க்கும் போது உள்ள ஒரே ஒரு ஒற்றுமை, அவர்கள் எவருமே உயிருடன் இல்லை எனும் உண்மை மட்டுமே.

சலிப்புத் தட்டாத சொல்நடையில் கதை சொல்லும் பாங்கில் ஒவ்வொரு எழுத்தாளர் பற்றியும் இவர் கூறிச் செல்லும் விதம் வாசிக்கத் தூண்டுகிறது.

படைப்பை முன்னிறுத்தி இலக்கியவாதியைப் பார்த்த கண்ணோட்டத்திலிருந்து விலக்கி இலக்கிய வாதிகளின் இயல்பையும் உண்மை வாழ்வியலையும் குணப் பண்பாட்டையும் நோக்க வைக்கும் இலக்கியத்திற்கு அப்பாலான ஒரு பார்வையை இந்நூல் தருகிறது.

தொகுத்து நோக்கும் போது, இந்நூலில் பேசப்பட்டுள்ள எழுத்தாளர் ஒருவரை யாருக்கேனும் தெரியாதிருப்பினும் அவர்களும் அவ்வெழுத்தாளர் பற்றிய சிறந்தவொரு விம்பத்தைப் பெற இந்நூல் துணைசெய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஓக உணர்வின் சொல் ஓவியமாய்... முருகபூபதியின் “சமாந்தரங்கள்” சிறுகதைகள்

சிவ.ஆரூரன்

“வாமும் போது வாழ்த்துவோம்” என்ற தத்துவத்தில் அகவை அறுபதைக் கடந்த மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கு சிறப்பிதழ் வெளியிடும் ஜீவநதி சஞ்சிகையின் செயற்பாடு பாராட்டத்தக்கது. என்னைப் பார்வையிட புதிய மகசின் சிறைச்சாலைக்கு வந்த என் தந்தையிடம் ஜீவநதி ஆசிரியர் திரு.க.பரணீதரன் மூத்த எழுத்தாளர் திரு.லெ.முருகபூபதியின் “சமாந்தரங்கள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை கொடுத்தனுப்பி, முருகபூபதி சிறப்பிதழுக்கு இந்நூல் பற்றிக் கருத்துரைக்குமாறு கேட்டிருந்தார்.

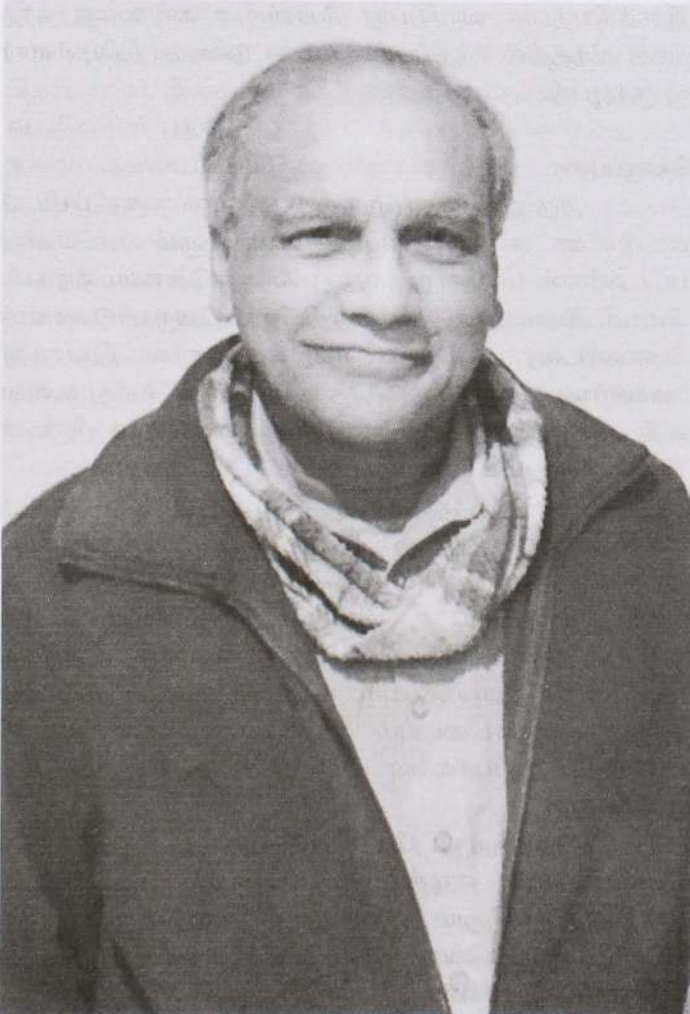
இந்நூலை தமிழ்ப் புத்தகாலயம் (தமிழ்நாடு) 1988ஆலையில் வெளியிட்டுள்ளது. இது எழுத்தாளரின்

இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு. இவரின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான, “சமையின் பங்காளிகள்” 1976 இல் வெளிவந்திருந்தது. அதற்கு அரச சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்திருந்தது.

பத்துக் கதைகள் கொண்ட சிறிய தொகுப்பாகவே “சமாந்தரங்கள்” அமைந்திருந்தாலும் அனைத்துக் கதைகளும் கனதியானவை. சமாந்தரங்கள், வேகம், அந்நியமற்ற உறவுகள், மனப்புண்கள் ஆகியன நீர்கொழும்பைக் கதைக்களமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. திருப்பம், தவிப்பு, மொழி, புதர்க்காடுகளில் ஆகிய அவுஸ்ரேலிய மண்ணில் அக்கதைகளை படிக்கும் போது அவை எழுதப்பட்ட காலத்தையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். அக்காலத்திற்கு உரிய சமூக அரசியல் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பவே கதைகளும் அமைந்திருக்கின்றன. இனி ஒவ்வொரு கதையாகப் பார்க்கலாம்.

1.சமாந்தரங்கள் (மல்லிகை 1977)

வெவ்வேறு சூழல்களிலிருந்து உருவான, புதிதாகத் திருமணமான கணவன் மனைவி இடையிலான செய்கை முரண்பாடே கதைக்கரு. கணவன் (கதை சொல்லி) கடவுள் நம்பிக்கை அற்றவன். சற்று அசைவப் பிரியனும். மனைவி கடவுள் பக்தி கொண்டவள். அடிக்கடி விரதமும் இருப்பவள். சிறந்த கணவன் கிடைக்க வேண்டி பெண்கள் கேதார கௌரி விரதம் இருப்பார்கள். அவளும் கௌரி விரதமிருக்கிறாள். காப்புக் கட்டும் நாளன்று அவனைக் கோயிலுக்கு வருமாறு அழைக்கிறாள். அவன் அதனை நிராகரித்து, திரைப்படம் பார்க்க அழைக்கிறாள். சிறந்தபடம், இன்று இறுதிநாள் என்கிறாள். இறுதியில் அவள் கோயிலுக்குச் செல்ல, அவன் தியேட்டருக்குச் செல்கிறான். அன்றிரவு அவன் படத்தில் வந்த காட்சிகளை மீட்டியவாறு கட்டிலில் விழித்துக்கிடக்க, அதே அறையில் அவள் உபவாசமிருந்த களைப்பில் தரையில் விரித்த பாயில் உறங்குகிறாள். அவன் மனம் ஊசலாடுகிறது. அவனை நெருங்கி அவளின் கூந்தலைக் கோதிவிட ஆரம்பிக்க, அவள் திடுக்கிட்டு விழித்து அன்பாக அவனைக் கண்டித்துவிட்டு வெளியே சென்றுபடுக்கிறாள். தூரத்தே “பவர் செட்” ரயிலின் கூவல் சன்னமாகக் கேட்கிறது. “தண்டவாளங்கள் இணையாமல் இருப்பதால் தானே அது சீராக ஓடுகிறது...” என அவன் எண்ணு

கிறான். நகைச்சுவையாக சிறப்பாகக் கதை சொல்லப் பட்டுள்ளது. இரசிப்பிற்குரியது.

2. வேகம் (மல்லிகை 1981)

பொதுப்பணியில் ஈடுபடும் ஒருவரின் நெருக்கடியைப் பேசுகின்றது. உத்தியோகம், குடும்பம் ஊர்ப்பணி என மூன்றையும் ஒன்றாக செய்யும் போது நேரப்பங்கீட்டில் சிக்கல் ஏற்படும். பொதுவாக குடும்பத்திற்காக ஒதுக்கும் நேரத்தையே குறைக்க வேண்டி வரும். பலரும் இவ்வாறு தான் செய்கின்றனர். கதையில் வருபவனும் அவ்வாறு தான் செயற்படுகிறான். “ஒரு மனுஷன் செய்தா... ஒரு வேலையைச் செய்ய வேணும்... உத்தியோகம்... குடும்பம்... இனம்... சனம்... ஊர் வேலை... எதிலயாவது குறைகேட்காமல் இருக்கிறீங்களா... உருப்படியாக எதையாவது செய்யப்பாருங்க...” என அவனின் மனைவி குறை கூறுகிறாள். “நீங்களெல்லாம் கலியாணம் செய்திருக்கக் கூடாது... உங்களுக்கெல்லாம் ஏன் பொண்டாட்டி... ஏன் பிள்ளை...?” என பிறகு சொல்கிறாள்.

“பொண்டாட்டியைக் கண்டதும் எழுதுறதையே விட்டிட்டான்” என ஒருவர் குறை கூற, “பொண்டாட்டி ஒன்று இருக்கிற நினைப்பே அவருக்கில்லாதபோது, பொண்டாட்டியைக் கண்டதால் தான் எழுதுறது விட்டிட்டார் என்று எப்பிடிச் சொல்லுறது?” என்கிறாள். இப்படியாக அனைத்து உரையாடல்களும் சிறப்பாக உள்ளன. பொதுப்பணியின் நெருக்கடிகள் அருமையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மனைவி கூறும் குறை மேம்போக்கானது. எப்போதும் அவள் கனவோடு தான் நிற்பாள். கதையில் சிறப்பாக உணர்த்தப்படுகிறது. அவன் அவளின் மடியில் தலைவைத்துப்படுப்பது போலவும், அவள் அவனது தலைமயிரைக் கோதிவிடுவது போலவும் கதை முடிகிறது. நல்ல பொருள் கொண்ட கதை.

3. அந்நியமற்ற உறவுகள் (மல்லிகை 1983)

வீதியோரக் குழாயடியில் துணி துவைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண்ணை அவன் (கதை சொல்லி) காண்கிறான். அவளை முதலில் அடையாளங்காணவில்லை; பிறகு தன் முன்னாள் காதலி மெட்டில்ல்டா எனக் கண்டு கொள்கிறான். வேறொருநாள் அதே குழாயடியில் கண்டு அவளோடு பேசுகிறான். அவளுக்குத் திருமணமாகிக் குழந்தைகளும் இருப்பது தெளிவாகிறது. ஒரு நாள் அவன் தன் மூத்தமகளையும் (சிறு பிள்ளை) சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு அவளின் வீட்டிற்குச் செல்கிறான். அவளின் வீடுகுறித்து விசாரித்த போது, “பலாக்கா... அரிஞ்சு விக்கிற மெட்டில்ல்டாவா...? என்று கேட்டுப் பதில் கூறப்படுகிறது. அவளைச் சந்திக்கிறான். அவளின் கணவன் உயிரோடு இல்லை. நான்கு பிள்ளைகளோடு சிரமப்பட்டு வாழ்கிறாள். பலாக்காய் அரிந்து விற்பது அவளது வாழ்வாதாரத் தொழில். அவன் பழைய காதலை நினைவுபடுத்த, அவள் பெரிதுபடுத்தாது சாதாரணமாகவே பேசுகிறாள். வருத்தமடையவில்லை. அவன் விடைபெறும் போது அவள் பலாக்காய்ப் பாதியைக் கொடுத்து, “உங்கட பொஞ்சாதிக்குக் கொடுங்கோ பலாக்காய் பாதி... பிள்ளைக்குப் பால் குடுக்கிற அம்மையெல்லாம்... பலாக்காய் ஆக்கிச்

சாப்பிட வேணும்... கண்ட கண்ட மாவாங்கிக் கொடுக்க வேணாம்... பலாக்காய்க்கு நல்லா பால் ஊறும்...” என பாலூட்டும் தாயாக இருக்கும் அவனின் மனைவிமேல் அக்கறைப்படுகிறாள். சிறந்த கதை, யதார்த்தமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. நீர்கொழும்பு மண்ணின் வட்டார மொழி வழக்கு சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டள்ளது. காட்சிச் சித்தரிப்பு நன்று.

4. தேர்முட்டி (வீரகேசரி ஜீலை 1985)

பரீட்சை எழுதிவிட்டு முடிவிற்காகக் காத்திருக்கும் மாணவர் சிலர் தேர்முட்டியிலிருந்து காட்ஸ் விளையாடி வருகின்றனர். அவர்களில் குலேந்திரன் உலகறிவு உள்ளவனாகவும் முற்போக்கானவனாகவும் அதே வேளை சாதி குறைந்தவனாகவும் இருக்கிறான். சபாபதி என்ற வயதாளி வருகிறார். முன்னைய காலத்தில் சாதியத் தீண்டாமையைக் கடைப்பிடித்தவர்; தற்போது காலமாற்றத்தால் பிடிதளர்ந்துள்ள நிலையில், “கலி முத்திப்போச்சு...” என்ற வார்த்தையை மட்டும் கூறிப் புழங்குகிறார். குலேந்திரனோடு அவரின் சாதி இளைஞர்கள் பழகுவது அவருக்கு விருப்பமில்லை. கதை சொல்லியும் அக்கூட்டத்தில் ஒருவன் பிரான்சிலிருக்கும் அவனின் அண்ணாவையே சபாபதி தன் மகளுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்திருக்கிறார். கதை சொல்லியும் வெளிநாடு செல்ல முயற்சிக்கிறான். அவனின் அக்கா காசு கேட்டு (மாப்பிள்ளை கொடுத்த திமிரில், அடாத்தாக) சபாபதியிடம் பேசுகிறாள். சபாபதி பணங் கொடுக்க மறுத்த காரணத்தை அக்கா கூறுகிறாள்: “சேரக்கூடாதுகளோட சேர்ந்து காட்ஸ் விளையாடுறது... மாமா முதலில் உன்னைத் திருத்தட்டாம்... பிறகு வரலாம் காசு கேட்டு...” அவனுக்கு அக்கா அறைகிறாள். சபாபதி காசு கொடுப்பதைத் தவிர்க்கவும் அப்படியொரு பொய்யான காரணத்தைக் கூறியிருக்கலாம்.

மறுநாள் குலேந்திரன் காணாமல் போகிறான். கதை எழுதப்பட்ட காலத்தில் “காணாமல் போதல்” என்பது இயக்கங்களுக்கு மோதல் என்ற பொருள். கதையின் கரு, “சாதி குறைந்தவர் போராட, சாதி கூடியவர் வெளிநாடு சென்று பிழைக்கின்றனர்” எனக் கொள்கிறது. கதை ஒருமை விளைவைத் தரவில்லை. நிலைமாறு காலம் ஒன்றை விரிவாக எழுதுவதற்கு நாவல் தான் சிறந்த வடிவம். சிறுகதைக்குள் விசாரணைக்கு உட்படுத்த முடியாது! நாவலாக எழுத வேண்டிய கதைக்கருவை சிறுகதையாக மாற்ற முயன்றிருப்பது ஒரு பலவீனமே.

5. திருப்பம் (வீரகேசரி ஜீன் 1987)

மெல்போன் வாழ்வின் ஓர் அத்தியாயமாகக் கதை வருகிறது. அங்கு பாலியற் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய சகல வழிகளும் உண்டு. நாதன் என்பவர் ஓர் அணங்கை அணைப்பதற்கு அவாவுறுவதாகக் காட்டப்படுகின்றது. அவர் திருமணமானவர்; ஊரில் மனைவி பிள்ளைகள் இருக்கின்றனர். வெளிநாட்டில் தனிமையில் இருப்பவர்களுக்கு தம் வீட்டுப் பெண்களும் ஊரில் தன்மையில் இருக்கின்றனர் என்கிற உணர்வு இருக்க வேண்டும் என கதையில் உணர்த்தப்படுகின்றது. நாதனும் அதை உணர்ந்து கொள்கிறார். நல்ல கதை. நுணுக்கமாகக் கதை நகர்த்தப்பட்டுள்ளது.

6. தவிப்பு (மல்லிகை ஆண்டு மலர் 1987)

ஊரிலிருக்கும் நண்பனின் ஆறு வயது மகள் விமானக் குண்டு வீச்சில் இறந்து விட்டதாக அவஸ்திரேலியாவிலிருக்கும் சுரேந்திரனுக்குச் செய்தி வருகிறது. அவன் மிகவும் துயருறுகிறான். படும் துயரைப் பகிர்ந்து கொள்ள யாருமில்லை. அங்கு பெரும்பான்மையானோர் இயந்திர மனிதர்கள். உணர்வை விளங்கிக் கொள்ள மாட்டார்கள் டோனி என்ற பியோன் மட்டும் உணர்வுகளை விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவன். அவனோடு பகிர்ந்து கொண்டால், இலங்கை நாட்டுச் சூழல் பற்றி அறியாது ஊர் சென்று வர ஏற்பாடுகள் செய்து விடுவான். அவனுக்கு நிலைமையைப் புரிய வைப்பது சிரமம். ஆகையால் பாத்தூழுக்குள் சென்று தனியாக அழுது ஆசிரியரின் சுதந்திரம். அதாவது, இனக் கலவரத்தின் போது நான்கு நாட்கள் தன் வீட்டில் மறைத்து வைத்து சுரேந்திரனைப் பாதுகாத்த அவனின் நண்பன் ரஞ்சித் கொழும்பில் நடந்த குண்டு வெடிப்பில் இறந்து போகிறான். அச்சம்பவமும் மேற்கூறிய சம்பவத்தோடு ஒப்பிடப்படுகிறது. அரசிற்கு இயக்கத்திற்கும் ஆயுதங்களை விற்பனை செய்யும் வல்லரசுகளைக் கண்டிப்பது பிரசாரமாகத் தெரிகின்றது. கதை உணர்வு பூர்வமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் கதைக்கரு பழையது. இன ஐக்கியத்தை வலியுறுத்தும் எழுத்தாளர் பலரும் இக்கருவைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

7. மொழி (வீரகேசரி ஒக்ரோயர் 1987)

அவுஸ்ரேலியாவில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ்ப்பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் கற்பிப்பதை எள்ளல் சுவையுடன் கூறும் சிறுகதை. இரசிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. “நாங்கள் டமிழராம் - டமிழ் மொழியை மறக்கக் கூடாதாம்” என தமிழாசிரியர் ஜலிந்தா கூறுவதாக சிறுமி மஞ்சு (கதை சொல்லி) கூறுகிறாள். Amma, Appa, Poonai என ஆங்கில அரிச்சுவடியில் தமிழ் கற்பிக்கப்படுகின்றது.

மஞ்சுவின் பிறந்தநாள் விருந்தில் ஆட்டம் பாட்டம் கொண்டாட்டம் நடைபெறுகின்றன. வேற்று இனத்தவரும் வருகின்றனர். மது அருந்தலும் நடுவீட்டுக்குள் இடம் பெறுகிறது. அங்கு அதே தமிழாசிரியை கூறுகிறார்: “இங்லிஷ் மொழியை எல்லோரும் படிக்க வேண்டும் என்று ஒரு சட்டம் வந்திருந்தால் எந்தப் பிரச்சினையும் வந்திருக்காது.” இது இலங்கை இன முரண்பாடுகளுக்கு அவர் முன் மொழியும் தீர்வு. தமிழர் பண்பாட்டைக் கைவிட்டு விட்டு தமிழ் மொழியை மாத் திரம் காப் பாற்றி விட முடியாது உணர்த்தப்படுகிறது. நல்ல கதை. சுவாரசியமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

8. ஆண்மை

அவுஸ்ரேலியாவிலிருக்கும் மகன் சந்திரனுக்கு ஊரிலிருந்து தாயார் எழுதும் கடிதமாக அமைகின்றது. தாய் தந்தை காதலித்துத் திருமணம் செய்கின்றனர். சாதியின் பெயரால் மாமன் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. “இனி வாழ்விலும் முழிக்காதே... சாவிலும் முழிக்காதே” எனச் சபிக்கிறார். இறுதியில் அதுவே நடக்கிறது. மாமாவை இந்தியப் படையினர் கொலை செய்து

சடலத்தை எடுத்துச் செல்கின்றனர். மைத்துனி புனிதம் என்கிற புனிதமலர் இராணுவத்தினரால் “புனிதம்” இழக்கச் செய்யப்படுகிறான். சந்திரனின் தம்பி இயக்கத்திற்குப் போகிறான். மாமியார் புத்தி பேதலித்து வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். “நான் இருக்கும் வரை, என் ஆண்மக்கள் இருக்கும் வரை எதற்கும் கலங்காதே” என்கிறார் தாயார் புனிதத்திடம். அவளைத் திருமணஞ் செய்யுமாறு கோரி சந்திரனுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறார். வித்தியாசமான கதைக்கரு. கதை எழுதப்பட்ட காலத்தில் மிகவும் மெச்சப்பட்டிருக்கும்.

வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்படும் பெண் புனிதம் இழக்கிறாள் என்ற கருத்து நெருடலாக உள்ளது. (ஆசிரியரின் அன்றைய கருத்துநிலை) இந்தியப் படையினர், புத்தர் - காந்தி பிறந்த மண்ணிலிருந்து வந்தோர் என எள்ளல் செய்யப்படுகின்றனர். பாரத நாட்டில் சுதந்திரம் கிடைத்த வேளை ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களில் பெண்கள் பாதிக்கப்படுகின்றனர். “இந்து முஸ்லீம் மோதல்களில் தம் புனிதத்தைப் பறிகொடுத்த பெண்களுக்கு இளைஞர்கள் வாழ்வளிக்க முன்வர வேண்டும்” என மஹாத்மா காந்தி குரல் கொடுக்கிறார். கதையில் இதுவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கதையில் கருத்து நிலைத் தெளிவீனம் இருக்கிறது.

9. புதர்க்காடுகளில்

“புதர்க்காடுகளில் நடத்தல்” மரங்கள் அடர்ந்த பூங்காவில் உல்லாசமாக மக்கள் பொழுதைக் கழித்தல். அவன் (கதை சொல்லி) இலங்கையிலிருந்து அவஸ்திரேலியா சென்றவன். அந்தப் பூங்காவில் வோல்கா என்ற வியட்நாமியப் பெண்ணைச் சந்திக்கிறான். அவள் தம் நாட்டின் போர்ப் பாதிப்பு குறித்துப் பேசுகிறாள். அமெரிக்கா வீசிய நேபாம் குண்டினால் ஒரு கை பாதிக்கப்பட்டவளாகவும் இருக்கிறாள். இலங்கைப் போர் பற்றியும் அறிந்து வைத்திருக்கிறாள். கல்வி கற்கும் பொருட்டு அவுஸ்ரேலியாவுக்கு வந்திருக்கிறாள். அவளின் தந்தை அவளுக்கு இட்ட பெயர் வோல்கா. வோல்கா என்பது ரஷ்யாவில் ஓடும் ஒரு ஜீவநதி. வியட்நாமில் ஹொங்கா நதி, சைகோன் நதி என்றெல்லாம் இருந்தாலும் ரஷ்யாவின் நதியைப் பெயராக வைத்த காரணம்: ரஷ்யாவின் துணையோடு வியட்நாமிற்கு விடுதலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில். அதனை அவன் இலங்கையோடு ஒப்பிடுகிறான். மகாவலி, களனி... என்று இலங்கையிலிருந்தாலும் கங்கா, காவேரி, யமுனா, நர்மதா என இந்திய நதிகளின் பெயர்களையே சூட்டுகின்றனர். “கங்கா, காவேரி, யமுனா, நர்மதா... வற்றாத இந்த ஜீவநதிகள் பாரதப் பூமியின் செழிப்புக்காக ஓடிக்கொண்டிருக்கையில்... தாய்த்திருநாட்டின் தவப்புதல்விகள்... சகோதரிகள்... கங்கா... காவேரி... யமுனா... நர்மதா... உயிரைப் பாதுகாக்க, உயிரிலும் மேலான “புனித”த்தைப் பாதுகாக்க எங்கெங்கே... ஓடினார்களோ... ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ...” என நினைக்கிறான். இருவரும் நட்பைத் தொடர்வதாகக் கதை முடிகிறது. நல்ல பொருள் கதை.

10. மனப் புண்கள் (1986 டிசம்பர்)

நீர் கொழும்பு மண்ணில் நிகழும் கதை. ஈரினங்கள் வாழும் இடத்தில், மடுவிற்குச் சென்ற

இளைஞர்கள் திரும்பி வரவில்லை. அவர்கள் கடத்தப் பட்டிருக்கலாம்; அல்லது கொலை செய்யப்பட்டிருக்கலாம். அவர்களில் எதிரவீட்டு இளைஞனும் ஒருவன். அங்குள்ள தமிழ்க்குடும்பம் படும் அவதியே கதை. இரு குடும்பங்களும் ஏலவே பழக்கமானவை தான். ஆயினும் அங்கு சென்று “என்ன நடந்தது?” என்று கேட்க முடியாது. “தமிழர்களாகப் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் அவர்களின் எதிரிகளாக இருக்கலாம்...” அவர்கள் அப்படி நினைக்காவிட்டாலும் இவர்கள் இப்படி நினைத்துப் புழங்குவார்கள். கதை சொல்லியின் வீடு சோபையிழந்து கிடக்கிறது. இரவில் வெளிச்சம் ஏற்றாது, குழந்தைகளை வீட்டு முற்றத்தில் நின்று விளையாட அனுமதிக்காது, சிரித்துப் பேசாது இருக்கின்றனர். இரவு ஒன்பது மணி வானொலி செய்தி கேட்க வந்த மனுவேல் ஐயாவைக் கூட “வாங்கோ” என அழைக்கத் திராணியில்லால் சுந்தரி (கதை சொல்லியின் மனைவி) அறைக்குள் முடங்கிக் கிடக்கிறாள். அவர் கடத்தல் விவகாரம் பற்றி சாதாரணமாகப் பேசினாலும் இவர்களுக்கு உறுத்துகிறது.

நாள்கள் நகர்ந்து பொங்கலும் வருகிறது. முற்றத்தில் பொங்கவில்லை. “அந்த வீட்டில் கிறிஸ்மஸ் இல்லை... நாங்கள் பொங்கி அவர்களுக்குக் கொடுத்தனுப்பி அவளின் எரிச்சலை தேடிக் கொள்ள வேண்டுமா?” என்கிறாள் சுந்தரி, வேறொரு நாள் சிறுவன் சுகத் (காணாமல் போகவனின் மகன்) இவர்களின் வீட்டிற்கு வருகிறான். வெள்ளைத் துணியால் மூடப்பட்ட தட்டு அவனின் கையிலிருக்கிறது. “எங்கள் அப்பா போய் ஒரு வருடமாகிவிட்டது. இன்று நாங்கள் தானம் கொடுத்தோம். அம்மா உங்களுக்கும் பாற்சோறு கொடுத்து விட்டாங்க...” சுந்தரியின் கண் கலங்குகிறது.

சிறந்த கதைக்கரு. சிறப்பாகக் கதை சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அரசியல் உரையாடல் இருந்தாலும் அவை கதைக்கு அவசியமானவை. 1986 இல் இருந்த நீர்கொழும்பு மண்ணின் வாழ்வியலை ஆசிரியர் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியில் போரில் கொல்லப்பட்ட படையினரின் உடலங்கள் அங்கு கொண்டுவரப்படும் போது நெருக்கடிகள் ஏற்படுவதும், அருகிலுள்ள தமிழ்கள்

உள்விட்டோடி, காலந்தாழ்த்தி திரும்பி வருவதும் வழமையாக இருந்திருக்கிறது. இத்தகைய நெருக்கடிகள் போர் ஓயும் வரை இருந்தன. சொந்த அனுபவம் கொண்டவர்களுக்கு இக்கதை மிகுந்த உணர்வு பூர்வமாக அமையும். இக் கோலத்தின் சிறுபுள்ளியை அன்றே ஆசிரியர் இட்டிருப்பது வியக்க வைக்கிறது. தொகுப்பில் இதுவே மகுடக் கதையாக அமைய வேண்டும் என நான் கருதுகிறேன். இந்நூலின் பதிப்பாசிரியரும் அவ்வாறு தான் கூறுகிறார். “இத் தொகுப்பில் உள்ள “மனப்புண்கள்” சிறுகதை ஒன்று போதும் ஆசிரியரின் கை வண்ணத்தைக் காட்ட, ஆம், இத்தொகுப்பின் குடக்கதை இது.” அ.கண்ணன், தமிழ்ப்புத்தகாலயம் ஆயினும் “சமசாந்தரங்கள்” என்ற கதையையே ஆசிரியர் மகுடக் கதையெனக் கொண்டு நூல் தலைப்பாகவும் இட்டுள்ளார். அதற்கு ஒரு காரணமும் உண்டு. “இக் கதை மல்லிகையில் பிரசுரமான போது அதனைப் படித்த ஒரு பெண் என்னை விரும்பினாள். இக் கதையின் நாயகி சத்தியாவின் குணாதிசயங்கள் அவளிடமும் குடி கொண்டிருக்கலாம். அந்த சத்தியாவை நான் மேன்மையாகப் படைத்திருப்பதாக அந்தப் பெண் சொன்னாள். என்னைக் காதலித்தமைக்கு அதுவும் ஒரு காரணம் என்றாள் அப் பெண். அவளுக்கு இப்பொழுது மூன்று குழந்தைகள். அவள் வேறு யாருமல்ல என் மனைவி தான்” முன்னுரையில் ஆசிரியர் கூறுவது. எம்மண்ணில் போர் மேகங்கள் சூழ்ந்திருந்த காலங்களில் பிறந்த கதைகள் என்பதனால் சில கதைகளில் பிரசாரவாடை உள்ளது. அது தவிர்க்க முடியாதது எனக் கருதுகிறேன். அதைக் கடந்தும் “சமாந்தரங்கள்” சிறுகதைத் தொகுதி ஒரு சிறந்த கலைப் படைப்பு என்று துணிந்து கூறலாம்.

இக் கட்டுரை எழுதப்படும் போது, கனடா இலக்கியத் தோட்டத்தின் “இயல் விருது” முருகபூபதி அவர்களுக்கு வழங்கப்படவுள்ளதாக அறிவிக்கப் பட்டுள்ளது. மிக மகிழ்ச்சி! பாராட்டுகள்! புலம் பெயர் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனக்கென ஓரிடத்தைப் பெற்றிருக்கும் முருகபூபதி ஐயா நீண்ட காலம் ஜீவித்திருந்து இன்னும் பல அரிய படைப்புகளை எமக்கு அளிக்க வேண்டுமென உளங் கொள்கிறேன்.

கடிதம்

தோழமையுள்ள லெ. முருகபூபதி அவர்களுக்கு.

யாரும் எதிர்பாராத வகையில் எத்தண்டான உடற்பாதிப்பு ஓராண்டுக்கு மேலாக அவஸ்தைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. கைலாசபதி டானியல் வழி வாசல் திறந்து விடப்பட்டிருக்கிறது. கடுஞ் சிகிச்சைக்குட்பட்டிருக்கிறேன். எழுத்தும் என் வசத்தை மீறிக் கோணலாகிறது. திருப்தி அன்னலட்சுமியிடமிருந்து முகவரி பெற்று இக்கடிதம் எழுதப்படுகிறது.

அவுஸ்ரேலியாவிலிருந்து நீங்கள் இலக்கிய முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருவதை அறிந்து (பத்திரிகையில்) பரவசமானேன். அண்மையில் சிறுகதையும் பார்த்தேன். அரசமரத்தடி தலைவிச் சித்திரிப்பு நன்று. எஸ். பொன்னுத்துரை அவுஸ்ரேலியாவில் இருப்பதாகவும், பத்திரிகை ஒன்று வெளியிடுவதாகவும் அறிந்தேன். அவர் பிரான்ஸ் வந்திருந்தபோது எனது இருப்பிடம் தெரிந்தவர்கள் அவருக்கு வழிகாட்டவில்லைபோல் தெரிகிறது. “ஓசை” என்ற காலாண்டு இலக்கிய சஞ்சிகை வெளியிடுகிறோம். 5வது இதழ் வந்துவிட்டது. “ஓசை”க்கு ஆக்கங்கள் அனுப்புங்கள். “பாரிஸ் கலை இலக்கிய வாசகர்வட்டம்” ஸ்தானம் அமைத்து அதன் மூலம் “ஓசை” வெளியெடுக்கிறது. தரமான ஆக்கதாரர்கள் இங்கு இல்லை. சிரமப்பட்டே ஆக்கங்கள் பெற்றுத்தரமாகக் கொண்டு வரவேண்டியுள்ளது. உங்கள் பதில் கண்டு “ஓசை” அனுப்பப்படும். உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டதால் என் திட்டம்போல் இலக்கிய உலகில் செயற்பட முடியவில்லை. கை நடுங்குகின்றது விரல்கள் குறண்டுகின்றன. மனசுதான் ... உணர்வோடு உந்துகிறது. எனது, உடல் நிலை சரிவர நீண்டகாலம் எடுக்கலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் நேரிடலாம்.....

- எஸ். அகத்தியர்

இலங்கையில் பாரதி என்ற நூற் தலைப்புக்காரணமாக இலக்கிய ஆர்வலர் சிலர் இலங்கைக்குப் பாரதி வந்தபோது நடைபெற்ற விடயங்கள் பற்றி இந்நூல் பேசுகிறது என்று கருதக்கூடும். அவ்வாறன்று; இலங்கையில் பாரதியின் சிந்தனைகள் பரவியமை, அவ்விதத்தில், ஊடகங்களின் பங்களிப்பு, முன்னோடிகளின் பங்களிப்பு, முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் செயற்பாடுகள், இலங்கையில் வெளிவந்த பாரதி தொடர்பான பல்வேறு நூல்கள் முதலான விடயங்களே இந்நூலில் பேசப்படுகின்றன. இவ்விதத்தில் இரு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் இலங்கைப் பேராசிரியர்களான க.கைலாசபதி, சி.தில்லைநாதன் ஆகியோரால் எழுதப்பட்டுள்ளனவே தவிர நூலுருவிலான முதன் முயற்சி இதுவே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனினும் நூலில் முதலில் பாரதி சந்தித்த ஒரே ஒரு இலங்கையரான ஞானகுரு அருள்பலம்சுவாமி பற்றி முதலில் கூறப்பட்டு அவர் பற்றி பேராசிரியர் பொன் பூலோக சிங்கம் எழுதிய இந்துக் களஞ்சியத் தகவல் தரப்படுகின்றது. இணைய தகவல்களும் தரப்படுகின்றன. மாறாக, ஆறுமுகசாமியே பாரதியின் ஞானகுரு என்று எழுதியுள்ள செங்கை ஆழியான் நூல்பற்றிக் கூறப்பட்டு மறுப்பும் தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

பத்திரிகை (ஊடக) ஆசிரியர்களென்ற விதத்தில் வீரகேசரி ஆசிரியராக இருந்த “வ.ரா” தேவகனுட்பட பல பத்திரிகைகளின் ஆசிரியரான கோ.நடேசர், ஈழகேசரி ஆசிரியர்களான நா.பொன்னையா, இராஜ அரியரத்தினம், சோ.சிவபாத சுந்தரம் எஸ்.டி.சிவநாயகம், அன்னலெட்சுமி, இராஜதுரை, மீனாட்சியம்மாள் நடேசய்யர் முதலானோர் பற்றி விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன.

சஞ்சிகைகள் என்ற விதத்தில் இலங்கையின் முதல் முற்போக்கு இதழாக பாரதி (கே.கே.எஸ் + இராமநாதன்), (மண்டூர்) “பாரதி”, சுடர், தாயகம், அலை, குமரன், தாரகை, ஜீவநதி, ஞானம் முக்கிய சஞ்சிகைகளில் பாரதி தொடர்பாக ஆக்கமுயற்சிகள் பற்றி இந்நூலில் கூறப்படுகிறது.

மேற்கூறியவற்றுள் சுடர், அலை, குமரன், தாரகை சஞ்சிகைகள் பற்றிய தகவல்கள் பரவலாக அறியப்படாத புதிய தகவல்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது; குமரனும், அலையும் பாரதி பற்றி கடுமையான விமர்சன முயற்சியிலும் ஈடுபாடு காட்டியவை.

பாரதி புகழ் பரப்பிய முன்னோடிகள் என்ற விதத்திலே பரவலாக அறியப்பட்ட வி.சுவாமி விபுலானந்தர் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதோடு கோ.நடேசய்யர், மீனாட்சி அம்மாள் நடேசய்யர், பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை, பத்மாசனி அம்மையார் முதலானோர் பற்றி விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன.

பாரதி பற்றிய ஆய்வுநூல்களுட்பட பிற தொகுப்பு வெளியிட்டவர்கள் என்ற விதத்திலே பரவலாக அறியப்பட்ட பேராசிரியர்களான கனகசபாபதி, கா.சிவத்தம்பி, எம்.ஏ.நுஃமான், சி.தில்லைநாதன், ந.ரவீந்திரன், சந்திரலேகா மௌனகுரு, மனோன்மணி சண்முகதாஸ், சொக்கன், அமிர்த நாதர், அகனங்கன், தாழைசெல்வநாயகம் சு.த.ஞானப்பிரகாசம் முதலானோர் பற்றிய தகவல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

முக்கியமான கட்டுரைகள் எழுதியவர்கள் என்ற விதத்தில் பரவலாக அறியப்படாதவர்களான பேராசிரியர் அம்மன்கிளி முருகதாஸ், ஜீவகாருண்யன் (இமையன்) செங்கதிரோன், தி.ஞானசேகரம் பேராசிரியர்

அ.வி.மயில்வாகனம், சி.வேலுப்பிள்ளை (சி.வி) பற்றிய விவரங்கள் முக்கியமானவை. “சிவி” கட்டுரை தொடர்பாக எழுந்த சர்ச்சை பற்றிய தகவலும் குறிப்பிடத்தக்கது!

சர்ச்சைக்குரிய “பேட்டி” (வீரகேசரி) என்ற விதத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலங்கை வந்த தமிழாசான் பாரதிக்கு எதிரான கருத்தை முன் வந்தமையும் அதற்கு வீரகேசரி பேராசிரியர் அ.வி.மயில்வாகனம் மறுப்பு எழுதியமையும் பற்றிய விடயம் முக்கியமானது. அவ்வாறே தமிழகத்தில் வெளியான பாரதி பற்றிய எதிர்க்கருத்து முன்வைத்த பாரதிய ஜனதா பார்ட்டி நூலுக்கு நீர்வேலி தி.மயூரகிரி எழுதிய மறுப்புப்பற்றியுமான தகவல்கள் மிக முக்கியமானவை! எவரும் அறியாதவை! மேற்கூறிய விடயங்களுக்கு மேலாக விரிவானதொரு விடயம் பற்றி இந்நூல் பேசுகின்றது. அதுதான் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஆற்றிய பல்துறைப்பணிகள் (தமிழக பாரதியியல்) ஆய்வாளரின் இலங்கை வரவுகளும் பலதடவையும் அவர்கள் ஆற்றிய உரைகளும் சஞ்சிகை அவை சில ஏற்படுத்திய சர்ச்சைகளும் (உ+ம்) “தொ.மு.சி” ஒரு தடவை ஈழத்துக் கவிதைகளில் பாரதியின் செல்வாக்கு அதிகம் என்பது பற்றி பேசியமையும் அதற்கு, பின்பொருவேளையில் சில்லையூரார் ஆற்றிய எதிர்வினையும் கவனிக்கத்தக்கவை!

இலங்கை வானொலியில் பாரதி புகழ் பரப்பிய முன்னோடி என்ற விதத்தில் வ.இராசையா (வானொலி மாமா) வின் பல பக்களப்பும் நாடகங்களுடாக பாரதி புகழ் பரப்பிய சிலோன் விஜயேந்திரன், அந்தனி ஜீவா ஆகியோரின் முயற்சிகள் பற்றிய தகவலும் முக்கியமானவை. நடனக்கலை யூடாக கார்த்திகா கணேசர் ஆகியோர் பற்றிய தகவல்களும் முக்கியமானவை!

இந்நூலின் முழுமை கருதி குறிப்பிட வேண்டிய சில விடயங்கள்

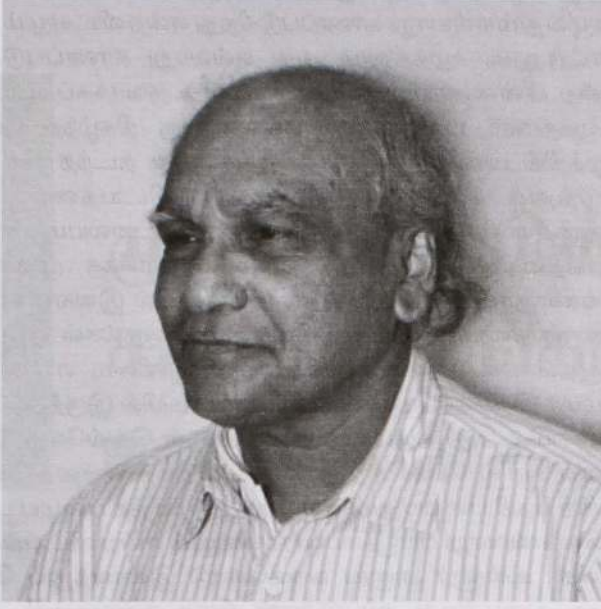
1. பேராசிரியர் சித்திரலேக்கா மௌனகுரு ஒப்பியல் நோக்கில் பாரதி பற்றி தினகரனில் எழுதிய கட்டுரைத் தொடர்
2. அந்தனி ஜீவா வீரகேசரிக்காக தொகுத்தளித்த சிறப்பிதழில் வெளிவந்த பண்டிதை பத்மாசனி பற்றிய கட்டுரையை எழுதியவர் இக்கட்டுரை ஆசிரியர்.

3. பாரதி (மண்டூர்) பற்றித் தரப்பட்ட தகவலொன்றில் அவ்விதழ் 36 வந்ததான தகவல் பிழையானது. வந்தது 10; கிடைத்தது 09 மட்டுமே இவ்விதழ் பற்றி இக்கட்டுரை யாளரது முதற் கட்டுரை மல்லிகை வெளியீடாக வந்த “நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் இதழ்கள்” தொகுப்பில் உள்ளமை!

சொல்ல மறந்த முக்கியமாக அறிய வேண்டிய தகவல்கள் என்ற விதத்தில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் தமிழ்கவிதையியல் பற்றிய நூல் தினகரன் காலத்தில் கைலாசபதி முயற்சியால் தினகரனில் இடம் பெற்று நூலுருப் பெற்ற பாரதி கவிதைச் சமர் பேராசிரியர் ஞானகுமாரனின் பாரதி போற்றிய அருளம்பல சுவாமிகள்

இந்நூலின் பலம், நூலாசிரியர் ஊடகவியலாளராக இருந்தமை பலவீனமும் அதுதான்!

எவ்வாறெனினும் எவ்வகை ஆய்வு நூலும் முழுமை பெறுவதில்லை. கடின உழைப்பினால் உருவாகின்றவை என்பது இந்நூலுக்கும் பொருந்தும். “வெளியுலக” மிக முக்கியமான ஆய்வாளர் என்ற விதத்தில் இருவர் முக்கியமானவர்கள். ஒருவர் கோ.நடேசய்யரை உலகிற்குக்காட்டிய சாரல்நாடன்; மற்றொருவர் லெ.முருகபுதி!

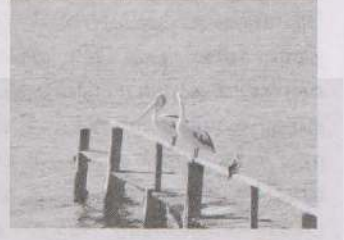
ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியம் பல தனிமனித சரித்திரங்களால் செழுமைபெற்றது என்ற அடிப்படையில் இன்று எம் மத்தியில் ஒரு முது சொத்தாக வாழும் வரலாறாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் முருகபூபதி அவர்கள். நீர் கொழும்பில் உதித்த இந்த இலக்கிய ஒளி ஈழத்தின் பல பகுதிகளிலும் பரவி இன்று அவுஸ்ரேலிய மெல்போனில் இருந்தபடி ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு தன் பல் தரப்பட்ட பணிகளால் செழுமை சேர்த்து வருவதுடன் படைப்பிலக்கியத்துக்கும் அப்பால் எல்லோருடனும் நல்லுறவை பேணுதல், இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுத்தல், வறிய மாணவர் வாழ்வில் ஒளியேற்றுதல் என மனிதாபிமான முகமாகவும் அகமாகவும் விளங்கியும் சிறப்புப் பெற்றுள்ளது. இத்தகைய சிறப்புக்களோடு ஆவணப்படுத்தல் என்ற விடயம் சார்ந்தும் இவரது பணிகள் போற்றுதற்குரியது. இவ் வகையில் வாழும் பத்துறை ஆற்றலாளராகிய முருகபூபதி ஐயாவின் பணிகளை சிறப்பிக்கும் வகையில் ஜீவநதி வெளியிடும் இச்சிறப்பிதழில் அவரது படைப்புக்களில் ஒன்றாகிய “சொல்ல வேண்டிய கதைகள்” குறித்து சொல்லக் கிடைத்த இவ்வாய்ப்பை பெருமையானதாகக் கருதுகிறேன்.

முருகபூபதி ஐயாவை நான் முதல் முதல் சந்தித்தது. கொழும்பில் நடைபெற்ற சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் உலகம் முழுவதும் உள்ள தமிழ்ப்படைப்பாளிகளை வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் ஒன்றாக்கிய சிறப்பு இம் மாநாட்டுக்கே உரியது. இதனை ஞானசேகரன் ஐயாவுடன் இணைந்து நடத்திய சிறப்பு முருகபூபதி ஐயாவுக்கே உரியது. இளைய படைப்பாளியாகிய எம்மையும் ஊக்கப்படுத்துகின்ற ஒரு முதிய வழிகாட்டி அவர். இதனை விட போரில் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் மாணவரின் துயர் துடைக்கும் நிதிப் பங்களிப்பும் போற்றுதற்குரியது. இதனை விட இன்று ஒரு மூத்த படைப்பாளி மறைந்தால் இவரது இலக்கியப் பங்களிப்புக்களை சரியாகவும் முழுமையாகவும் எழுதி வெளியிடும் அவரது ஆவணப்பணியும் போற்றுதற்குரியது. அவுஸ்ரேலிய மண்ணில் கலை இலக்கிய சங்கம் அமைத்து பன்னெடுங்காலமாய் பலதலைமுறைப் படைப்பாளிகளை, பல கலை இலக்கிய நிகழ்வுகளை நடத்தி வரும் மூத்த இலக்கிய முன்னோடியாகவும் இந்த வயதிலும் உலகெங்கும் 2000 வழி நடைபெறும் இலக்கிய நிகழ்வுகளில் பங்குகொண்டும் இவர் ஆற்றி வரும் பணிகள் போற்றுதற்குரியன. இனி நாம் இவரது சொல்ல வேண்டிய கதைகள் பிரதிக்குள் நுழைவோம்.

இவரால் வெளியிடப்பட்ட சொல்ல மறந்த கதைகள், சொல்லத் தவறிய கதைகள் வரிசையில் வைத்துப்

சொல்ல வேண்டிய கதைகள்

முருகபூபதி

முருகபூபதியின் சொல்ல வேண்டிய கதைகள் குறித்த ஒரு வாசக நிலை நோக்கு

பார்க்கப்படக் கூடிய ஒரு தொகுதியாகவே சொல்ல வேண்டிய கதைகள் என்ற தொகுதி அமையும். இவை அனைத்தும் அவர் தன் வாழ்வில் சந்தித்த மனிதர்கள், நண்பர்கள், உலகம், இடங்கள், அவரது அரசியல், சமூகப்பார்வை சார்ந்த கதைகளால் ஆன பத்தி எழுத்துப் பிரதிகளாகவே அமைகின்றன. இம் மூன்று பிரதிகளிலும் அவை சொல்லப்பட்ட விதம் சொல்லப் பட்ட காலம், சொல்லப்பட்ட விடயங்கள் சார்ந்து மிக நுண்ணிய வேறுபாடுகளை எம்மால் இனங்காண முடிகின்றது. அந்த வகையில் சொல்ல வேண்டிய கதைகள் என்ற இத் தொகுப்பானது 2013 தைமாத ஜீவநதியில் வெளிவரத் தொடங்கிய ஜீவநதியின் 20 இதழ்களில் தொடராக வெளியான பத்தி எழுத்துக் களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. இதன் பதிப்புரையில் ஜீவநதி ஆசிரியர் பரணீதரன் அவர்கள் குறிப்பிடு வது போல முருகபூபதி அவர்கள் தனது வாழ்வில் சந்தித்த மனிதர்கள் தன் வாழ்வியலுடன் தொடர்புடைய நிகழ்வுகள் மனதில் பதிந்த நிகழ்வுகள், சமூகத்துக்கு நன்மை பயக்கும் விடயங்களை சுவாரஸ்யமான மொழி யில் மனதில் நிலைத்து நிற்கும் வண்ணம் தந்திருக்கிறார் ஒவ்வொரு பத்தியில் இருந்தும் மக்களுக்கான செய்திகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன என்ற கூற்று இத் தொகுப்பின் உள்ளடக்கத்தெளிவை எம்முள் ஏற்படுத்த உதவுகிறது. ஜீவநதியுடனான முருகபூபதி அவர்களின் நீண்டகாலத் தொடர்பும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

முருகபூபதி அவர்கள் தமது முன்னுரையில் குறிப்பிடும் போது எனது குடும்பத்தில் சுற்றத்தில், நட்புகளில் ஆழ்ந்து நேசிக்கின்ற குழந்தைகளில் மற்றும் நான் அங்கம் வகிக்கும் அமைப்புக்களில் கற்றதையும் பெற்றதையும் தான் பதிவு செய்துள்ளேன் என்று கூறி யுள்ளார். அவுஸ்ரேலியாவில் வசிக்கும் இலக்கியவாதி ஸ்ரீகௌரி சங்கர் அவர்களின் முகப்பு அட்டைப்படத்துடன் இத் தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. இத்தொகுப்பினுள் பொலிஸ் காரன் மகள், குலதெய்வம் யாதும் ஊரே, நாற்சார்வீடு என குடும்பம் சார் விடயங்களில் தொடங்கி பேனைகளின் மகத்தியம், இயற்கையுடன் இணைதல், இலக்கியத்தில் கூட்டணி வரை இருபது பத்தி எழுத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. இப் பத்தி எழுத்துக்கள் தருகின்ற வாசிப்பு அனுபவங்கள் சிலவற்றை பகிர்ந்து இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம் என எண்ணுகிறேன்.

பொலிஸ்காரன் மகள் என்ற முதலாவது பத்தியில் தன் தாயார் குறித்த நினைவுகளை நெஞ்சை உருக்கும் வகையில் பதிவு செய்துள்ளார். இதனுள் அம்மாவின்

அப்பா பொலிஸ்காரர் என்பதால் இத்தலைப்பை இட்டு தனது அம்மாவிடம் இருந்த கண்டிப்பு, தனக்கு சாகித்திய விருது கிடைத்து அம்மா வின் கட்டளைப்படி இலங்கை சென்றது, தான் அவுஸ்ரேலியா சென்றது, தனக்கு ஏற்பட்ட நோய்நிலை அம்மாவின் இறப்புக்கு இங்கு வரமுடியாத நிலை என பல விடயங்கள் ஒரு கதையாக விரிகின்ற வகையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைப் படிக்கும் எவருக்கும் தமது அம்மா குறித்த நினைவுகள் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது. முதற் பத்தியே இந்நூலை தொடர்ந்து வாசிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. ஒரு புனைகதையாளர் பந்தி எழுத்தாளராய் நினைவுகளை பகிரும் போது அதனுள் அவரையும் அறியாமல் ஒரு கதை சொல் தன்மையும் வந்து விடுவதையும் இப்பத்தி மெய்ப்பித்து நிற்கிறது.

குல தெய்வம் என்ற பத்தியில் தமது நீர் கொழும்பு வீட்டில் வறுமையோடு போராடி தோசை சுட்டு விற்று வாழ்ந்த வாழ்வின் அனுபவங்கள் பேசப்படுவதுடன் அதற்கு மூலகாரணமாய் இருந்த அம்மியையும் குழுவியையும் குல தெய்வமாய் கருதிவழிபடும் வித்தியாசமான சிந்தனையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். யாதும் ஊரே... என்ற பத்தியில் தனது சிறுகதைகளை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்த ஆன மடுவை சேர்ந்த வரை சந்திக்க ஒரு மழைநாளில் ஆனமடுவ சென்ற கதையை சுவைபட விபரித்துள்ளார். ஒரு கதைக்குள் அக்காலத்துக்குரிய பல விடயங்களையும் பொருத்தமான முறையில் இணைத்துக் கூறும் இவரது பரந்த வாசிப்பு அனுபவங்களையும், நுண்ணிய பார்வைகளையும், பல்புற அறிவையும் இப்பத்திகள் வழி தரிசிக்க முடிகிறது. ஒரு வகையில் அவையும் இப்பத்திகளை வாசகநிலையில் சுவை மிக்கனவாக்கியுள்ளன என்று கூறலாம்.

நாற்சார் வீடு என்ற பத்தியில் ஈழத்தின் மூத்த பெண் படைப்பாளிகளில் ஒருவராகிய குந்தவையின் நீட்சி சிறுகதை தந்த அனுபவத்தால் ஜீவநதி பரணீ தரனின் உதவியுடன் குந்தவையை அவரது தொண்டமானாறு நாற்சார் வீட்டில் சந்தித்த அனுபவங்களை பகிர்ந்துள்ளார். முருக பூபதி ஐயா, சிறந்த எழுத்து எங்கிருந்து வந்தாலும் அதைப் போற்றும் பண்பும் எழுத்தாளர்களை நேரில் சென்று பாராட்டும் மனமும் அவர்களது இன்பதுன்பங்களில் இயன்றவரை பங்கெடுப்பதும் மூத்தவர்களைப் பற்றி இளையவர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்வதும், இளையோர்களையும் தட்டிக் கொடுப்பதும் எந்தவிதமான ஈகோக்களும் இன்றிப் இயல்பாகப் பழகுவதும் முருகபூபதி ஐயாவிடம் இருந்து படைப்பிலக்கியத்துறையில் இயங்கும் பலர் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடங்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஊருக்கு புதுசு என்ற பத்தி தமிழ்நாட்டு சென்னையில் கடைகளில் திருஷ்டி கழித்தல் என்ற சடங்கு சார்ந்து குழந்தைகள் இயற்கை கையாளப்படும் விதம் தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களையும் சிந்தனைகளையும் சொல்லுவதாக அமைவதுடன் அதில் இவர் எழுப்பியுள்ள சில வினாக்கள் நீங்கள் ஊருக்கு புதுசா என எம்மையும் கேட்க வைக்காமல் சிந்திக்க வைப்பது சிறப்புக்குரியது. மனைவி இருக்கிறாவா? என்ற பந்தி உதவிகேட்டு வந்த ஒரு பெண்ணுடனான உரையாடலில் தொடங்கி பின்னர் அவள் மனைவி இருக்கிறாவா எனக்கேட்டு உங்கள் குளியல் அறையை பாவிக்கலாமா எனக் கேட்ட விடயத்தை அடியொற்றி பொது இடங்களில் ஏற்படும் சிறுநீரக உபாதை தரும் அனுபவங்களை சொல்லும் பத்தியாக அமைந்து சிறப்புப் பெறுகிறது. திசைகள் என்ற பத்தி Child Care இல் பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு வேலைக்கு போகும் பெற்றோர் நிலை பற்றியும் முதியோர் இல்லங்களில் விடப்படும் பெற்றோர் நிலை பற்றியும் கூறி எம்மை சிந்திக்க வைக்கிறது காவியமாகும். கல்லறைகள் என்ற பத்தியில்

இறந்தவர்களை புதைக்கும் கல்லறைப் பாரம்பரியம் உலகம் முழுவதும் எவ்வாறு காணப்படுகிறது என்ற விடயமும் தமிழ் நாட்டிலும், ஈழத்திலும் அது எவ்வாறு காணப்படுகிறது என்ற பின்னணியில் தமிழ்நாட்டில் உருவாக்கப்பட்ட ஈழ எழுத்தாளர் டானியலின் கல்லறைக்கு நிகழ்ந்த சோகம் ஈழத்தில் மாவீரர் துயிலுமில்லங்களுக்கு நடந்த நிலையும் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. ஒருவிடயத்தை பரந்த நோக்கில் பார்க்கும் இவரது பரந்த தேடலையும், மானிட நேயத்தையும் இதன்வழி எம்மால் தரிசிக்க முடிகிறது. எங்கள் நாட்டில் தேர்தல் என்ற பந்தியில் இலங்கையிலும் அவுஸ்ரேலியாவிலும் நடைபெறும் தேர்தல்கள் ஒப்பிட்டு எழுதப் பட்டுள்ளன. தனிமையில் இனிமை என்ற பந்தி சும்மா இருத்தல் முதுமையில் தனிமையில் இருத்தல் என்ற வகையில் அது தரும் அனுபவங்களை வெவ்வேறு பட்ட தளங்களில் பேசுகின்றது. படித்தவற்றை என்ன செய்வது என்ற பந்தி பழைய நூல்கள் படித்து முடித்த பழைய புத்தங்களை எவ்வாறு பயனுடையதாக்கலாம் என்ற விடயங்களை உலக உள்ளூர் அனுபவங்களோடு இணைத்துப் பேசுவதாக அமைகிறது. வீட்டுக்குள் சிறை என்ற பந்தி அவுஸ்ரேலிய காட்டுத் தீயால் வீட்டுக்குள் அடைப்பட்ட வாழ்வு பற்றிப் பேசுகிறது. அதையும் மிக சுவைபட எழுதியுள்ள நிலை சிறப்புக்குரியது. நடைப்பயிற்சி என்ற பந்தி உடல் ஏடை குறைக்க நடைப் பயிற்சி மேற்கொள்ளும் நிலையையும் அதிலும் இலக்கியவாதிகள் நடைப்பயிற்சி செய்தால் என்ன செய்யலாம் என்பதை சுவைபடவும் எடுத்துரைத்துள்ளார். கனவுகள் ஆயிரம் என்ற பந்தி அவுஸ்ரேலியாவுக்கு சட்டரீதியற்ற முறையில் படகில் வரும் அகதிகள் பற்றி பல்வேறுபட்ட தளங்களில் பேசும் ஒரு பத்தியாக அமைகிறது.

நம்பிக்கை என்ற பத்தி வாழ்வில் நாம் கொண்டுள்ள பல்வேறுபட்ட நம்பிக்கைகள் பற்றிப் பேசுவதுடன் ஈஸ்வர தெய்வோ மீது நம்பிக்கை கொண்ட ஒரு பெண்ணை தான் சந்தித்ததையும், சுந்தர ராமசாமியின் கருத்தியல் மீதான தனது நம்பிக்கையும் பேசுகிறது. ஸ்கைப்பில் பிள்ளை பராமரிப்பு என்ற பத்தி தெய்வங்கள் மீதான சில வித்தியாசமான சிந்தனைகளையும் கடவுள் நம்பிக்கை பற்றிய விடயங்களையும் உலகை அச்சுறுத்தும் நோய்கள் பற்றியும் கூறுவதுடன் ஸ்கைப்பில் நடக்கும் பிள்ளைப்பாராமரிப்பு என புதிய ஒரு விடயமும் முன் வைக்கப்பட்டு உலகப் போக்குகள் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. துண்டு கொடுக்கும் துன்பியல் என்ற பத்தியில் நேரம் பிந்தித் தொடங்கும் இலக்கிய நிகழ்வுகள் பின்னர் பேச்சாளர்களுக்கு நேரம் போகுது என துண்டு கொடுக்கும் நிலையையும் எடுத்துக்கூறி சிந்திக்க வைக்கிறார்.

பேனைகளின் மகத்தியம் என்ற பந்தியில் பேனைகளின் முக்கியத்துவம், அது தொலைதல், இன்று மடிக்கணணி வந்த பின் பேனைகளின் முக்கியத்துவம் குறைவடைந்துள்ள நிலை, பனை ஓலைகளில் எழுதிய பழங்கால நிலை போன்ற பல விடயங்கள் பேசப் பட்டுள்ளன. இயற்கையுடன் இணைதல் என்ற பத்தியில் உலகநாடுகளில், அவுஸ்ரேலியாவில் ஈழத்தில் பூங்காக்கள், இயற்கையான இடங்களில் நடந்த இலக்கிய ஒன்று கூடல்கள் பற்றிய விடயங்கள் பற்றியும் இயற்கைச் சூழலில் அவை நடந்ததன் சிறப்புக்கள் பற்றியும் கூறியுள்ளார். இலக்கியத்தில் கூட்டணி என்ற இறுதிப் பத்தியானது தமிழ்ப்படைப்பிலக்கியத்தில் பல படைப்பாளிகள் இணைந்து எழுதிய படைப்புக்கள் அது சார்ந்த பல்வேறுபட்ட இலக்கிய கூட்டணி முயற்சிகளை எடுத்துக்கூறுவதுடன் அதன் பலம் பலவீனம் பற்றி விளங்கும் பத்தியாக அமைந்துள்ளது. ஒட்டுமொத்தமாய் சிந்திக்கும் போது இவை சொல்ல வேண்டிய காலத்தில் சொல்ல வேண்டியவரால் சொல்ல வேண்டிய கதைகள் தான் என்பதில் ஐயமில்லை.

முருகபூபதியின் சமதர்ம பூங்காவில்

■ அஷ்வினி வையந்தி

நாம் வாழ்க்கையில் நிறைய இடங்களுக்குப் பயணம் செய்திருப்போம். அப்பயணங்கள் யாவும் புதுப் புது விடயங்களை காலந்தோறும் நமக்கு சொல்லிக் கொண்டே இருக்கும். இவ்வாறு நாம் செல்லும் பயணங்கள், அப்பயணங்களில் இருந்து நாம் பெற்றுக் கொள்ளும் அனுபவங்கள் என்பன நமது வாழ்க்கையை மாற்றக்கூடிய சக்தி படைத்தன. எனவே சிலர் இப் பயணங்களில் கிடைத்த அனுபவங்களை தாம் மட்டுமே அனுபவிக்க வேண்டும் எனக் கருதுகின்றார்கள். இன்னும் சிலர் தமது பயணப் பிறரும் அனுபவிக்க வழிசமைக்கின்றார்கள். இதில் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர் லெ.முருகபூபதி. லெ.முருகபூபதி எழுதிய “சமதர்ம பூங்காவில்” என்ற நூலானது முருகபூபதி 12 ஆவது உலக இளைஞர் மாணவர் விழாவுிற்கு மேற் கொண்ட பயணக்குறிப்புக்களின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளது. 1990 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட இந்நூலானது பலதரப்பட்ட விடயங்களை வாசகர்களுக்கு வெளிப்படுத்திநிற்கின்றது.

முதன்முதலாக விமானம் மூலம் பயணிக்கும் முருகபூபதி உலக இளைஞர் மாணவர் விழாவுிற்காக 13 நாட்கள் அங்கே தங்க வேண்டிய தூழல் ஏற்படுகின்றது. அந்த பதின்மூன்று நாட்களும் அவர் பயணித்த இடங்கள், அவ்விடங்களில் உள்ள வித்தியாசமான பழக்க வழக்கங்கள், அங்கே சந்தித்த மனிதர்கள், அவர்கள் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்கள் என்பவற்றை சமதர்ம பூங்காவில் என்னும் நூலில் எடுத்துரைக்கின்றார். இதுமட்டுமன்றி உலக இளைஞர் மாணவர் விழாவுிற்கு வருகை தந்த நாடுகளின் விபரங்களை புள்ளிவிபரங்களுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாஸ்கோ என்னும் நகரில் பழக்கத்தில் உள்ள உணவுவகைகள், அங்கே உள்ள பிரசித்தி வாய்ந்த இடங்கள் என்பவற்றை தனது இலகுவான மொழிநடையில் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் ஆசிரியர். அதாவது, “வைன், பணின், சொக்கலேட். இவற்றுக்கும் மேல் கோப்பியோ, பால் தேநீரோ தந்தார்கள். எமது வயிறு இவற்றையெல்லாம் தாங்குமா? அதுவும் இந்த அதிகாலை வேளையில்.” என மாஸ்கோ நகரில் பழக்கத்தில் உள்ள உணவுவகைகளை எடுத்துரைக்கின்றார்.

கம்பூச்சிய மதுபானத்தின் பெயர் பேயோன்

எனக் குறிப்பிடுவதுடன் அது அம்மக்களின் குல தெய்வத்தின் பெயர் எனவும் குறிப்பிட்டு வித்தியாசமான முறையில் மதுபானத்திற்கு பெயர் வைத்துள்ளதை எடுத்துரைக்கின்றார். அத்துடன் மதுபானத்துடன் தொட்டு சாப்பிட அவர்கள் பைட்ஸ் மாசிக் கருவாட்டுப் பொரியலைப் பயன்படுத்துவதாகவும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அந்நாட்டு மக்களின் உணவுவகைகளை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

அத்துடன் புஷ்கின் கவின்கலை மியூசியம், லெனின் நூதனசாலை, மெட்ரோ ரெயில் நிலையம், புகைப்படக் கண்காட்சி, ராதுகா பதிப்பகம் போன்ற இடங்களில் உள்ள புதுமையான விடயங்களையும் அவர் அழகாக எடுத்துரைக்கின்றார். மாஸ்கோ நகரினை “நெடி துயர்ந்த கட்டிடங்கள், விசாலமான வீதிகள், இவற்றுக்கிடையே பசுமையான புந்தரைகள், மரங்கள், செடிகள், பூங்காக்கள்” என வர்ணிப்பதிலிருந்து அந் நகரின் காட்சியை வாசகர் மனதிலே பதியச் செய்கின்றார்.

இந்நூலின் இடையே பெரியோர்களின் கூற்றுக்களை எடுத்துரைக்கின்றார். குறிப்பாக “மாமேதை லெனின் நகரங்களை நிருமாணிக்கும் திட்டங்களைத் தயாரிக்கும் போது எங்கெங்கே கட்டிடங்கள் அமைய வேண்டும். எங்கு விளையாட்டு மைதானங்கள் உருவாக்க வேண்டும். எங்கு பூங்காக்கள் மலரவேண்டும். என்றெல்லாம் நகர நிருமாணிப்பாளர்களிடம் சுட்டிக் காட்டியிருந்தாராம்” என லெனின் கூற்றினை எடுத்துரைப்பதனைக் குறிப்பிடலாம்.

சோவியத் மக்களிடம் காணப்படும் நல்ல பண்புகளை எடுத்துரைக்கவும் அவர் தவறவில்லை. உதாரணமாக “எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் போல “பம்மாத்து” காட்டவில்லை. சோவியத் பிரஜைகளிடம் இந்தப்பண்பைக் காணமுடிகிறது.” என்ற கூற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

முருகபூபதியின் பயண அனுபவக்குறிப்பில் முக்கிய அம்சமாக பாரதி, கண்ணதாசன் மற்றும் முது மொழிகள், தமிழ் சொற்றொடர்கள் என்பவற்றை ஆங்காங்கே கையாண்டிருப்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

எடுத்துக்காட்டுக்களாக பின்வரும் கூற்றுக்களைக் குறிப்பிடலாம்.

“சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும் - கலை

செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்”

-பாரதி

“அரசன் எவ்வழியோ குடிகளும் அவ்வழிதான்”

-முதுரை

“வானத்திலேறி சந்திரமண்டல

வாசலைத் தொடலாமா?”

-கண்ணதாசன்

“சத்தியத்தையும் அஹிம்சையையும் பறி கொடுத்து விட்டு அதனால் வரும் சுயராஜ்ஜியத்தை நான் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேனோ, அது போலத் தாய்மொழியை புறக்கணித்துவிட்டு வரும் சுயராஜ்ஜியத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்”

-அண்ணல் காந்தி

“சிறுநண்டு கரைமீது படம் ஒன்றுகீறும். சிலவேளை கடல் வந்து அதைக்கொண்டு போகும்”

-மகாகவி உருத்திரமூர்த்தி

“உப்பிட்டவரை உள்ளவும் நினை”

“மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையை கொளுத்துவோம்”

குறிப்பாக பாரதி, கண்ணதாசன் ஆகியோர்களின் கூற்றுக்களை அதிகமாக எடுத்துரைத்து தனது பயணக்குறிப்புக்களை எழுதியுள்ளார் ஆசிரியர். இவ்வாறு கதை கூறும் போக்கு வாசகர்கள்பால் ஈர்ப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அத்துடன் மரணித்த விண்வெளி வீராங்கனை யூரி ககாரீனாடன் உரையாடுவது போன்றும் தனது பயண அனுபவ நூலினை எழுதியுள்ளார். இது வாசகர்கள் இலகுவான முறையில் நூலை வாசிக்கத் துணை புரிகின்றது.

“ககாரின் ... நீங்கள் நாட்டுக்கு வரும்போது நான் சிறியவன். உங்கள் படங்களை பத்திரிகைகளில் பார்த்து வெட்டி எடுத்து என் பாடப் புத்தகங்களில் ஒட்டினேன்.”

“உங்கள் நாட்டுக்கு வருவேன் என்று அப்போது நான் கனவிலும் நினைத்திருக்க மாட்டேன். நீங்கள் இப்பொழுதும் இளமையாகத்தான் இருக்கிறீர்கள். அனைவரையும் கவரும் உங்கள் புன்னகையை எனக்கும் இரவல் தரமாட்டீர்களா?”

ஆசிரியர் மொழி மீது கொண்டுள்ள பற்றினையும் இந்நூலின் வழியாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் வாக்கியங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

“தமிழையும், சிங்களத்தையும் ஆங்கிலத்தையும் ரஷ்யனையும் கேட்டுக் கேட்டு அகமகிழ்ந்திருந்த வேளையில் தெலுங்கும், கன்னடமும், மலையாளமும், மராத்தியும், இந்தியும் பாரதி கூறிய செப்பு மொழிகள் பதினெட்டையும் ஒரே இடத்தில் கேட்டு களிப்புறுவதற்கு இதனை விட வேறு சந்தர்ப்பமா கிடைக்கப்போகிறது.”

மேலும் சோவியத் நாட்டிலுள்ள மக்களின் மொழிப்பற்றினை எடுத்துரைக்கும் அதேவேளை இலங்கையில் இரண்டு மொழிகளை வைத்துக்கொண்டு மக்கள் முரண்படுவதையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

“தத்தம் தாய்மொழியை நேசிக்கின்ற அதே வேளையில் ரஷ்யமொழியையும் தெரிந்து வைத்திருக்கின்றார்கள். நேசிக்கின்றார்கள். அதேவேளை உலகிலுள்ள அனைத்து மொழிகளையும் அறிந்து கொள்ள

முனைகின்றார்கள். ஆர்வம் காட்டுகின்றார்கள்.”

“எம் இலங்கை மணித்திருநாட்டில் நாம் இரண்டே இரண்டு மொழிகளை வைத்துக் கொண்டு படும்பாட்டை நினைத்தால்”

மகாகவி உருத்திரமூர்த்தியின் மகன் பாண்டியனை சந்திக்க நேர்ந்ததை எடுத்துரைத்து மகாகவியின் தமிழ்ப்பற்றினையும் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது மகாகவி தனது பிள்ளைகளுக்கு பாண்டியன், சேரன், சோழன், ஓளவை, இனியான் எனப்பெயர் இட்டிருப்பதிலிருந்து அவரது தமிழ்ப்பற்று வெளிப்படுவதாக கூறுகின்றார். அதுமட்டுமன்றி பாண்டியன் உக்ரைன் பெண்ணை மணந்து இருந்தாலும் தனது மகனுக்கு எல்லாள் எனப் பெயர் வைத்தார் எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் பாண்டியனின் தமிழ்ப்பற்றினை எடுத்துரைப்பதனைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

முருகபூபதி தான் படித்த புத்தகங்களின் கருத்துக்களினூடாகவும் தனது பயண அனுபவக் குறிப்பினை வெளிப்படுத்துகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் வாக்கியத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

“மனிதனது ஆன்மீக உலகமும் வாழ்க்கை பற்றிய அவனது கண்ணோட்டமும் பெரும்பாலும் கலை, இலக்கியத்தின் பேராற்றல் மிக்க தாக்கத்தால்

உருவாக்கப்படுகின்றன. என்று எங்கோ படித்ததாக நினைவு.”

அத்துடன் அந்நாட்டு மக்கள் குறிப்பாகப் பெண்கள் தங்களது ஓய்வுநேரத்தை வீண் அரட்டையில் செலவழிக்காமல் புத்தகம் வாசித்தல், பத்திரிகை வாசித்தல் போன்றவற்றிலும், சர்க்கஸ், சினிமா, நாடகம் முதலிய பயனுள்ள நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபடுத்துதல் பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றார்.

இறுதியாக பதின்மூன்றாவது நாளில் இந்நிகழ்வில் இருந்து விடைபெறுவதாக எடுத்துரைப்பதுடன் “சோஷலிஸம் மரணத்தைப் போன்று நிச்சயமானது தான்” என்ற வரிகளினைப் பதிவுசெய்து தனது பயண அனுபவக் குறிப்புக்களை முடித்துக் கொள்கின்றார்.

ஓட்டுமொத்தமாக நோக்கின் முருகபூபதியால் எழுதப்பட்ட இந்நூலானது பயண அனுபவ குறிப்புக்களைத் தெள்ளத்தெளிவாக எடுத்துரைப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. அத்துடன் முருகபூபதி சென்ற இடங்களை மாத்திரம் எடுத்துரைக்காமல் விடயக்குறிப்புக்களுடன் அவர் கற்ற விடயங்களினை எடுத்துரைத்து நூலினை எழுதியுள்ளமை வாசிக்கும் வாசகர் மனதிலே புதிய வகையான எண்ணவெளிப்பாட்டினை ஏற்படுத்துகின்றது எனலாம்.

தேசிய சாகித்திய விருது பெற்ற முருகபுபதியின் பறவைகள் நாவல்

■ சிதம்பரப்பிள்ளை சிவக்குமார்

வாழ்க்கையின் மீதான விமர்சனத்திலிருந்தே ஒரு படைப்பு உருவாகிறது. சுய அனுபவத்தின் மெய்த் தன்மை படைப்பில் தென்படுமானால் அந்தப்படைப்பு வாசகரின் நம்பிக்கையை பெற்றுவிடுகிறது. நம்பிக்கையைப் பெற்று நம்மை பாதிக்கிறது. இந்தப்பாதிப்பே இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்குமான உறவின் அடிப்படையாக அமைகிறது. நல்ல எழுத்து - அனுபவம் சார்ந்து வாழ்க்கையின் சிக்கலைப்பற்றி விவாதிக்கும்.

வாழ்க்கை இப்படி...இப்படி இருக்கிறது என்று கவனப்படுத்துவதன் மூலம், நமக்கும் வாழ்க்கைக்குமான உறவை ஒழுங்கு செய்யமுயலும், வாழ்க்கையை எதிர் கொள்ளுவதற்கான ஒரு சூழலையும் தயாரிப்பையும் உருவாக்கும். மகிழ்ச்சியான தருணங்களும், துயர நிகழ்ச்சிகளும் எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியானவை அல்ல என்பது உண்மைதான். ஒரே நபருக்குக்கூட இவை எப்போதும் ஒரே மாதிரியானவை அல்ல.

மற்றவர் வாழ்க்கை அனுபவங்களும் வேறு வேறானவைதான். ஆனால், எல்லா மனிதர்களுடைய சுக துக்கங்களுக்கும் பொதுவான ஒரு இழை இருக்கிறது. அந்த இழையை உணர்ச்செய்யும் எழுத்துக்கள் வாசகர் மனதில் பதிந்து வெற்றிபெற்றுவிடுகின்றன.

முருகபுபதியின் பறவைகள் நாவல், நம்காலச் சூழலின் ஒரு பகுதியைப்பதிவுசெய்துள்ள முறையில் நம்மைப்பாதிக்கிறது. பல எழுத்தாளர்களின் கதைகளைப்படித்த பின் அவர்களது புத்திசாலித்தனமும், கதையை சொல்லியவிதமுமே மனதில் மீந்திருக்கும். கதை முடிந்தபிறகு, அதை எழுதியவரைப்பற்றி நினைக்காமல் எழுத்தில் காட்டப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பற்றி மனிதர்களைப்பற்றிக் கொஞ்சநேரமேனும் ஆழ்ந்து யோசிக்கவைக்கும் சக்தி மிகச்சில எழுத்தாளர்களுக்கே வாய்த்திருக்கிறது. அதில் முருகபுபதியையும் ஒருவராய்க் குறித்துக்கொள்ள முடிகிறது.

இலக்கியப்படைப்புகள் அனைத்துக்குமே, அவை வாசகன் அல்லது வாசகிக்கான இடைவெளியை எங்கெங்கு விட்டுவைத்திருக்கின்றன என்பதைப் பொறுத்தே அதன் தன்மையும் பெறுமானமும் தெரிய வருகிறது. கவிதை அதன் சொற்களுக்கு இடையே இருக்கும் மௌனத்தின் மூலம் வாசகன் - வாசகி தன் அனுபவத்தை நிரப்பிக்கொள்ள இடம்தருகிறது.

சிறுகதையின் மௌனம் அதன் முடிவிற்குப் பிறகு

இருக்கிறது. அங்கிருந்து வாசக மனத்தின் பயணம் மீண்டும் சிறுகதைக்குள் நடக்கிறது. நாவலோ, சித்திரிப்புகளின் உட்குறிப்புகள் ஒன்றையொன்று நிரப்பிக்கொள்வதினூடாகத் தன் கவித்துவத்தை அடைகிறது. அனுபவங்களைத் தொகுப்பதன் மூலம் உருவாகிறது நாவல். இந்தத்தொகுப்பின்போது விடப்படும் இடைவெளிகள் அல்லது உருவாகும் மௌனம் நாவலுக்கு மிக முக்கியமானவை. இந்த மௌன இடைவெளிகளை வாசகன், வாசகி தம்முடைய கற்பனையில் நிரப்பும்போதுதான் நாவலின் பிரமாண்டத்தன்மை கிடைக்கிறது. சகல திசைகளிலும் கூடுமானவரை வாசல் களைத்திறந்துவிடுகிறது நாவல்.

கவனமுடன் எழுதப்பட்ட நாவல் ஒன்றை வாசிக்கும்போது நமக்குள் உறைந்திருக்கும் மானுட சிந்தனையின் ஒரு துளி விரிவடைந்து பல கேள்விகளாகக் கிளைக்கிறது. நாவலின் இடைவெளிகளுக்குள் புகுந்து நம் அனுபவங்களையும் நிரப்பி ஒரு வாழ்க்கைப் பார்வையை எதிர்கொள்கிறோம். பறவைகள் நாவலின் வாழ்க்கைப்பார்வை, அதன் தலைப்பிலிருந்தும் ஓரளவு தெளிவாகிறது.

“ஆகாயமெங்கும் அலைந்து திரிந்தாலும் கூடு கட்டிக்குஞ்சு பொரிக்க, மரக்கொப்பு வேண்டாமோ? உணவுக்கும் ஊட்டத்துக்கும் பறவைகள் தரைக்குத் தானே வருகின்றன.

வடக்கிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து நீர் கொழும்புக்கு வந்துவிட்ட தேவகியும் சிற்றம்பலத்தாரும் மீண்டும் அரியாலைக்குப் போய்விடுவதையே விரும்புகின்றனர். ஒருவகையில் சிற்றம்பலத்தாரின் மரணம், அவர் வேரூன்றிச் சத்துறிஞ்சி வளர்ந்த மண்ணிலிருந்து வேறொரு இடத்தில் பிடுங்கி நடப்பட்ட தாலேயே நேர்கிறது.

“விஸா கிடைக்குமாக இருந்தால் இந்த நாட்டிலுள்ள சிங்களவர், தமிழர் எல்லோருமே வெளிநாடுகளுக்கு வந்துவிடுவார்கள் போலிருக்கு.” என்று நாடு திரும்பிய தன் நாலைந்து நாள் அனுபவத்தில் கூறுகிறார் ஜெர்மனியிலிருந்து வந்திருந்த சுமதி. அவளும் இங்கே யுள்ள உக்கிரம் தாங்காமல் வெளியே பறந்தவள்தான். ஆனால், அவளுக்கும் தன் சொந்த நாட்டுக்கு வந்தபிறகே தன்னை, மானுடத்தன்மை மிக்கவளாகவும் உறவுகளில் நெகிழ்வளாகவும் உணரமுடிகிறது.

இயந்திரகதியான நாடொன்றில் கணவனைப் பிரிந்து வீம்புடன் வாழ்வது உறுத்தாத சமதிக்கு, ஊருக்கு வந்து அந்தக்காலச்செருக்குகள் எல்லாம் தளர்ந்து முதுமையில் இயலாமையுடனும் பரிவுடனும் பேசும் தந்தையையும், “ நீ...காதலித்துப்பார்த்திருக்கிறாயா...? காதலித்திருந்தால்...இப்படி யாரையும் காயப்படுத்தத் தேன்றாது” என்று சொல்லும் ஊர்விட்டு ஊர் வந்து அந்நிய மனிதர்களையும் தன் சொந்தமாய்க்கண்டு வாழும் தேவகியையும் பார்க்கும்போது, அவளுடைய வீம்புகள் கரைந்து இளகி, அன்பின் ஏக்கம் ஆட்கொள்கிறது. இயந்திரத்தனமாகிவிட்ட தன் மனித உணர்வுகளை மீட்டுக்கொள்ள தேவகியின் அருகிலேயே இருக்கவேண்டுமென்று சமதிக்குத் தோன்றிவிடுகிறது.

அதுபோல, குமாருக்கும் நாட்டுக்கு வந்த பிறகே, தேவகியைத் தான் ஏமாற்றியதும் உறவையும் மனிதத்தன்மையையும் அலட்சியம் செய்து வாழ்ந்து விட்டதும் குற்ற உணர்வாக உறுத்துகிறது. ஆனால், சவிட்சர்லாந்திலிருந்து பேசும் பாலன், இந்த நெகிழ்த்தன்மைகளை காட்டுவதில்லை. தேவகியை சவிஸில் வாழும் உரிமை கிடைத்த ஒருத்தருக்கு இரண்டாம் தாரமாகக்கொடுத்துவிடலாமா என்றும், தந்தையின் மரணத்தையறிந்து பேசும்போது, Body யை எப்போது எடுக்கப்போறியன்? என்றும் வார இதழில் மரண அறிவித்தலை ஃபோட்டோவுடன் பெரிசாகப்போடு என்றும் மரணச்சடங்கை வீடியோ எடுத்து மறக்காமல் கொண்டு வா என்றும் இயந்திரத்தனமாக சொல்ல முடிகிறது.

சகஜீவன்களிடம் கொள்ளும் அன்பு, உண்மையில் இதுதான் சகல விஷயங்களுக்கும் ஊற்றுக்கண் என்பதை இந்த நாவலின் நாயகி உணர்த்துகிறாள். இதையும் இந்த நாவலின் பார்வையாகக் கொள்ளலாம்.

தன்னைக்காதலித்து ஏமாற்றிவிட்டு வேறு கல்யாணம் செய்துகொண்ட சொந்த மச்சான் குமார் மீதும், அவனது குழந்தை மீதும் அவளை ஏமாற்றிய மாமன் சிற்றம்பலத்தின் மீதும் அவரது குடும்பத்தினர் மீதும் மட்டுமல்லாமல் சகல மனித ஜீவன்களிடத்திலும் அபரிமிதமான பாசமும் பரிவும் கொண்டவள் தேவகி. நம்பியவர்களால் ஏமாற்றப்பட்டபோதும் அவளால் எல்லோரிடத்திலும் அன்பு செலுத்த முடிகிறது. தன்னை அனாதை என்றோ, தான் பிறருக்கும் பாரம் என்றோகூட தேவகி நினைப்பதில்லை. பிறருக்குத்தருவதற்கு தன்னிடம் வற்றாத அன்பிருக்கிறது என்ற தெம்பில் அவள் பலம் பெறுகிறாள்.

இருக்கிற வாழ்வை ஏற்றுக்கொள்வது அவள் பார்வை. அன்பின் மூலம் தனக்கு வாய்த்த வாழ்வை உயிர்ப்பித்துக்கொள்ளும் பார்வை இது. இருக்கிற வாழ்வை, அதன் சுருக்கங்களோடும் ஏற்றுக்கொள்வது. சிலசமயம் வெளியேறவும் நேரலாம். அப்பொழுதும் யாரையும் துன்புறுத்தாமல் வெளியேறவேண்டும் என்கிற வாழ்க்கைப் பார்வை தேவகியுடையது.

மனிதரிடம் குற்றம் கண்டுபிடிப்பதோ, அதில் அவர்களை அழுத்தி தந்திருப்பதிகொள்வதோ அவள் பார்வையில் இல்லை. எல்லாமே வாழ்வின் இயல்புகள். காற்று மாதிரி, நீர் மாதிரி அன்பாய் இயங்குகிறாள் அவள். அன்பில் கரைகிறாள். அன்புமயமாக இருக்கிறாள். தேவகி மிகச்சாதாரணமான பெண். மிகச்சாதாரணமானவர்களுக்குள் மிக எளிமையாகவும் இயல்

பாகவும் பீறிட்டுப்பொங்கும் இந்த அன்புதான் உலக இயக்கத்தின் அழகுக்குக்காரணம் என்று தோன்றுகிறது.

ஆழத்தோண்டினால் அனைவருக்கும் அன்பின் நீரூற்று வெடித்துக்கிளம்பலாம். ஒருவகையில் நாவல் இதைத்தான் சொல்கிறது என்றும் கொள்ள முடியும். பறவைகளின் இதயம் நம் எல்லோருக்கும் விருப்பக்குறியீடாவது போல்.

வாழ்வின் எதார்த்தத்தில் அன்பின் பங்கு குறைந்துவருகிற சூழலில், மிகச்சாதாரண மனிதர்களிடம் இன்றும் மிஞ்சியிருக்கும் அன்பைப்பற்றி அக்கறையோடு சொல்லவேண்டியிருக்கிறது கலைஞனுக்கு. இந்த அன்பின் நிறைவு இயற்கையையும் உயிர்களையும் அழகுபடுத்துகிறது. மனிதர்களிடம் சேர்ந்திருக்கும் கொஞ்ச கொஞ்ச அன்பையும் வாழ்வின் குரூரம் சிதைத்துவிடும் என்ற பதற்றமும் நமக்குள் உருவாகிறது. உலக அளவில் வெள்ளம் எனப்பெருகிவரும் அவலம் இவர்களை அடித்துச்சென்றுவிடுமோ என்று ஏக்கமுண்டாகிறது. பிரச்சினைகளை தீர்க்க இயலாத அளவு சிக்கலாகிவிட்ட தற்காலச்சூழலில், குறைந்த அளவுக்கேனும் மனிதர்கள் அன்பாக இருப்பதன் மூலம்தான் வாழ்வை நிறைத்துக்கொள்ளமுடியும் அல்லது சகித்துக் கொள்ள முடியும். இந்த அர்த்தத்தில்தான் இன்றைய படைப்புகளுக்குள் கேட்கின்ற அன்பின் குரலை நாம் கொண்டாடவேண்டியிருக்கிறது.

நம்காலத்துச் சமூகம் சிக்கலாகியிருப்பது மட்டுமல்ல, பெருமளவுக்குச் சீர்குலைந்து நன்மை - தீமை என்ற வரையறைகள் அழிந்து, மனித மதிப்புகளுக்கு அறவே மரியாதையற்றுப்போன நிலையும் தோன்றியிருக்கிறது.

“வளர்ந்துவிட்டால் எப்போதும் கவலைப் பட்டுக்கொண்டேதான் இருக்கவேண்டுமா? பரவசத்திலேயே காலத்தை கடத்திவிட முடியுமா?” என்று சமதியினுடைய குழந்தைகளின் விளையாட்டையும் பரவசத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது விசாரப்படுகின்ற தேவகியின் உள்ளம் நமக்கு நெருக்கமாக இருக்கிறது.

அன்புக்குரியவள், குடும்பத்தை நேசிப்பவள், அதற்கு வெளியேயும் நேசத்தை விரிப்பவள், பாசத்துக்காக ஏங்குபவள். குடும்பமும் உறவுகளுமே உலகம் என்று நினைப்பவள். அதிலேயே புதைந்து அழிந்துபோவது ஆனந்தம் என்று எண்ணுபவள் தேவகி. அவளுக்கு திருமணமும் குடும்ப வாழ்வும் வஞ்சிக்கப்பட்டுவிடுகிறது.

திருமணம் என்பது ஒரு சிறைச்சாலை. அங்கு ஆண்டான் - அடிமை உணர்வுதான் நீடிக்கிறது. குடும்பம் என்ற நிறுவனம் சுதந்திரத்தைப் பறித்துக் கொள்கிறது... என்று நினைப்பவள் சமதி. அவளுக்குத் திருமணபந்தம் நேர்கிறது. சரி பிழை எதுவாக இருந்தாலும் அவரவர் நம்பிக்கைக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் ஏற்றவிதத்தில் வாழ்வு அமையவேண்டாமோ? ஏன் எப்போதும் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு எதிராகவே ஒவ்வொரு வருக்கும் நடக்கவேண்டும்? இந்த வாழ்வின் விசித்திரங்கள் புரிந்துகொள்ளும்படியாகவா இருக்கிறது? சாவின் தலைவாசலில் உள்செல்லக்கால்வைத்து நின்றவாறு, அதுவரை வாழ்ந்த உலகைத்திரும்பிப்பார்க்கும்பொழுது மனிதன் காணும் உண்மைகள், வாழ்ந்த நாட்களில் அவன் கண்ட உண்மைகளுக்குப் புறம்பானவை.

நாவலில் சிற்றம்பலத்தார் இதை உணர்கிறார். எவ்வளவு அற்பமான விஷயங்களுக்காக காலத்தையும் வாழ்வையும் வீணடித்து, காயப்பட்டு காயப்படுத்தியும் கவலைகளில் அல்லாடியிருக்கிறோம்.

“காதலித்த அனுபவம் உள்ளவர்களுக்கு பிறரைக் காயப்படுத்தும் குணம் இருக்காது” என்று தேவகி சொல்கிறாள். இதை கலீல் ஜிப்ரான் சொன்னார் என்று நினைக்கிறேன். அவரேதான் காதல் ஓர் அழகிய பறவை. சிறைப்பிடிக்கும்படி கெஞ்சும். காயப்படுத்த மறுக்கும். இந்தவகையிலும் பறவைகள் என்ற நாவலின் தலைப்பு பொருள்கொள்கிறது.

செல்வமும் அழகும் உயர்ந்த அந்தஸ்தும் விரும்பியமாதிரி திருமண வாழ்க்கையும் - அதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களாய்த் தங்களை வைத்துக்கொண்டிருப்போருக்குக் கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. தகுதியில்லாதவர்களுக்கு எல்லாம் கிடைத்துவிடுகிறது. யோசித்துப்பார்த்தால் பெரும்பாலும் வாழ்வில் எங்கோ ஒரு நியாயக்கோளாறு இருப்பது தெரியவரும். இந்த நியாயக்கோளாறைப் பல்வேறு சாத்தியங்களில் வைத்து அலசுவது நாவல்களுக்கு பொருளாய் அமைகின்றன. பறவைகளும் இதனை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. மனித உறவுகளில் உருவாகும் முரண்கள், மனிதர்களின் நம்பிக்கைகள், கனவுகள், அழிவுகள், துக்கங்கள்...என மனித வாழ்க்கையின் சாராம்சத்தை உணர்த்துகிற முயற்சி தான் இந்த நாவலும். ஒவ்வொரு துயரமும் வாழ்க்கையை நேசிக்கும் விதத்தையே ஒருவருக்குக் கற்றுத்தர முடியுமா? தேவகி அப்படித்தான் வார்க்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

“ஒருவன் உன்னை ஒரு மைல் தூரம் நடந்து வரக் கேட்டுக்கொண்டால் அவனோடு இரண்டு மைல்கள் நடந்துசெல்” - என்று யேசுநாதர்தனது மலைப் பிரசங்கத்தில் சொல்கிறார். இந்த நாவலின் நாயகி தன் உறவினர்களுக்காகவும் உறவே அற்றவர்களுக்காகவும் கணக்கில்லாத மைல்கள் நடந்துசெல்ல தயாராயிருக்கிறாள்.

மிகப்புனிதமான உறவுகள் என்று காலம் காலமாக எண்ணப்பட்டவைகூட மிக அற்பமான தற்காலிக சௌகரியத்துக்காக புறக்கணிக்கப்பட்டு விடுவதை இன்றைய வாழ்வின் யதார்த்தமாக நாம் கண்டு விடுகிறோம். மிகுந்த படிப்போ, கெட்டித்தனங்களோ, சாதுரியங்களோ அற்ற ஒரு பெண்ணிடமிருந்து வாழ்வுக்குத்தேவையான ஓர் அரிய குணம் விரிந்து பரவுவதை நாவல் நமக்குக்காட்டுகிறது.

மற்ற இதயங்களை நேசித்து, பிரதிபலனை எதிர் பாராது நேசித்து, ஏமாற்றப்பட்டபோதும், நேசித்து - அந்த நேசத்தினால் அந்த இதயங்களை ஈர்த்து நெருங்க வைத்துவிடுகிற ஆழமான அற்புதமான ஒரு பெண்ணின் இதயத்தை ஆசிரியர் படைத்துக் காட்டுகிறார். அந்த இதயத்தின் நிழலில் வந்து ஒதுங்க வாய்ப்புக் கிடைத்தவர்கள் எல்லாம் பாக்கியசாலிகளாக மாறுகிறார்கள்.

சாதி குறைந்தவனுடன் ஓடிப்போனாள் என்பதற்காக தமையன் சிற்றம்பலத்தாரால் ஒதுக்கி விடப்பட்ட புவனேஸ்வரியின் மகள் தேவகி. “கொதி வாத்தி” எனப் பெயரெடுத்த சிற்றம்பலம் வாத்தியாரின் கடைசி மகன் குமாரும் தேவகியும் காதலிக்கிறார்கள். இந்தக் காதலை அறிந்ததும் தந்திரமாக மகனை அவஸ்திரேலியாவுக்கு அனுப்பிவைத்து அங்கேயே வேறொரு பெண்ணை அவன் மணமுடிக்கும்படியான நிர்ப்பந்தத்தையும்

ஏற்படுத்திவிடுகிறார் சிற்றம்பலத்தார்.

சாதி குறைந்தவனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்ட தங்கையின் மகள் தேவகி என்பதால், அவளைப்புறக்கணித்துப் பழிவாங்குகிறார். ஈற்றில் மனைவியையும் இழந்து, அவரது மூன்று பிள்ளைகளும் வெளிநாடுகளுக்குப் போய்விட்ட நிலையில், இவரும் அநாதையாக நிற்கும் தேவகியுமே ஆளுக்காள் துணையாக இடம்பெயர்ந்து நீர்கொழும்பில் ஒரு வாடகை வீட்டில் வசிக்கிறார்கள்.

பிள்ளைகளிடமிருந்து வரும் வெளி நாட்டுப் பணக்கடிதங்களையும் தொலைபேசியையும் நம்பிய வாழ்க்கை. சிற்றம்பலத்தாரின் இறுதிக்காலத்தில் அவருக்கு ஏற்படும் கழிவிரக்கமும் குற்றவுணர்வும் மனவருத்தமும் தேவகியின் நினைவுப்பாதையூடாக நமக்குத்தெரியவருகிறது. குடும்பம் சார்ந்த மனித உறவுகளில் ஏற்படும் சிக்கல்களைச்சித்திரிப்பதுதான் இந்த நாவலும். நாவல் மாந்தர்கள் விஷேசமாக இருப்பதல்ல, சகஜமான மனிதர்களாக இருப்பதுதான் முக்கியம் என்பது நாவலாசிரியரின் அக்கறையாக இருக்கிறது. சகலவிதமான பேதங்களும் நொறுங்கிவிடும் காலத்தை நோக்கிதான் சமுதாயம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று அறிந்தவர்தான் சிற்றம்பலத்தாரும். ஆனாலும் முறுக்கோடும், தங்கை மகளை நெருக்கத்தில் அறியாமலும் வீறாப்புடனிருந்த சமயத்தில் அவர் மிகுந்த சுயநலக்காரராக நடந்துகொள்கிறார்.

காலமாற்றத்தால் அந்த மருமகளின் பராமரிப்பிலேயே வாழ்நேரும் சந்தர்ப்பத்தில் மிகுந்த குற்றவுணர்ச்சியில் தடுமாறிக் குமைகிறார். அதன்பிறகு தன் மகள் சுமதியும் அதேமாதிரியான ஒரு வீம்பில் கணவனைப்பிரிந்து வாழ்கிறாள் என்பதை அறியும்போது அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து வாழவேண்டுமென மிகுந்த மனநெருக்கடியும் கவலையும் அடைகிறார். ஆனாலும் அவர் தன் விருப்பத்தை யார்மீதும் திணிக்க விரும்பவில்லை. அவளே தன் குழந்தைகளுக்காக அந்த முடிவைத்தேர்ந்துகொள்ளவேண்டும் என எண்ணுகிறார்.

அதுபோலவே நாவலாசிரியரும் கருத்துக் களைத்திணித்து நாவலை கொச்சைப்படுத்தி விடாதிருக்கும் கவனத்தை காண்பிக்கிறார். இந்த சமூகத்திற்குச் சொல்லவென பல கருத்துக்கள் நாவலாசிரியரிடமும் உண்டு. ஆனால், அவற்றை அவர் உபதேசமாகவோ, நெருடலாகவோ வலிந்து திணிக்கவில்லை என்பது ஆசுவாசமாக இருக்கிறது. சுமதி, தன் தந்தையோடும் தேவகியோடும் வாக்குவாதப்படும் சந்தர்ப்பங்களிலும், அங்கு செயற்கையான கருத்துத் திணிப்புகள் உருவாகி விடக்கூடிய இடங்களில் மிகக்கவனமாக வேண்டிய அளவு உரையாடலோடு கத்தரித்துக் கொண்டு நகர்ந்து விடுகிறார். இருபக்க மன ஓட்டங்களிலும் உள்ள பல செய்திகளை நமக்குப் புரிய வைத்து விடுகிறார்.

முறை மச்சாள் தேவகியைக்காதலித்து ஏமாற்றி விட்டு, அவஸ்திரேலியா சென்று வேறொருத்தியை கட்டிக் கொண்டு திரும்பிவந்த குமார், தேவகியை தனியே சந்தித்து, “என்னிடம் கோபமா...? என்னிடம் கோபமா?” என்று அசட்டுத்தனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். அதற்கு அவன், “எனக்கு எவரிடத்திலும் கோபம் இல்லை. இப்போது நீங்கள் ஒரு அழகான குழந்தைக்குத் தகப்பன். முடிந்தவரையில் நாம் பழையதையெல்லாம்

மறக்கவேண்டும். அதுதான் எல்லோருக்கும் நல்லது. மீண்டும் மீண்டும் என்னிடம் கோபமா... கோபமா... என்று கேட்டு எரிச்சல் மூட்டவேண்டாம் குமார்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து, கடல் அலைகளை நோக்கிச் செல்கிறார் தேவகி. கால்களை அலையில் நனைத்தாள். “யாவும் கழுவிப்போய்விடவேண்டும்” என்று விரும்பினாள். என்று எழுதுகிறார் ஆசிரியர்.

நாவலில் வரும் அனைத்துப் பாத்திரங்களின் மன ஓட்டங்களும் பேச்சுக்களும் இயக்கங்களும் வெகு நுட்பமாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. கதாபாத்திரங்களின் அங்க லட்சணங்கள் எந்த ஓரிடத்திலும் வர்ணிக்கப்படவில்லை. பாத்திரங்களின் பேச்சுக்கள், மனவோட்டங்கள், செயல்கள், அவர்கள் அமர்ந்திருக்கும், நடக்கும், பேசும் தோற்றங்கள் மூலம் அவர்களைப் பற்றிய மனச்சித்திரங்களை வாசகர் மனதில் வெகு இயல்பாகப் பதியவைத்துவிடுகிறார்.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களைப் பொறுத்த வரையில், இயல்பான குணங்களை மிகைப்படுத்தாமல், வலிந்து புகுத்தாமல் இத்தகைய நுணுக்கமான பதிவு என்பது அபூர்வமான சாதனைதான்.

பாத்திர சிருஷ்டியில் ஆசிரியர் கொண்டுள்ள கவனத்தையும் குறிப்பிட்டுக்கூறவேண்டும். அந்தந்தப் பாத்திரங்கள், கடைசிவரைக்கும் அந்தந்தப்பாத்திரங்களுக்குரிய குறை நிறைகளோடும் குணங்களோடும் தான் இருந்துகொள்கிறார்கள். இன்றைய தமிழ்த்திரைப்படங்களையும் தொலைக்காட்சித் தொடர்களையும் பார்த்து வருகின்ற நம் பிரக்ஞைக்குழலில் இந்த இயல்பான யதார்த்தம் நம்மை ஆச்சரியமூட்டித் திறைடிக்கிறது.

கதைசொல் பவரின் வெளிப்படையான கோபமும் குறுக்கீடும் விளக்கவுரைகளும் அனுபவத்தை ஆழமற்றதாக்கிவிடும். விவாதம் மூலம் எதையும் மூளையில் திணிக்காமல், அனுபவ வாழ்வை உணரும்படி செய்தல், வாசகன் ஈர்ப்புக்கொள்ளும் நல்ல எழுத்தா கிறது. மனிதர்கள் மீது அவர்களுக்கு அந்நியமான வாழ்வினை சுமத்தாமல், அவர்களை வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் படைப்புலகிற்குள் வரவிடுவதன் மூலம் அந்தப்படைப்பு சிறப்படைகிறது.

சுமதி நாவலின் பிரதான பாத்திரம் அல்ல. ஆனால், பெண்களை இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளாகவே இந்தச்சுழுகம் வைத்திருக்கிறது என்ற விமர்சனக் குரல் அவளிடமிருந்தே வருகிறது. அதுவும் பிரசாரமாகவோ, ஆவேச விவாதமாகவோ துருத்தி நிற்கவில்லை. ஓரிடத்தில் - “அந்த ஆளுக்கு வாய்க்கு ருசியா சமைச்சுப்போட நான் தேவை. ஆனால்.. என்னுடைய விருப்பங்கள், எதிர் பார்ப்புகள், தேவைகள், அவருக்கு முக்கியமில்லை” என்று சொல்லி நிறுத்திக்கொள்கிறாள்.

“பெண்கள் பயபக்தியுடன் வாழவேண்டும். அப்போதுதான் குடும்பம் ஒழுங்காக இயங்கும்.” என்கிறான் சுமதியின் கணவன். அவளுக்கு, அரியாலையில் அப்பனிடம் பயபக்தியுடன் வாழ்ந்து அடிஉதை பெற்று அற்பாயுளில் மறைந்த அம்மா நினைவுக்கு வருகிறாள். கணவனின் வக்கிரமான சரசமடல்களின் போதெல்லாம்,

அரியாலையில் யாரையாவது காதலிச் சுத் தொலைச்சிருக்கலாம் என்ற எண்ணம் அவளுக்குத் தோன்றுகிறது. பெண்பிள்ளைகள் கெட்டுப்போய்விடும் என்று வீட்டில் கதைப்புத்தகங்கள் கூட படிக்கக்கூடாது என்று சர்வாதிகாரியாக நடந்துகொண்ட அப்பாவின் மீது கோபம் வருகிறது.

கதையின் நாயகியை நமது அனுதாபத்திற் குரியவளாக வடித்துவிடும் ஆசிரியர், அவள் காதலனை கல்யாணம் முடித்த புனிதாவை வில்லியாகக்காட்டவில்லை. அவளை கெட்டவளாய்க்காட்டுவதன் மூலம் தேவகி பாத்திரத்தின் மதிப்பை உயர்த்தும் செயற்கையான அவசியங்கள் ஆசிரியருக்கு ஏற்படவில்லை. சிற்றம்பலத்தார் கூட, “யாரும் யாரையும் திருப்திப்படுத்த முடியாத கொடுமைக்குள் அனைவரும் சிக்குண்டிருப்பதாகவே” உணர்கிறார். எல்லோரையும் சுற்றி ஒரு வலை பின்னப்பட்டிருக்கிறது. பின்னிக் கொண்டே அனைவருமே அதனுள் சிக்குண்டு விட்டனர். மீள வழி தெரியாத தவிப்பில், ஆற்றாமையில் ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு வெறுப்பு... ஏமாற்றம்...

“வெட்கக்கேடு... நான் தமிழ் தமிழ் என்று முழங்கின தமிழ்வாத்தி. ஆனால், என்ற பேரப்பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் தெரியாதாம்...” என்று வேதனைப்பட்டுக் கொள்கிறார் சிற்றம்பலம் வாத்தியார்.

“சிங்கள ஸ்ரீ எதிர்ப்புப்போராட்டம் நடத்தி, தமிழ்...தமிழ்... என்று முழங்கி சத்தியாக்கிரகம் எல்லாம் செய்தம். ஆனால்... எங்கட அடுத்த சந்ததிக்கு தமிழே தெரியாமல் வளர்த்திருக்கிறம். சிங்களம் படிக்கேலாது என்று போராட்டம் நடத்தினோம். ஆனால், இப்ப எங்கட சனம் ஆங்கிலம் மட்டுமில்லாமல் டொச், பிரெஞ்ச், சுவீடிஷ், நோர்வேஜியன் என்று எல்லா மொழிகளும் படிக்குது. எங்கட பல பிள்ளைகளுக்கு அந்த வெளிநாட்டு மொழிகளில் ஒன்றோ ரெண்டோ மட்டுமே தெரிந்ததாக இருக்கிறது. அதையே பெருமை யாகவும் நினைத்துக்கொள்கிறவிதமாகக் காலம் மாறியிருக்கு...” என்று அவர் யோசிக்கிறார்.

தமிழ் மக்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்த வேளை அது. சத்தியாக்கிரகத்திற்குத் தந்தையும் தளபதியும் தலைமை தாங்கினார்கள். தொடர்ச்சியாக மூன்று நாட்கள் போராட்டம். அவசரகாலச்சட்டத்தினாலும் ஊரடங்கு உத்தரவாலும் முறியடிக்கப்பட்டு, தலைவர்கள் கைதாகி தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டார்கள். “இரும்பு மனிதர்” என்ற பெயரை இப்போராட்டத்தின் மூலம் பெற்றுக் கொண்டவரும் வேறுபலரும் காயமடைந்தனர். சிற்றம்பலத்தாரும் ஓட்டகப்புலம் சென்று கட்டுப்போட்டுக்கொள்கிறார்.

களம்பலகண்ட போராட்டம், தனித்தமிழ் ஈழமே தீர்வு என்ற முடிவுக்கு வந்து தலைவர்களும் மடிந்து, போராடிகளும் தியாகிகளாகி, மாவீரர்களாகி, மக்கள் அகதிகளாகி, இடம்பெயர்ந்து, புலம்பெயர்ந்து, வட்டமேசை, சதுர மேசை என்று பேச்சு வார்த்தைகள் தொடர்கதையாகி - அந்நியநாடுகள் தலையிட்டும் ஒரு பயனும் இல்லாமல், முழுநாடுமே பதட்டத்தில் வாழத்தொடங்கியுள்ள

காலத்தில் பேரப்பிள்ளைகள் தமிழ் பேசமுடியாதவர்களாக வந்திறங்கியிருக்கிறார்கள்.

யாருக்காக எங்கள் தலைவர்கள் போராடி மடிந்தார்கள்? யாருக்காக இளங்குருத்துக்கள் மாவீரர்களாயினர்? யாருக்காக மக்கள் அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்தார்கள்? யாருக்காக ஆயிரக்கணக்கில் தமிழ் மக்கள் கொல்லப்பட்டனர்? என்று உள்மனயாத்திரையில் இறங்குகிறார் சிற்றம்பலத்தார்.

“மம்மி... ஏன் இங்கே யுத்தம் நடக்கிறது?” என்று சோதனைச்சாவடிகளில் நின்று நின்று பயணம் செய்ய நேரும் வெளிநாட்டில் பிறந்த பிள்ளைகள் தாயிடம் கேட்கின்றனர்.

“தமிழர்களுக்கு தனிநாடு வேண்டுமாம்... சிங்களவர்களுக்கு அது விருப்பம் இல்லையாம்.” என்று சுருக்கமாகச் சொல்கிறாள் தாய். மீண்டும் பிள்ளைகளின் கேள்வி. “நாங்கள் யார்?” இந்த அடையாளக் குழப்பத்துடன் சிற்றம்பலத்தாரின் யாருக்காக? என்று தொடரும் கேள்விகளும், எங்கள் சூழலின் அபத்தத்தை விரக்தி தோன்றும்வண்ணம் உணரவைக்கிறது.

போர் இரு படைகளுக்கிடையேதான். ஆனால், அதன் பாதிப்புகளை அனுபவிக்கும் பெரும்பாலானோர் அப்பாவி மக்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். இந்த மக்களின் காதல் கதையாக இருந்தாலும் சரி, காசு தேட திரைகடலோடிய கதையாக இருந்தாலும் சரி, அதற்குள் போரின் குரூர முகம் தெரிந்துவிடுகிறது. இந்த நாவலிலும் போரைப்பற்றியோ, அதைப்புரிகிறவர்கள் பற்றியோ நேரடியான எந்த விமர்சனமும் இல்லை. ஆனால், போரைவிட்டு விலகி ஓட முற்படும் இந்த மனிதர்களின் கதை, போரின் கதையுமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆசிரியரின் நெருடல் இல்லாத எழுத்து நடைபற்றியும் குறிப்பிடவேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தவர், நீர்கொழும்பார், மலைய கத்தவர், முஸ்லிம்கள், வெளிநாட்டுத்தமிழர் எல்லோரும் அவரவர் அடையாள மொழிநடையில் பிசிரின்றிப்பேசுகிறார்கள். சின்னச்சின்ன அடையாளங்களையும் நுட்பமாக பதிவுசெய்கிறார். கொழும்புக்கும் ஏயார் போட்டுக்கும் வேன் ஓடும் முஸம்மில் கையில் தினகரன் பேப்பரோடு வருகிறான்.

“நீங்க... வீரகேசரி, தினக்குரல் வாங்குவ தில்லையா?” என்று தேவகி கேட்கிறாள்.

“முன்பு வாப்பா யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் போது வாங்கிப்படிக்கும் பேப்பர். அதுவே பழக்கமாகிப் பெயித்து. உங்களுக்கு விருப்பம் எண்டா செல்லுங்க... மற்றப் பேப்பர்கள் வாங்கிட்டு வாரன்” என்கிறான் முஸம்மில்.

தேவையான இடங்களில் தேவார, திருப்புகழைப் புகுத்தியிருக்கும் விதத்திலும் வெற்றிகாண்கிறார் முருகபூபதி. உதாரணமாக, சாதித்திமிரினால் தகப்பன் தேவசிக்கு வஞ்சம் இழைத்ததை சுமதி சுட்டிக் காட்டிப்பேசுகிறாள். தன் சகோதரி சாதி குறைந்தவனைத் திருமணம் செய்துகொண்டு போனதால்தான், அவள் மகள் தேவசியை தன்னால் மருமகளாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் போனதென்று உணர்கிறார் சிற்றம்பலத்தார்.

மனம் நொந்தவராக படுக்கைக்குப்போகிறார். அப்போது அவர் பாடுவது:

“இறவாமல் பிறவாமல் எனை ஆள் சற்குருவாகி
பிறவாகித் திறமான பெருவாழ்வைத் தருவாயே

குறமாதைப் புணர்வோனே குகனெ சற்குமரேசா
கறையானைக்கிளையோனே கதிரகாமப்பெருமாளே”

சாதிக்கலப்பை விரும்பாத அவருக்கு குறமாதை மணம் செய்துகொண்ட முருகன்தான் விருப்பத்துக்குரிய கடவுள். சராசரி வாழ்க்கையின் நுட்பங்களை வெளிப்படுத்து வதன் மூலம், வாழ்க்கை மீதான நம்பிக்கையை அதிகரிக்கச்செய்தல் எப்போதும் நல்ல எழுத்தின் அடையாளமாக இருக்கிறது. வாழவேண்டும் என்ற உந்துதல் முடிவற்றது. அதை அழகாக்கிக்கொள்ளவும் அர்த்தமாக்கிக்கொள்ளவும் உதவுவதே கலை, இலக்கியங்கள் எல்லாம்.

உண்மையில் இலக்கியம் என்பது மனிதன் தன்னோடும் பிறரோடும் தரையோடும் காற்றோடும் கலந்து கரைந்து இருப்பதைக் காண்பிக்கிறது. உணரவைக்கிறது. மனிதனை ஈரப்படுத்துகிறது. இலக்கிய வாசிப்பில் மனிதன் தன்னைக் கரைத்துக்கொள்கிறான். தன் சூழலை, சூழலின் வண்ணங்களையும் வடிவங்களையும் தன் மனம்தோய இலக்கியத்தின் வழியே பார்க்கிறான். நமக்குள் மீண்டும் நம் சூழ்நடைப்பருவம் சிலிர்த்துக்கொள்கிறது. வாழ்ந்த கிராமம், அதன் நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களோடும், பயிர்களோடும், அவற்றோடு உறவுகொண்டதை, அந்த உறவில் நாம் வளர்ந்ததை, நமக்குச்சொல்கிறது. இன்னும் நாவலின் உள்ளே எட்டிப்பார்க்கிறபோது நாம் நடந்த வரலாற்றின் பல திசைகள் தட்டுப்படுகிறது. பயணத்தின் வழியில், எப்படி ஒரு வெட்டவெளியில் வறண்ட வானத்தின் கீழ் வந்து நிற்கும்படியாகியிருக்கிறது என்ற யோசனைக்குள் விழவைக்கிறது.

பனிமூட்டங்களில் ஒளிக்கீற்றுக்களைத்தேடி, மனித வாழ்க்கை குறித்துப் பல கோணங்களில் கேள்விகளையும் சந்தேகங்களையும் எழுப்பி, மனிதனின் அவலங்களை, சிதைவுகளை, பொய்மைகளை, துன்பங்களை, ... எப்போதேனும் அவனுள் சுடர்விடும் மேன்மைகளை, நம்பிக்கைகளை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் வாழ்க்கையின் சாராம்சத்தைக் கண்டடைய முயல்கின்றன இலக்கியங்கள்.

வாழ்க்கையின் துக்கங்களும், குரோதங்களும், ஏமாற்றுக்களும், வஞ்சனைகளும், சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்றாலும், இவ்வளவு இறுக்கங்களின் மத்தியில் - நிராசைச் சோர்வுகளின் மத்தியிலும் இவ்வுலகமும் இந்த வாழ்க்கையும் இனிது என்று மென்மையாகவும் உறுதியாகவும் கூறுவது இந்த நாவல்.

அன்பு செலுத்துவதில், அன்பாக இயங்குவதில் உள்ள அழகை வெளிப்படுத்தி, அந்த அன்பின் நிழலில் தங்கி இளைப்பாறக்கிடைக்கும் கொடுப்பினையில் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்திவிடுகிறது.

நத்தைக்கும் சுமப்பதற்கு அதன் முதுகில் ஒரு கூண்டு வைத்துப்படைக்கப்பட்டிருப்போல், மனிதர்களுக்கும் அநேக துயரங்கள், ஏமாற்றங்கள், வஞ்சனைகள்... இவையனைத்துடனும் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையும் தெளிவும்கொள்ளக்காரணங்களைத்தருகிறது.

நமது பிரச்சினை - நல்ல படைப்புகள் கவனிக்கப்படாமல்போவதும் மோசமான படைப்புகள் கொண்டாடப்படுவதும்தான் என்று சொல்வார்கள். முருகபூபதியின் நாவலான பறவைகள் கவனிக்கப்படாமல் போய் விடக்கூடாது என்று கவலைப்படத்தகுதியான படைப்பு.

எழுத்தாளர் முருகபுதியின் “பாட்டி சொன்ன கதைகள்”

வ.ந.கிரிதரன்

1. உருவக் கதைகளும் முருகபுதியின் “பாட்டி சொன்ன கதைகளும்”!

எழுத்தாளர் முருகபுதியின் மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடாக வெளிவந்த “பாட்டி சொன்ன கதைகள்” நூலைப்படித்தபோது இந்நூல் என் கவனத்தைப் பல வழிகளில் ஈர்த்தது. முருகபுதி ஊடகத்துறையில் நீண்ட கால அனுபவம் மிக்க எழுத்தாளர். தன் ஊடகத்துறை அனுபவங்களைத் தவறாமல் தனது கட்டுரைகள் மூலம் ஆவணப்படுத்தி வருபவர். சிறுகதைகள், நேர்காணல்கள், பயண அனுபவங்கள், நூல் விமர்சனங்கள், உருவகக் கதைகள் என அவரது இலக்கியப் பங்களிப்பு முக்கியமானது. தொடர்ச்சியாகப் பத்திரிகைகள், இணைய இதழ்களில் எழுதி வருபவர். இக்கட்டுரை அவரது “பாட்டி சொன்ன கதைகள்” என்னும் உருவக்கதைகளின் தொகுப்பு பற்றிய திறனாய்வுக் குறிப்புகள் எனலாம்.

உருவகக் கதைகள் என்றதும் நினைவுக்கு வருபவவை கலீல் ஜிப்ரானின் கதைகள், ஈசாப் கதைகள், பஞ்சதந்திரக் கதைகள், தமிழகத்தில் உருவகக் கதைகள் என்றால் முதலில் நினைவுக்கு வருபவர் ஐ.சாமிநாதன். அறுபதுகள், எழுபதுகளில் இவரது உருவகக் கதைகள் பல தமிழக வெகுசன இதழ்களில் வெளியாகின. இவர் கலை மகன் ஆசிரியராக விளங்கிய கி.வா.ஐகநாதனின் மகன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எழுத்தாளர் விந்தனும் உருவகக் கதைகள் எழுதியிருக்கின்றார். எழுத்தாளர் பா.செயப்பிரகாசமும் உருவகக் கதைகளை எழுதியுள்ளதாக அறியப்படுகின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் தமிழில் உருவகக் கதைகள் என்றால் முதலில் நினைவுக்கு வருபவர் சு.வே என்றழைக்கப்படும் எழுத்தாளர் சு.வேலுப்பிள்ளை. அடுத்தவர் எழுத்தாளர் எஸ்.முத்துமீரான். எஸ்.பொ, செம்பியன் செல்வன், செங்கையாழியான் போன்றவர்களும் உருவக்கதையின் பக்கம் தம் கவனத்தைத் திருப்பியிருக்கின்றார்கள். “நான்” (யாழ்ப்பாணம்) பதிப்பக வெளியீடாக செம்பியன் செல்வனின் “குறுங்கதை நூறு” (1986) தொகுதியில் சமூக, அரசியலைச் சாடும் சிறப்பான உருவகக் குறுங்கதைகள் சில உள்ளன.

பொதுவாக மிருகங்களை உள்ளடக்கி, ஒரு கருத்தொன்றை அழுத்திக் கூறுவதற்காக எழுதப்பட்ட கதைகள் என்று இவற்றைக் கூறலாம். உருவகக்கதைகள் பெரும்பாலும் மிருகங்களை உள்ளடக்கியவையாக

இருந்தாலும் அவை அவற்றினூடு மானுட சமுதாய இருப்பின் சீர்கேடுகளைச் சீண்டுபவையாக, விமர்சிப்பவையாக, அறிவுரை கூறுபவையாகவும் இருக்கின்றன. வெளிப்பார்வைக்கு அவை குழந்தைக் கதைகளைப்போல் தென்பட்டாலும், உண்மையில் மிருகங்களை உள்ளடக்கிய குழந்தைக் கதைகளுக்கும், உருவகக் கதைகளுக்கு மிடையில் அவை கையாளும் பொருள், கருத்து, மொழி என்பவற்றின் அடிப்படையில் வேறுபாடுகளுள்ளன. குழந்தைகளுக்குக் கூறப்படும் மொழியில், கருத்தில், கதைகள் ஏற்படுத்த வேண்டிய உணர்வில் பலத்த வேறுபாடுகளுள்ளன. மிருகங்களை உள்ளடக்கியிருப்பதால் மட்டும் குழந்தைக் கதைகளை உருவகக்கதைகள் என்று கூறி விட முடியாது. ஆனால் குழந்தைக்கதைகளை குழந்தைகளின் உளவியலுக்கேற்ப படைக்கப்பட்ட எளிமையான வடிவமைந்த, ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லை யினைத்தாண்டாத உருவகக் கதைகள் என்று கூறலாம்.

இத்தருணத்தில் எழுத்தாளர் ஞானசேகரனின் கூற்றொன்றினை இங்கு சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமானது. “ஈழத்து உருவகக்கதை முன்னோடி சு.வே” என்னும் தலைப்பில் அவர் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் எழுதிய கட்டுரையில் பின்வருமாறு உருவகக் கதை பற்றிய எளிமையான, பொதுவான ஆனால் சுருக்கமான விளக்க மொன்றினைக் கூறியிருப்பார். “வாழ்க்கை வெளிப்படுத்துகின்ற உண்மைகளையும் இயற்கையின் தன்மைகளையும் எடுத்துக்கூறி மக்களின் உள்ளங்களில் பதியவைப்பதற்கும் அவர்களைச் சிந்திக்க வைப்பதற்கும் உருவகக்கதைகள் இலக்கிய உலகில் பெரும் பங்களிப்பினைச் செய்கின்றன. வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும் அதன் உண்மைகளையும் பல்வேறுபட்ட மிருகங்கள், ஜீவராசிகள், இயற்கை சக்திகள் வழியாக காண்பிப்பது உருவகக்கதை.” மிகவும் எளிமையாக அதேசமயம் சுருக்கமாக உருவக்கதையின் தன்மையினை எடுத்துக்கூறியுள்ளார் ஞானசேகரன்.

இலங்கையில் தமிழ் உருவகக்கதைகளின் முன்னோடியான எழுத்தாளர் சு.வேலுப்பிள்ளை தனது “மணற்கோயில்” தொகுப்பின் “கபாடம் திறமினோ” என்ற முன்னுரையில் உருவகக்கதை பற்றிய சிறப்பானதொரு, ஆழமானதொரு விளக்கத்தைப் பின் வருமாறு அளித்துள்ளார்:

“இன்று உருவகக் கதைகள் எனப்படுவற்றை உற்று நோக்கினால், உருவகக் கதைகளிலே சாதாரண

உருவகத்தின் அமைப்பு உண்டு. உள்ளூறை உவமத்தின் சாயல் குறிப்பிடத்தக்க அளவுபடிகிறது.

இறைச்சிப் பொருளின் நிழல் பெருமளவில் விழுகிறது. எனவே இந்த உருவகக் கதை என்ற பண்ட மானது உருவகம், உள்ளூறை உவமம், இறைச்சிப்பொருள் என்ற மூன்றின் கூட்டுறவால் பிறந்த ஒன்று எனக் கொள்ளல் பொருத்தமுடைத்து. இது சிறுகதையை வடிவமாக உருவகமாகக் கொண்டு உலாவிவருவதால் அந்தப் பெயர் பூண்டிருக்கலாம். உருவகக் கதை, தன்னாற் கொள்ளப்பட்டுக் கருவுயிர்க்கப்பட்ட வித்தின் வன்மையிலேயே உயிர் வாழ்கிறது. அந்த உயிர்ப் பொருளே உரிப்பொருள். உரிப் பொருள் சம்பிரதாய எல்லை களுக்குட்பட்டோ, வழிவழியாகப்

விரகேசரி ஒப்புநோக்காளர் பிரிவு

பலராலும் எச்சின்படுத்தியவற்றைச் சுற்றியோ எழ வேண்டுமென்ற நியதியில்லை. அவ்வாறு எதிர்பார்ப்பது பிணத்துக்கு மாலைதட்டி அழகு பார்ப்பதையொத்தது. முக்கால உலக நிகழ்ச்சிகளுக்குள்ளே பலபல வேளைகளிலே பலபல பொருள்கள் மின்னற் கீற்றுப்போலத் துடித்து நெளிவதைச் சிந்தனையாற்றல் கொண்டு காணமுடியும். அந்தப் பொருள்களே தத்துவங்கள். உண்மையென்பது அவற்றின் மறுபெயர். அந்த உண்மை சமய தத்துவமாகவோ அரசியற் தத்துவமாகவோ பிறவாகவோ தத்துவங்கள் கால தேச வர்த்தமானங்களையும் மரபுகள் என்று பெரிதுபடுத்துவனவற்றையுங் கடந்து நிற்கும் நிலைபேறுடையவை. கூர்த்த மதிக்கொண்டு தேடிக்கண்டறிய வேண்டியவை. அந்தமையப்பொருளாக, உரிப் பொருளாகக் கொண்டு அதனை அழகாகவுந் தெளிவாகவும் காட்டுவதற்கு எழுந்த ஓர் உத்தியே உருவகக் கதை. எனவே, அதன் உரிப்பொருள் மிகமிக வலுவுடையதொன்றாக அமைய வேண்டும்... உரி, கரு, கற்பனை என்ற மூன்றின் சேர்க்கையாலும் மனத்தகத்து உருவகக் கதையென்றொரு கர்ப்பம் விளைந்து விட்டாலும் அதனை வெளிக் கொணர்ந்து வாசகர்களிடையே பரிமாற்றஞ் செய்வதற்கேற்ற சொல்லுந்திறன் உருவகக் கதையின் மற்றோரம்சமாக அமைகிறது.”

இதனைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தமிழ் இலக்கணத்தில் வழங்கப்பட்டும் சொற்கள் சிலவற்றின் அர்த்தங்கள் புரிந்திருக்க வேண்டும். உள்ளூறை உவமம், இறைச்சி போன்றவை பற்றிய புரிதலற்று இக்கூற்றினைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. இத்தருணத்தில் சு.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் பண்டிதர் என்பதையும், தமிழ் இலக்கணப் பாட நூல்களை எழுதியவரென்பதை நினைவில் வைப்பதும் அவசியமானது. உள்ளூறை உவமென்பது சங்கக்காலக் கவிஞர்களால் தலைவன், தலைவியரின் அக உணர்வுகளை அவர்கள் வாழும் திணைகளுக்குரிய உயிரினங்கள், மரங்கள் போன்ற கருப்பொருட்களை உவமைகளாக்கி வெளிப்படுத்தும் ஓர் உத்தியாகும். இறைச்சி என்பதும் கவிதையொன்றில் பாவிக்கப்படும் சொல்லொன்றினை இன்னுமொரு பொருளைக் குறிப்பால் உணர்த்தும் வகையில் எழுதும் உத்தியென்று எளிமையாகக் கூறலாம்.

“உருவகக்கதை இலக்கியத்தில் கூடர் விடும் எஸ்.முத்துமீரான்” என்னும் “தினகரன் பத்திரிகையில் வெளியான கட்டுரையில் ஏ.எஸ்.ஏ.றபீக் பிர்தெளஸ் அவர்கள் உருவகக்கதை பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுவார்:

“சிறுகதைகள், நெடுங்கதைகள் என்பன உலகில் உருவாவதற்கு முன்னரே உருவக் கதைகள் தோன்றின. நெடுங்கதைகள் மூலம் நிலைத்திருக்க முடியாத நீதிகளை, ஒழுக்கநெறிகளைச் சின்னஞ் சிறிய உருவகக் கதைகள் மூலம் மக்கள் மனதில் நிலை நிறுத்த முடியும் எனும் உண்மையை சான்றோர் ஆய்ந்து கூறியுள்ளனர். இலக்கிய உலகில் உருவகக் கதைகள் தனியிடம் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. வாழ்க்கையின் உண்மைகளைத் தத்துவ நோக்கில் எடுத்துக் கூறுகின்ற போது, கற்பனை நயத்தினையும் உண்மையையும் கவிதைத் தன்மையினையும் சொல்நடை அழகினையும் ஒன்று சேர்த்து வளம் சேர்த்து இருக்கின்றார்கள் இலக்கியவாதிகள்.”

முருகபூபதியின் பாட்டி சொன்ன கதைகள் உருவகம் சார்ந்த சிறுவர் இலக்கியம்” என்னும் கட்டுரையில் தகவம்வ. இராசையா அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுவார்:

“உருவகக்கதை என்பது சிறுகதை இலக்கியத்தினது ஒரு கிளை. இதற்குச்சில தனித்துவங்கள் உண்டு. இங்கேவரும் பாத்திரங்கள் பெரும்பாலும் படிமங்கள். அத்துடன் பேசாத பொருட்கள். அதனூடு கருத்தொன்று ஊடுநூல் போலப்போகும். கதை திடீரென்று நின்றுவிடும். அந்நிலையில் வாசகர் பெரும்பாலும் மின்வெட்டில் அதிர்வுற்றது போல ஒருகணம் திகைப்பார். படைப்பாளியினது சாதாரியமான சித்திரிப்பும் வாசகனது வாசிப்பு கூர்மையும் இணைந்துகொண்டால் இந்தத்திகைப்பு நீங்கி வெளிச்சம் பிறக்கும்.”

உண்மையில் முருகபூபதியின் கதைகள் உருவகக் கதைகளா அல்லது உருவகம் சார்ந்த சிறுவர் இலக்கியமா? என்னும் கேள்விக்கான விடையினை முருகபூபதியின் “பாட்டி சொன்ன கதைகள்” மூலம் கண்டறிய முயற்சி செய்வதே நியாயமான செயற்பாடு. அதே சமயம் மேற் குறிப்பிட்ட உருவகக் கதைகள் பற்றிய பல்வகைப்பட்ட கூற்றுகளின் அடிப்படையில் முருகபூபதியின் “பாட்டி சொன்ன கதைகள்” உருவகக்கதைத்தொகுப்பினையும் அணுகுவதும் பொருத்தமானது.

இக்கூற்றுகள் மூலம் உருவகக் கதை என்றா

லென்ன என்பது பற்றிய பொதுவானதொரு மனச் சித்திரத்தை உணர முடியும். உருவகக் கதைகள் வெளிப்படுத்தும் உணர்வுகள், கருத்துகள் இவற்றையெல்லாம் வெறும் மிருகங்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளாக, உணர்வுகளாகக் குறுக்கி விட முடியாது. உண்மையில் உருவகக் கதைகளில் மிருகங்கள் மனிதர்களைப் போல் செயற்படுகின்றன. சிந்திக்கின்றன. மிருகங்களை மனித மயமாக்குவதன் மூலம் கூறப்படும் கதைகள் ஒரு விதத்தில் மனிதர்களின் இருப்புக்கு வழி காட்டுபவையாக, நல் கருத்துகளைப் போதிப்பவையாக இருக்கின்றன. அவர்களைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன. அதே சமயம் நீதிக் கருத்துகளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள உருவகக் கதைகளை மானுட சமுதாயத்தின் சீர்கேடுகளை நையாண்டி மூலம் சாடவும் எழுத்தாளர்கள் சிலர் பயன்படுத்துவர்.

2. பாட்டி தையலம்மாவும் முருகபூபதி மீதான அவரது பாதிப்பும்!

நூலை முருகபூபதி தன் பாட்டியான “தையலம்மா” வுக்குச் சமர்ப்பித்திருக்கின்றார். அப்பாட்டியின் ஆளுமையினை, அந்த ஆளுமை முருகபூபதியின் மேல் செலுத்திய பாதிப்பினை நூலுக்கான முருகபூபதியின் முன்னுரை நன்கு, உள்ளத்தைத்தொடும் வகையில் விபரிக்கின்றது. வாழ்க்கையின் சவால்களையெல்லாம் துணிச்சலுடன் எதிர்கொண்டு, எச்சமயத்திலும் தன் பேரன் மேல் கொண்டுள்ள பாசத்தை விட்டு விடாமல் வாழ்ந்த அப்பாட்டி சொன்ன கதைகள் சிறுவன் முருகபூபதியின் மேல் ஏற்படுத்திய தாக்கம்தான் இன்று பன்முக ஆற்றல் மிக்க படைப்பாளியாக அவர் பரிணாமமடைந்திருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் என்பதை இம்முன்னுரை வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. தன் பாட்டிக்கு நூலினைச் சமர்ப்பணம் செய்திருப்பது முற்றிலும் தகுதியானதொன்று. இந்நூலிலுள்ள கதைகளின் மூலக்கருக்கள் அவரது பாட்டி சொன்ன கதைகளுக்குப் பெறப்பட்டவை என்பதை நூலில் முருகபூபதி குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அக்கதைகளுக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுத்ததன் மூலம் அக்கதைகளைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நிலைத்து நிற்கச் செய்திருக்கின்றார் முருகபூபதி. பாட்டி தையலம்மாவின் கதைகள் இனிமேல் வரலாற்றில் நிலைத்து நிற்கும்.

3. தொகுப்பின் கதைகள் பற்றி....

“விதி” யில் மிருகங்களைப் பிரித்து அதில் குளிர் காய நினைக்கிறது நரி. இதற்காக அது கடுமையாக உழைக்கின்றது. இறுதியில் அது அதற்கே ஆபத்தாக வந்து முடிகின்றது. இதனை மையமாகக்கொண்ட கதை தொகுப்பின் முதலாவது கதையான “விதி”.

“மூளை” என்னும் கதையில் ஓநாயின் பேச்சைக்கேட்டு ஓட்டகத்தின் மூளையைச் சாப்பிட்டால் தானும் உயரமாக வளரலாம் என்று ஆசை கொண்டு இறுதியில் தந்திரமாக ஓட்டகத்தைச் சிங்கத்தின் மூலம் கொண்டு அதன் மூளையை உண்டு விடுகின்றது. ஓட்டகத்தைச் சாப்பிட வந்த சிங்கம் மூளையைக் காணாமல் திகைக்க அதற்கும் தந்திரமாக ஒரு காரணத்தைக் கூறித் தப்பி விடுகின்றது. இக்கதையைச் சிறுவர்களுக்கான உருவகக்கதையென்று தகவம் வ.இராசையா கூறுவது போல் கூறிவிட முடியாது. ஏனென்றால் இக்கதையில் வன்முறை அதிகமாக உள்ளது. ஓட்டகத்தைக்கொல்ல முயற்சி

செய்து தோற்று விடவே, மறுமுறையும் முயற்சி செய்து கொல்லப்படுவதாகக் கதை கூறப்படுகின்றது. இதனை வளர்ந்தவர்களுக்கான உருவகக் கதை என்று கூறலாம்.

“குணம்” நல்லதொரு உருவகக் கதை. அமைதியாகவிருந்த நகரின் அமைதி குலைந்து போகின்றது என்பதை மையமாகக்கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட கதையை ஒரு குறியீட்டுக் கதையாகவும் கருதலாம். சேவலின் கூவலுடன் அமைதியாகக் காலை விடிந்த நகரில் செல்வந்தர் ஒருவர் பாதுகாப்புக்காக நாயொன்றை வளர்க்கின்றார். அதன் குரைப்பால் நகர் அதன் அமைதியை இழக்கத்தொடங்குகிறது. அடுத்த வீட்டுக்காரனும் போட்டியாக இன்னுமொரு நாயை வளர்க்கின்றான். அதுவும் பதிலுக்குக் குரைத்து நகரின் அமைதியை மேலும் சீர்குலைத்து விடுகின்றது. அத்துடன் பாதுகாப்புக்கு நாய்கள் வந்தவுடன் நகரில் செல்வந்தருக்கும் மக்களுக்கும் மிடையில் நிலவிய நெருக்கம் மறைந்து மதிலொன்று எழுந்துவிட்டதென்றும் கதை விபரிக்கின்றது.

அதுவரை காலமும் இருந்த நகரின் அமைதி போனாலும் பாதுகாப்புக்காக நாய் என்று இருந்த நிலை மாறி, நாய் வளர்ப்பதும் நகரத்தின் நாகரிகமாக மாறி விடுகின்றது. பலரும் நாய் வளர்க்கத் தொடங்குகின்றார்கள். ஒரு நாள் அச்செல்வந்தர் தன் நாயைத் தன்னுடன் வெளியில் கூட்டிச் செல்கின்றார். அதனைப்பார்த்து ஊரிலுள்ள ஏனைய நாய்களும் தம்மையும் அவ்விதம் கூட்டிச் செல்ல வேண்டுமென்று அடம் பிடிக்கின்றன. இவ்விதமாக எல்லா நாய்களும் வீதிக்கு வந்து விட்டன. இவ்விதம் வீதிக்கு வந்த நாய்களினால் நகரின் அமைதி குலைந்து போகின்றது. நாய்களும் ஒன்றுடனொன்று முட்டி மோதிக்கொள்கின்றன. கதை இவ்விதமாக முடிந்திருக்கும்: “அந்த நகரம் அமைதி இழந்தது. ஒரு சேவல் அருகிலிருந்த கோழியிடம் சொன்னது. “நாய் நன்றியுள்ள மிருகம்தான். ஆனால் பல நாய்கள் சேர்ந்தால் இப்படித்தான்”

நகரமொன்றில் மனிதர்களுக்கிடையிலான நெருக்கம் குறைந்து மதில்கள் எழும்பி விடுகின்றன. நாகரிக என்ற பெயரில் புதிய புதிய செயற்பாடுகள் உருவாகி, அவை ஏனையவர்களாலும் பின்பற்றப்படுகின்றன. இயற்கையுடன் இணைந்து வாழும் கிராமத்தின் அழகையும், அமைதியையும் நகர்கள் இழந்து விடுகின்றன. இவற்றை நினைவூட்டும் இக்கதையினை நகரமொன்றின் எதிர்மறையான விளைவுகளை நையாண்டி செய்யுமொரு (Satire) குறியீட்டு உருவகக் கதையாகக்கருதலாம். அவ்வகையில் சிறப்பான உருவகக் கதையாக இதனைக் கருதலாம். இக்கதைக்கு “நகரம்” என்றும் பெயர் வைத்திருக்கலாமோ என்னும் சிந்தனையினை எழ வைக்கும் கதையிது என்றும் கூறலாம்.

“தனித்துவம்” கதையும் நல்லதொரு உருவகக் கதை. இவ்வுலகில் ஒவ்வொருயிரும் தத்தமது தனித்துவத்துடன் படைக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லாவற்றிலும் பெருமைப் படத்தக்க நல்ல அம்சங்கள் உள்ளன. விமர்சனத்துக்குரிய அம்சங்களுமுள்ளன. இதனைப் புரிந்துகொண்டால் இருப்பு இனிக்கும். இதனைப்புரிந்து கொள்ளாத பசுவும், நாயும் இருவரில் யார் சிறந்தவரென்று மாறி மாறித் தர்க்கம் செய்கின்றன. இவற்றின் தர்க்கத்தை அருகிலிருந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்த கோழி “அவரவர் தமது தனித்துவத்தைப் பேணுவதுதான் பெருமை. நீயா நானா உயர்வு

என்னும் வாதத்தில் நன்மையெதுவும் விளையாது. பகைமைதான் விளையும். இதனை இவற்றுக்குப் புரிய வைக்க வேண்டுமென்று நினைக்கின்றது. நல்லதொரு குழந்தைகளுக்குமுரிய நீதியொன்றினைப் போதிக்கும் உருவகக்கதையாக இக்கதையினைக் கூறலாம்.

“பலம்” தொகுப்பின் இன்னுமொரு நையாண்டிக் கதை. சுரண்டலை அனுமதிக்கும் இன்றுள்ள மானுட சமுதாய அமைப்பில் அச்சுரண்டலை ஒழிக்காமல் நன்மை ஏற்பட்டு விடப்போவதில்லை என்பதைச் சிறப்பாக எலிகள், பெருச்சாளி, பூனை, சுண்டெலி மூலம் வெளிப்படுத்தும் கதை. வெளியில் எலிகளுக்கும், பூனைக்குமிடையிலான முரண்களை மையமாகக்கொண்டுள்ள கதையாகத் தென்பட்டாலும், இம்மிருகங்கள் குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டும் விடயங்கள் மானுட சமுதாயத்திலுள்ள முரண்களை, சீர்கேடுகளை, உள்ளூறை உவமம் என்பது இது தான். வெளிப்படையாகத் தெரிவது ஒன்று. குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டப்படுவது இன்னுமொன்று.

கதையின் சுருக்கம் இதுதான் : எலிகளை அடக்க வீட்டுக்காரன் பூனையொன்றைக் கொண்டு வருகிறான். பூனையிடமிருந்து தம் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றப் பெருச்சாளியொன்றை சில நிபந்தனைகளின் பேரில் எலிகள் அழைத்து வருகின்றன. எலிகள் பெருச்சாளியைத் தலைவராக ஏற்க வேண்டும். பெருச்சாளிக்குத் தானியங்களை வழங்க வேண்டும். பூனையின் தொல்லை நீக்கிய பின்னும் அங்கு பெருச்சாளி தொடர்ந்துமிருக்கும். இவை பெருச்சாளியின் நிபந்தனைகள். எலிகள் முதலிரு நிபந்தனைகளுக்கும் இணங்கின. பெருச்சாளியோ தந்திரத்துடன் அவற்றின் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டு, பூனையை அழிப்பது போல் பாவனை செய்து கொண்டு தொடர்ந்தும் அங்கிருந்து வந்தது. இவ்விதம் எலிகளைச் சுரண்டி பெருச்சாளி வாழத் தொடங்கியது. இறுதியில் சுண்டெலியொன்றின் ஆலோசனையில் பெருச்சாளியை முதலில் துரத்துவதென்றும், பின்பு ஒற்றுமையாகப் பல்முனைகளில் பூனையை எதிர்த்துப் போராடுவதென்றும் முடிவு செய்கின்றன. இவ்வுருவக்கதை குழந்தைகளுக்கு மட்டுமல்ல பெரியவர்களுக்குமுரிய சிறந்த, தொகுப்பின் இன்னுமொரு சுரண்டல் மிக்க மானுட சமுதாயத்தை நையாண்டி செய்யும் கதை. பல்வேறு வயதினரும் தத்தமது அறிவு, சிந்தனை விருத்தி என்பவற்றுக்கேற்பக் கதையினை, அது கூறும் நீதியினை, அதன் நையாண்டியைப் புரிந்துகொள்வர்.

“அடக்கம்” கதையின் முக்கிய அம்சங்கள் அதில் இடம் பெறும் ஆமைக்கும், கோழிக்குமிடையிலான உரையாடலும், இறுதியில் அதனால் பெறப்படும் நீதியும். உரையாடல் சுவையாகப் பின்னப்பட்டிருக்கும். பிரிவுகளற்றுப் படைக்கப்பட்ட கடலும் நிலமும் மனிதர்களால் எல்லைகளிடப்பட்டுப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரிதாகக் காணப்படும் ஆமையைக்கொல்வதற்குச் சட்டத்தடை உண்டு. ஆனால் கோழிக்கில்லை. மனிதரின் முக்கிய

விருந்துகளில் ஒன்றாக இலட்சக்கணக்கில் அவை நாள் தோறும் கொல்லப்படுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் அவற்றுக்கிடையிலான உரையாடல் தொட்டுச் செல்லும். இறுதியில் முட்டையிடச் சென்றதிரும்பிய கோழி அதனை யொரு பெரிய விடயமாகக் கருதி “நான் ஒரு முட்டை இட்டு விட்டேன்” என்று ஆடிப்பாடும். இதனைப்பார்த்த ஆமை “நான் ஆயிரக்கணக்கில் முட்டைகள் இடுகின்றேன். அமைதியாகவிருக்கிறேன். ஒரு முட்டையிட்டுவிட்டு இந்தக் கோழி அடிக்கும் கூத்தைப்பார்” என்று நினைக்கின்றது. அதனைக்கோழியிடம் கூறிவிட்டுக் கடலுக்கு மீண்டும் செல்கின்றது. அற்பருக்குப் பவுசுவந்தால் அர்த்த இராத்திரியில் குடை பிடிப்பார் என்னும் பழமொழியினை நினைவூட்டும் கோழியின் நடவடிக்கை. சுவையான தொகுப்பின் இன்னுமொரு உருவகக்கதை.

தொகுப்பில் மொத்தம் பன்னிரண்டு கதைகளுள்ளன. மேற் குறிப்பிடப்பட்ட ஆறு கதைகளைத் தவிர மேலும் ஞானம், சமர்ப்பணம், உழைப்பு, தகுதி, கறை, மனிதர்கள் என்னும் தலைப்புகளில் ஆறு உருவகக் கதைகளுள்ளன. மொத்தத்தில் “பாட்டி சொன்ன கதைகள்” தொகுப்பு பல விடயங்களில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. முதலாவது முருகபூபதி தன்னைப் பாதித்த, தன் எழுத்துலகத் தோற்றத்துக்கு உந்து சக்தியாகவிருந்த பாட்டி சொன்ன கதைகள் காற்றோடு காற்றாகப் போய்விடாமல், அவற்றுக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுத்து, சிறந்த உருவகக் கதைகளாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் நிலைத்து நிற்கும் வகையில் ஆவணப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

நீதிக்கருத்துகளைப் போதிக்கும் கதைகளைப் படைத்ததன் மூலம் குழந்தைகள், வளர்ந்தவர்கள் அனைவருமே இலக்கிய இன்பம் பெற வழி சமைத்திருக்கின்றார். மானுட சமுதாயம் உருவாக்கிய எதிர்மறை விளைவுகளை நையாண்டி மூலம் விமர்சித்திருக்கின்றார். இக்கதைகள் அவரது பாட்டி உயிருடனிருந்திருந்தால் நிச்சயம் அவரைப்பெருமிதப்பட வைத்திருக்கும். மகிழ்ச்சியை வைத்திருக்கும். இக்கதைகள் மூலம் தன் பாட்டிக்கு மிகப்பெரிய கைம்மாறினைச் செய்திருக்கின்றார் முருகபூபதி.

வாழ்வியல் சிந்தனம் தேடும் இலக்கிய மடல்

வாழிடச் சூழலின் விநோதமே உண்மையின் தேடலின் அடிப்படை. இது மனித வாழ்வின் தொடக்க காலத்திலிருந்தே தொடர்வது. மழையும் இடியும் மின்னலும் அளித்த அச்சத்துக்கும் மேலாக, இயற்கையின் வளீகரத்தை வியந்து அதனை அறியவேண்டும் என்ற அவாவை “ஆதிகால மனிதன் முதல் தற்கால உயிரணு ஆராய்ச்சியாளன் ஈறாக” தம்முள் வளர்த்துக் கொண்டமையே அறிவியலின் பிறப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஆதாரமாயிற்று. வாழ்வியலின் பிரச்சினைகளுக்கும் சவால்களுக்கும் விடைதேடும் வழிமுறைகளை பட்டறிவு (experience) காரணங்காணல் (reasoning) பரீட்சிப்பு (experimentation) என வகுத்துக்கொண்டு உண்மையின் தேடல் தொடர்கிறது. மானுடம் வாழ்கிறது.

அறிவின் தேடல் குறித்த இந்த எண்ணமே முருகபூபதியின் “இலக்கிய மடல்” எனும் நூலின் தொடக்கவரிகளைப் படித்ததும் மேலோங்கியது. “எதிர்பாராத நிகழ்வுகளின் சங்கமம் வாழ்க்கை. வாழ்வனுபவங்கள் “பாடம்” புகட்டினாலும் “எதிர்பாராத நிகழ்வுகள்”, “முற்றுப் பெறாமல் தொடர்வதே வாழ்க்கை” என்ற தொடக்கவரிகளினூடாக தம் பேனாவை ஓடவிடும் முருகபூபதி என்ன சொல்ல விழைகிறார் என்ற விமர்சகப்பார்வைக்கு, “வாழ்வனுபவங்கள் அதிர்வுகளை மட்டுமல்ல நம்பிக்கைகளையும் வழங்கிக் கொண்டதானிருக்கும்” என்றவரி முற்றுப்புள்ளி வைக்கின்றது.

வாழ்வியல் நம்பிக்கையே உண்மையின் தேடலின் அடிப்படை. இந்த அடிப்படையில் அமையும் எழுத்தே படைப்பாளிக்கும் உயிர். பா.செயப்பிரகாசம் கூறுவது போல, “எழுத்து படைப்பாளிக்கு உயிராக இருக்கிறபோதே, அது மெய்யாக (சத்தியமாக) இருக்கிறது. உயிராகவும் மெய்யாகவும் இருப்பதால் ஆயுதமாகவும் விளங்குகிறது. உயிரின் துடிப்பாக எது இருக்கிறதோ, மெய்யின் தேடலாக எது இருக்கிறதோ, அந்த எழுத்து ஆயுதமாக இருப்பதில் வியப்பில்லை”. (கணையாழி, ஜூன் 99, ப.28)

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் லெ.முருகபூபதி என்ற பெயர் நன்கு அறியப்படுவது. மூன்று தசாப்தங்களாக எழுதிவரும் முருகபூபதி நாலுருவில் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு நல்கியுள்ள பத்தாவது படைப்பு “இலக்கிய மடல்”. புலம்பெயர் வாழ்வில் பன்னிரண்டு ஆண்டு

காலப் பகுதியில் வானொலிக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் வழங்கிய செவ்விகளின் தொகுப்பாகவும் புலம்பெயர் வாழ்வின் கூறுகளை முதன்மைப்படுத்தும் எழுத்துகளின் தொகுப்பாகவும் இந்நூல் விளங்குகிறது.

இலக்கிய மடலில் இடம் பெறும் கட்டுரைகளின் பொருளாக அவுஸ்திரேலிய வாழ்வின் வெட்டு முகம், தமிழ் வாசிப்பின் அவசியமும் புலம்பெயர் நாடுகளில் தமிழ் வாசிப்புக்கான வாய்ப்புகளும் புலம்பெயர் நாடுகளில் தமிழ் இன அடையாளம் பேணல், யுத்த சூழலால் தமிழ் மாணவர்களின் கல்வித் தொடர்ச்சியின் அவசியம், புலம்பெயர்ந்த தமிழர் வாழ்வின் மறுபக்கம் அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இதழ்களின் இலக்கிய முயற்சிகள் என்பன இடம்பெற்றுள்ளன.

அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இதழ்கள் என்ற ஒன்பது பக்கக்கட்டுரை அவுஸ்திரேலியாவில் உருவான தமிழ் இதழ்களை பட்டியலிட்டு அவற்றின் ஆசிரியர்கள், வெளியீட்டு நிறுவனம் வெளிவந்த காலப்பகுதி, வெளிவந்த இதழ்கள் போன்ற விபரங்களை வழங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல் அந்த இதழ்களின் வெளியீட்டு நோக்கங்களின் கருத்துப் பரிமாறலுக்கு அவை வழங்கிய களங்களையும் சிந்தனைகளையும் அவை ஏற்படுத்திய தாக்கங்களையும் காலதேச வர்த்தமானப் பின்னணியில் எடுத்துரைக்க முயல்கிறது.

புலம்பெயர் நாடுகளில் தமிழ் இன அடையாளம் பேண பிள்ளைகள் தமிழ் பேசவும் பயிலவும் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி அவுஸ்திரேலியாவில் உருவான “பாப்பா பாரதி” வீடியோ ஒளிநாடா பற்றிய தகவல்களை வழங்குகிறது ஒலியில் மலர்ந்த மொட்டுகள் எனும் கட்டுரை. இத்தொடர்பில் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளின் தமிழ் வாசிப்பின் அவசியத்தை உணர்த்துவதாகவும், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில், குறிப்பாக அவுஸ்திரேலியாவில் அவற்றுக்கான தற்கால வாய்ப்புக்களை ஆராய்வதாகவும் தமிழ் உணர்வா? தமிழ் அறிவா? என்ற கட்டுரை அமைகிறது.

“வெளிநாட்டு வாழ்வு வளம் நிறைந்தது” என்ற எண்ணச் சூழலில் முழுகியிருக்கும் ஈழத்து வாசகர்களுக்கு அவுஸ்திரேலிய வாழ்வின் ஒரு வெட்டுமுகத் தோற்றத்தை இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை வழங்குகிறது. “அடிப்படைத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படாது ஆயுதப் போராட்டம் தொடரும் எந்தவொரு தேசத்தி

லும் பாதுகாப்பும் இல்லை. மன அமைதியும் இல்லை, மாறாக, அடிப்படைத்தேவைகள் பூர்த்திசெய்யப்பட்ட எந்தவொரு தேசத்திலும் மன அமைதிக்கு மருந்து தேவைப்படுகிறது” என்ற செய்தியையும் இக்கட்டுரை பூடகமாக வழங்குகிறது.

பிறந்த மண்ணில் தமிழர்கள்படும் அவலம் தொடரும் நிலையிலும் ஆடம்பரமோகத்துள் சிக் குண்டுள்ள புலம்பெயர் தமிழர்களின் அருவருக்கத்தக்க மறுபக்கத்தை “சுஜாதா அறியாத மறுபக்கம்” என புட்டுக்காட்ட விழையும் கட்டுரை புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம். இளமைக்கால இலட்சியக் கனவுகளே பின்பு வாழ்வின் இலட்சியமாகவும் அமைந்து ஆக்கபூர்வமான செயற்பாடுகளுக்கும் வழிவகுக்கும் என வலியுறுத்துவது கனவு மெய்ப்பட வேண்டும். புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் தமிழர்க்கு, பிறந்த மண்ணில் கல்விக்காக ஏங்கும் தமிழ்ச் சிறார்களின் கல்வியைத் தொடர வழிசெய்ய வேண்டிய கடப்பாடு உண்டு என்பதை இடித்துரைப்ப தோடு “இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியத்தின்” செயற் பாடுகளையும் இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கின்றது. மனச் சாட்சியின் கைதி, யுகசந்தியில் படைப்பாளிகள், ஒருமைப்பாடு ஒரு கை ஓசையல்ல, கலையும் இலக்கிய மும் இனத்தின் கண்கள், வேர்களைத்தேடும் விழுதுகள் என்பன பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் நேர்காணல்களின் போது எழுத்தாளரும் இலக்கியவாதியுமான முருகபூபதி வழங்கிய கருத்துகளின் தொகுப்பு. இவற்றுள் முதலிரு கட்டுரைகளும், முருகபூபதியின் எழுத்துலகப் பிரவேசம் குறித்த தகவல்களையும் ஆரம்பகால எழுத்து முயற்சி களுக்கு ஆதாரமாய் அமைந்த காரணிகளையும் விபரிப்ப தோடு, “ஒடுவது எப்படி என்று சொல்லிக்கொடுக்கும் முடவன்” நிலையிலுள்ள விமர்சனப் போக்கையும் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றது.

அவுஸ்திரேலிய வானொலிகளில் சிங்கள மொழியில் ஒலிபரப்பான பேட்டிகளின் தமிழ் ஆக்கம் ஒருமைப்பாடு ஒருகை ஓசையல்ல, சிங்கள இலக்கியங் களைத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் மொழி பெயர்ப் பாளர்கள் தமிழுக்கு வழங்கியமை போன்று தமிழ் இலக்கியங்கள் போதிய அளவு சிங்கள மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப் படாதமையைக் குறைபாடாகக் கண்டு தேசிய ஒருமைப்பாடு ஒரு வழிப்பாதையாகவே இலங்கையில் இருந்த வந்திருக்கின்றது என்பதை ஆதாரத்துடன் இப்பேட்டியில் நிறுவ முயற்சித் திருக்கிறார் முருகபூபதி.

எழுத்துலகப் பிரவேச 25 ஆண்டு நிறைவின் போது அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் சக எழுத்தாளர் களான ரேணுகா தனல்கந்தா, அருண் விஜயராணி ஆகி யோர் கண்ட நேர்காணல்கள் கலையும் இலக்கியமும் இனத்தின் கண்கள், வேர்களைத் தேடும் விழுதுகள் என்ற கட்டுரைகளில் பதிவாகியுள்ளன. இயந்திர மய வாழ்வின் அவலங்களையும் அந்த அவலங்களினாலும் வாழ்வியல் குறித்துத் துளிர்விடும் நம்பிக்கை வித்துகளே வாழ்வின் தொடர்ச்சிக்கான அடி ஆதாரங்கள் என்பதையும், எவ்வளவு வேகமாக உலகம் மாறினாலும், விஞ்ஞான தொழில் நுட்பப் புரட்சிகள், புதுமைகள் தோன்றினாலும் தரமான இலக்கியம் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும் என்ற நம்பிக்கையையும் இப் பேட்டியின் போது முருகபூபதி பதிவு செய்கின்றார்.

முருகபூபதியின் எழுத்துலக அனுபவம் இருதளப்பட்டது. பத்திரிகையாளன், ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா என்ற இருவேறு தளங்களில் நின்று எழுதிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு படைப்பாளியின் படைப்புக்களில் இவ்விரு தளங்களின் நிலையும் தாக்கத்தை விளைவிக்க வல்லன. சிறந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவின் பயணக் கட்டுரையும் கூட பயண இலக்கியமாக அந்தஸ்து பெறும் நிலையும் இன்று உருவாகியுள்ளது. இந்நிலை முருகபூபதியின் எழுத்துகளிலும் நிதர்சனமாகியுள்ளது.

முருகபூபதியின் கட்டுரைகளிற் காணப்படும் ஆக்க இலக்கிய நடை வெளிப்பாடு அவரின் எழுத்தின் பால் வாசகரை ஈர்க்கும் சிறப்புடையது. இச் சிறப்பு, ரஸஞானி, சிஷ்யசிருங்கர் போன்ற புனைபெயர் களில் எழுதிய பத்தி எழுத்துக்களிலும் கூட வெளிப் பட்டுவந்துள்ளது. இதே போல, பத்திரிகையாளனாக முருகபூபதி பெற்றுக்கொண்ட பல்வேறு தகவல்கள் இவரின் சிறுகதைகளை வளர்த்துச் செல்ல அநுசரணையாக அமைந்தமையும் நல்ல பல சிறுகதைகளை இலக்கிய உலகுக்கு இவர் வழங்கக் காலாகியிருக்கின்றது.

இரு தள நிலைப்பட்ட அனுபவம் முருகபூபதியின் ஆக்க ஆளுமையை வளர்த்துச் செல்ல அநுசரணையாக அமைந்தமையைக் குறிப்பிடும் அதேவேளை இலக்கிய மடலில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு சில குறைபாடு களையும் சுட்டிக் காட்டுவது பொருத்தமானது. பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் வழங்கிய பேட்டிகளின் தொகுப்பாக கட்டுரைகள் அமைகின்றபோது “கூறியது கூறல்” வாசகனுக்குச் சலிப்பை தரக்கூடும். அத்தோடு, கட்டுரைகளில் பல்வேறு கருத்துகளையும் தரவுகளையும் “பெய்து” சொல்லும் போது மையக்கருத்திலிருந்து வாசகனைத் திசை திரும்பவிடாத இறுக்கமான கட்டமைப்பும் அவசியம். இலக்கிய மடலின் சிறப்பு களே சிறுகதைகளைவிட மேலோங்கியுள்ளபோதும் வாசகநிலைப்பட்ட இந்த அவதானிப்புகளை எடுத்தாரைப்பதும் இக்கட்டுரையில் அவசியமாகின்றது.

லெ.முருகபூபதி எல்லோருக்கும் இனியர். எழுத்தாளர்களை ஒரு குடும்பமாகக் காண விழைபவர். எழுத்தாளர்களின் குடும்ப உறவினர்களோடு அவர்களுள் ஒருவனாக உறவாடுபவர். இரசிகமணி கனகசெந்தி நாதனுக்குப் பிறகு படைப்பாளிகளையும் படைப்பாளிகள் குறித்த தகவல்களையும் அவர்தம் படைப்புகளையும் தம் நினைவுக் களஞ்சியத்தில் பேணி இலக்கிய தகவல் களஞ்சியமாக விளங்குபவர், சகோதர எழுத்துக் களைக்கண்டு உவகை கொள்ளும் பண்பாளர்.

அவுஸ்திரேலியாவில் பல்வேறு மாநிலங்களிலுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்களை ஒன்றுகூட்டி எழுத்தாளர் விழாவை 2001 ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் இவர் ஒழுங்குசெய்தமையும், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் பிறந்த மண்ணிலும் வெளியான வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் நூல்களையும் இலக்கிய சஞ்சிகைகளையும் கண்காட்சியில் இடம் பெறச் செய்தமையும் முருகபூபதியின் ஆற்றலுக்கான எடுத்துக்காட்டுகள்.

நல்லாரோக்கியமும் நீண்ட ஆயுளும் அமைந்து முருகபூபதியின் எழுத்துலகப் பணி தொடரவேண்டும். இவரின் பங்கும் பணியும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் புலம்பெயர் இலக்கியத்துக்கும் நன்மையளிப்பதாகவே அமையும்.

கலை மலிந்த கடிதங்கள்

மகேந்திரராஜா பிரவீணன்

The world is my country, all mankind are my brothers, to do good is my religion. என்று முழங்குகிறான் ஆங்கிலக் கவிஞன் THOMAS PAINE

இரணியன் போல் அரசாண்ட கொடுங்கோலன் என்று பாரதி வர்ணிக்கின்ற ஜார் மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர் Tolstoy, குடியானவர்களை ஆண்டடக்கிய மேட்டிமைக் குலத்திலே தோன்றினாலும், மனிதனாக வளர்ந்தவர். அவர் ஒருநாள் ஒரு காட்டு வழியே சென்றுகொண்டிருந்தபோது, இரப்போன் ஒருவனைச் சந்திக்க நேரிட்டது. சகோதரனே. இப்போது என்னிடம் பணமில்லை. நீ என் வீட்டுக்கு வந்தால் நிறையத்தருவேன் என்றாராம் Tolstoy.

ஐயா, இதுவரை யாரும் தராத ஒரு பிச்சையைத் தந்தீர்கள் என்னையும் ஒரு மனிதனாகக் கருதிச் சகோதரனே என்று அழைத்தீர்களே, அதுவே போதும் என்றானாம் அந்த ஏழை.

ஆம் உலகம் முற்றும் தனதெனக் கொள்ளும் உயர்ந்த உள்ளமும், மானிடர் யாவரும் சகோதரர் என்னும் மனித நேயமும் உள்ளவர்களே உண்மையான படைப்பாளிகள். இந்த வகையில் உயர்ந்து நிற்கின்ற ஒரு படைப்பாளி நமது முருகபூதி.

கலகலத்த முறுவல், கனிவு மிக்க சொற்கள், நிலவுதித்தது போல முகத்தில் ஓர் நிறைவு. இவற்றுக்குச் சொந்தக்காரர் அவர். இது மிகையில்லை என்பதை அவருடன் பழகியவர்கள் அறிவார்கள்.

பிரமிப்பு ஊட்டுவது, கடந்த அரைநூற்றாண்டு காலத்தில் அவர் பழகிய இலக்கிய நண்பர்களின் தொகை மட்டுமல்ல அவர்கள் ஒவ்வொருவருடனும் அவர் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த நட்பும், அவர்களது கடிதங்களை இலக்கியப் பொக்கிஷங்களாகக் கருதி இவ்வளவு காலமாக அவர் பாதுகாத்து வந்த செயலும் கூடத்தான்.

அதற்கு மேலே, தனிப்பட்ட ரீதியில் இலக்கிய நெஞ்சங்களால் எழுதப்பட்ட கடிதங்களைத் தொகுத்துப் பகிரங்கமாக வெளியிட அவர் முன்வந்திருப்பதானது, அவரது இலக்கிய நேர்மையையும், ஒருவரிடத்தில் ஒன்றும் மற்றொருவரிடத்தில் வேறொன்றும்

கடிதங்கள் என்ற அவரது தொகுப்பில் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்தும் எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் அவருக்கு எழுதிய 80 கடிதங்களும், அவரது ஐந்து பதிற் கடிதங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. கடிதங்களின் காலம் 1976 முதல் 2001ம்

ஆண்டு வரை சுமார் கால் நூற்றாண்டை உள்ளடக்கு கிறது. வெறுமனே ஒரு நபர் இன்னொருவருக்கு எழுதும் மடலென்ற நிலையிலிருந்து பல படிகள் மேலே போய், இலக்கியம் தொடர்பான ஆழ்ந்த சர்ச்சைகளை உள்ளடக்கியும், மாக்ஸியம், சோஷலிஸம், தலித்தியம் போன்ற வற்றை அலசி ஆராய்ந்தும், 76ம் ஆண்டில் இருந்து ஈழத் தமிழர்களைப் பாதித்து வரும் அரசியல் நெருக்கடிகளை எடுத்துரைத்தும் இக்கடிதங்கள் நிற்கின்றன.

அடுத்த தலைமுறை அறிந்துகொள்ள வேண்டிய பற்பல கருத்துகளைப் பிரதிபலிக்கும் ஆவண ஆதாரங்களாக காலத்தின் கண்ணாடிகளாக - இவை விளங்குகின்றன. இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி எனில், இக்கடிதங்கள் தாமே ஓர் இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றன.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கடிதங்களை எழுதிய இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலர். பூபதி அவர்களைப் போலவே, புலம்பெயர்ந்து உலகின் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள்.

புகலிடத்திலே பல வசதிவாய்ப்புகளுடனும் நல்ல வருமானத்துடனும் பாதுகாப்பாக வாழ்ந்தாலும், தாய் நாட்டில் "அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில் தாம் மகிழ்ந்திருந்த" அவ்வாழ்க்கையை இனி என்று பெறுவோம் என்ற ஏக்கம், அவர்களின் கடிதங்களில் எதிரொலிக்கிறது.

நம் தமிழ் நாடு உங்கள் நாட்டைப்போல் பாலை வனமல்ல. காவிரியும் வைகையும் தாமிரவருணியும் பாயும் நாடு. பொதிய மலையும் உதக கிரியும் உள்ள நாடு. அதன் மண் வாசனையும், காற்றின் இன்பமும் உங்களுக்குத் தெரியாது. தாய் நாட்டு மண்ணில் இருப்பு, அது தான் எனக்கு விருப்பு.

சாண்டில்யனின் பாத்திரம் ஒன்று இவ்வாறு பேசுகிறது.

நமது எழுத்தாளர்களின் கடிதங்களும் தம் தாய் நாட்டைப் பற்றி இவ்வாறே பேசுகின்றன. யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற சங்கப் புலவனைத் துணைக்கிழுத்த படி உலகின் பல நாடுகளிலும் சிதறி வாழ்ந்தாலும், மலையுமகும், மன்னாரும், வன்னி மண்ணம், மட்டுநகர், கினிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, அலையுடுத்த திருமலையும், ஆறுபாயும் அழகிருக்கும் மூதூரும், கலைகல்விக்கு நிலையமென விளங்கும் யாழ்ப்பாணமும், தாய் நாட்டு மண்ணும், காற்றும்

தருகின்ற இன்பம், பனி உறையும் தேசம் படர்ந்தவர்களுக்குக் கிடைக்குமா என்று அவை கேட்கின்றன.

இன்று நான் குடும்பம் வாழ்வதற்கு ஊரையும், உறவையும், நாட்டையும் தொலைத்து விட்டு வேற்று மண்ணில் நிற்கிறேன். இங்கு எனது மகளுக்கு ஒரு மகன் பிறந்துள்ளான். இவனுக்குத் தனது தாயின் நாடும், ஊரும் என்ன எண்ணங்களை ஏற்படுத்தும்? என்று எழுதுகிறார் நிலக்கிளி அ.பாலமனோகரன். புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் எண்ணங்கள் இவர் கடிதத்தில் எதிரொலிக்கின்றன.

ஆயினும், புலம் பெயர்ந்து வாழும் நம் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் இலட்சிய வேட்கையும் இலக்கிய ஆர்வமும் குன்றிப்போய்விடவில்லை என்பதையும் இக்கடிதங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அவர்களது அசுரத் தனமான உழைப்பு, வாசகர்களை வியக்க வைக்கிறது.

உள்ளம் 18வயது. உடல் 68 ஆகிறது. இலக்கியம் உயிர், என்று எழுதியிருக்கிறார் எஸ்.அகஸ்தியர் அவர்கள். இலங்கையிலே, எழுத்தாளர் ஜீவா அவர்களின் அமானுஷ்ய உழைப்பைப் பல சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள் சிலாகித்து எழுதியிருக்கின்றனர்.

முருகபூபதி அவர்களை ஆழமாக அறிந்த எவரும், இத்தனை பணிகளை எப்படி இந்த மனிதர் சமாளித்துக் கொண்டு இந்த அளவு எழுதிக் குவிக்கிறார் என்று வியக்காமலிருக்க முடியாது. இவ்வாறு வியந்தவர்களில் நானும் ஒருவன்.

அவர் யாரையும் மறப்பதில்லை. இதற்கு, அவரே சொல்வது போல, அவர் சிறுபராயத்தில் அருந்திய வல்லாரைச் சாறு காரணமாக இருக்கலாம். தமக்கு எழுத்தறிவித்த இறைவியான பெரிய ரீசர் திருமதி. ம.திருச் செல்வம் அவர்களை மறக்காமல், இத்தொகுப்பை அவருக்கே அர்ப்பணித்திருக்கிறார்.

அன்பின் மாணவ மகனார் பூபதிக்கு என்று விளிக்கும் பெரியரீசரின் கடிதம், பூபதி அவர்கள் மேல் அவர் வைத்திருந்த பிள்ளைப் பாசத்தை ஒத்த வாட்சல்யத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பெரிய சீசர் அம்மா இப்படி என்றால், என்றும் நற்குக சீரஞ்சீவியாய் வாழும் அருமை மகனுக்கு என்று அவரது உண்மையான அம்மா எழுதுகின்ற கடிதம் கண்களைப் பனிக்க வைக்கிறது. இத்தொகுப்பில், பல வகைப்பட்ட நபர்கள் எழுதிய பலவகையான கடிதங்கள், இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

எழுத்தாளர் டானியலின் இலக்கியங்கள், தலித்தியம், ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி, புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிற் தமிழ்க் கல்வி போன்ற விடயங்களைத் தமது சகோதர எழுத்தாளர்களுடன் விவாதித்துப் பூபதி அவர்கள் எழுதிய நீண்ட கடிதங்கள், உண்மையாகவே ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தரத்தைத் தொடுகின்றன.

இந்த வரிசையில் கலாமணி, ஜீவா, இளங்கீரன் போன்றோர் எழுதிய கடிதங்களும் அடங்கும். இக்கடிதங்கள் ஒரு தனிமனிதரால் இன்னொருவருக்கு அவர் மட்டும் வாசிப்பதற்காக எழுதப்பட்டவை என்று நம்ப முடியாமலிருக்கின்றது. இவை தொகுத்து வெளியிடப்படாமற் போயிருந்தால், உண்மையாகவே பல அரிய கருத்துக்களை இழந்திருப்போம்.

வேறு கடிதங்கள், இலக்கியத்தைப் பற்றி அவ்வளவு ஆழமாக விவாதிக்கவில்லை. ஆனால், அவற்றுள் பொதிந்திருக்கும், நட்பும், அன்பும், சகோதர வாஞ்சையும், அவற்றையே இலக்கியங்கள் ஆக்குகின்றன.

பூபதி, நல்லவர்களுக்குத் தான் தொல்லைகள் அதிகம். அவற்றை எதிர்கொள்ள நிச்சயம் தயங்காதீர்கள். என் பூபதி எதிரிக்குக்கூட உதவும் பெருந்தன்மை கொண்டவர். எனவே, இறுதி வெற்றி நிச்சயம் பூபதிக்கே என்று ராஜபுரீகாந்தன் எழுதும் வரிகள் இத்தகையன.

வேறு கடிதங்கள், இலங்கைத் தமிழர்களின் அன்றாட ஜீவ மரணப் போராட்டத்தை ஓர் இலக்கியத் திற்குரிய கலை நேர்த்தியுடன் பதிவு செய்கின்றன.

இன்றும் நாளையும் இறந்து இறந்து பிறக்கின்றன. இரவும் பகலும் புரண்டு பாண்டு சரிகின்றன. இலக்குப் பாதையும் தெரியாமல் சுழலுவதே இயல்பாகிப்போன ஒரு புரளுதலில் வாழ்ந்து கொண்டிருங்கள்.

அன்பும், கருணையும், இரக்கமும், மனிதப் பண்பும் இந்த உலகிலிருந்து எப்போது விடைபெற்றன என்று தேடிக்கொண்டிருந்தபோது, அன்பும் மனிதப் பண்பும் கொண்ட மனிதர்கள் இதோபார் என்று காட்டுகின்ற உங்கள் கடிதம் என்று கோகிலா மகேந்திரன் எழுதுகிறார். சுருங்கச் சொன்னால் இவை எல்லாமே கலை மலிந்த கடிதங்கள். இவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடுவது தமிழுக்குப் புது முயற்சி. ஒரு நூலைப்பற்றி விமர்சிக்கும் போது குறையும் நிறையும் சொல்லவேண்டும் என்பார்கள். ஆனால், ஒரு எழுத்தாளன் இன்னொருவருக்கு இலக்கிய தாகத்தோடு எழுதிய கடிதத்திலே குறை என்று எதைக்கண்டு பிடிப்பது?

இறுதியாக வியப்பூட்டுவது இவ்விலக்கிய கர்த்தாக்களின் அசுரத்தனமான உழைப்பு என்றா சொன்னேன்? அதைவிட வியக்க வைப்பது, வாழ்வின் மீது அவர்கள் காட்டும் பிடிப்பு, நம்பிக்கை.

சைக்கிள் டைனமோவை இயக்கி வானொலி கேட்ட மக்கள், கீழ்மட்டத்தில் தண்ணீரும், மேல் மட்டத்தில் தேங்காய் எண்ணெயும் ஊற்றி விளக் கெரித்து பங்கருக்கும் இருந்து படித்துப் பல்கலைக் கழகம் சென்ற மாணவர்கள் - வாழ்வது எமது தாயகம் என்று எழுதுகிறார் முருகபூபதி.

ஈழத்தமிழ் மக்களை வாட்டுகின்ற கொடிய துன்பங்களின் மத்தியிலும் வாழ்வோம் முன்னேறுவோம் நம்மால் முடியும் என்ற நம்பிக்கையை இவரது கடிதங்கள் ஊட்டுகின்றன. தேடிச் சோறு நிதந்தின்னும் வேடிக்கை மனிதரைப்போல நாம் வீழ்ந்து விடப்போவ தில்லை. இந்த மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கு எம்மால் முடியும். சூழ்ந்து நிற்கின்ற துயர இருளின் மத்தியிலும், எதிர் காலத் தின் மீதான நம்பிக்கை ஒளியாகப் பிரகாசிப்பதற்கு எம்மால் முடியும் என்று இக்கடிதங்களை எழுதிய பேனாக்கள் முரசு கொட்டுகின்றன. இத்தொகுப்புக் கூறும் செய்தி இதுதான்.

உண்மைகொடிதே, உலகில் அதனுடனே போரிட்டு வாழப் புகுந்தோம், புலம்புவதோ? வீரிட்டலறி விழுந்து புரளுவதோ?

பார் எட்டுத் தீக்காய் ஈழத்து மஹாகளியின் வீரம், இக்கடிதங்களில் எதிரொலிக்கிறது.

போரினகு தூக்கம் வெளிப்படும் கதைகள்

■ புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

சொந்த மண்ணில் நிகழும் அநர்த்தங்களால் புலம் பெயர்ந்து சென்றவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், தமிழ் மீதும் தாய்நாடு மீதும் மிகுந்த அபிமானம் கொண்டவர்கள். தாய் நாட்டினை விட்டுப் பிற நாடு சென்றதும் அந்த நாட்டு மொழிச் சூழலில் உழைத்து அந்நிய தொழில் கலாசாரத்திலே இணைந்து புதிய நாகரிகங்களினதும் விழுமியங்களினதும் மத்தியிலே வாழ வேண்டிய, புதிய பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் முகம் கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு உருவாகுகின்றது.

அந்நியப்பட்ட அம்மொழிகள் மூலம் தங்களது பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுக்கும் போது புலம்பெயரும் பெற்றோர் கலாசார முரண்பாடுகளுக்கும் அதனாலான அழுத்தங்களுக்கும் உள்ளாக நேரிடுகின்றது. இப்பேர்ப்பட்ட நிலைகளில் தமது தனித்துவத்தைப் பேணவே பெற்றோர் பெரிதும் முனைகின்றனர்.

இத்தகையவர்களில் இலக்கிய முனைப்பு உள்ளவர்களது அனுபவங்களில், சிந்தனைகளில் விரிவடையும் மாறுதல்களும் புதிய பார்வைகளும் அவர்களது இலக்கிய முயற்சிக்குப் புதிய இரத்தம் பாய்ச்சுகின்றன. புதிய சமூக அக்கறைபுடனும் விழிப்புணர்வுடனும் திகழும் புலம் பெயர்ந்தோரது பதிவுகளில் பிரதானம் பெறும் இத்தகு இலக்கியப் பார்வையே இன்று ஒரு இலக்கிய அங்கீகாரத்தையும் அவற்றுக்கு அளித்து நிற்கின்றது. மிகுந்த சக்தியுடன் வீறு கொள்ளும் புலம் பெயர்ந்தோர் புத்திலக்கியத்தில் லெ.முருகபுதியின் வெளிச்சம் எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு எத்தகைய பங்காற்றியுள்ளது?

நீர்கொழும்பைச் சேர்ந்த லெ.முருகபுதிய இலங்கையில் படைப்பாற்றல் மிக்க பிரபல எழுத்தாளராகவும் பத்திரிகையாளராகவும் விளங்கியவர். தேசிய இனப் பிரச்சினை தலை காட்டத்தொடங்கிய எழுபதுகளில், புத்தனுபவங்களைச் சுமந்து கொண்டு எழுக ஆரம்பித்த முருகபுதியின், சமையின் பங்காளிகள், என்ற முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது. அத்துடன் சமாந்தரங்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு), பாட்டி சொன்ன கதை (உருவகம்) உட்பட ஏழு நூல்களை ஏலவே வெளிக் கொணர்ந்திருப்பவர்.

மறைந்த இலக்கியவாதிகள் பற்றிய இவரது நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள் நூலும் பெரிதும் பேசப்படுவது. வெளிச்சம் என்ற தற்போது அறுவடை செய்யப்பட்டிருக்கும் பூதியின் எட்டாவது நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும் பன்னிரு கதைகளும், படைப்புலகில் பிரவேசித்து இருபது ஆண்டுகளின் பின்னர் குறிப்பாக அவர்

அவுஸ்திரேலியாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் காலத்தில் எழுதப்பட்டவை.

அந்தியநாட்டு வாழ்க்கைக் கோலங்கள் அதில் தமிழர் எதிர் நோக்கும் நெருக்கடிகள் போன்றவற்றையே புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியங்கள் மையப்படுத்தி நின்றாலும் பிறக்கும் நூற்றாண்டில் அதுவே கிரீடம் துடிக்கொள்ளும் என்ற எதிர்பார்ப்பினை உருவாக்குமள விற்கு அதில் மேவிநிற்கும் அம்சங்கள் என்ன? வெளிச்சம் சிறுகதைத் தொகுதி வாயிலாக குறிப்பாக இதில் இடம் பெற்ற காலங்களும் கணங்களும், என்ற கதையினூடாக இதற்கான விடையினைப்பெற முயலல் சாத்தியமானதா?

எங்கோ ஒரு இடத்தில் நிகழ்ந்த தூட்டுச்சம்பவத்தில் தந்தையை இழந்த அவன், அந்த விரக்தியில் களத்தில் இறங்கும் தம்பியின் ஆவேசம், இதனால் குடும்பம் நிர்க்கதியாகி விடக்கூடாதே என்பதற்காகக் கடன்பட்டு அவனை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பும் அம்மா. பொதுநிகழ்வாக, தொடர்பு சங்கிலிப் பின்னலாக மாறிவிட்ட இச்சம்பவங்களின் பின்னணியில் பொதிந்திருக்கும் சோகம். இவற்றினையே முருகபுதிய தனது நீண்ட சிறுகதையில் சந்திரன் என்ற பாத்திரமூடாகப் பதிவுசெய்திருக்கின்றார்.

பேர்த் விமானநிலையத்தில் விமானம் இறங்கினாலும் சந்திரனின் மனம் தாயைச் சுற்றியே வட்டமிடுகிறது. நல்லூர் கந்தசாமி கோயில் வாசலில் தேங்காய் உடைத்து கற்பூரம் கொளுத்தி நெற்றியில் திருநீறு பூசி முத்தமிட்டு வெளிநாட்டிற்கு வழியனுப்பி வைத்த அம்மா இப்போ என்ன செய்து கொண்டிருப்பா? அம்மா அதற்கு முன்பு எப்போது அப்படி முத்தம் கொடுத்தா? (பக்கம் 107)

பெற்ற தாயையும் பிறந்த பொன்னாட்டையும் முதல் முதலில் பிரிந்து செல்லும் சகல இளைருவமே இவ்வாறுதான் நினைத்துக் கொள்வான். இவ்வாழ்க்கையதார்த்தத்தை உயிர்ப்புடன் சித்திரிக்கிறார் கதாசிரியர் பூதிய.

எண்பத்தி மூன்று ஆடிக்கலவரத்திற்கு முன்பு புலமைப் பரிசில் பெற்று செல்பவர்களும் தொழில் வாய்ப்பிற்காகச் செல்பவர்களும் வெளிநாடு சென்றனர். அதன் பின்னரே பாதுகாப்பிற்காக அகதிகளாகத் தமிழர் அந்தியநாட்டிற்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்ல ஆரம்பித்தனர்.

அகதிகளாகச் செல்லும் போது ஏற்படும் சிரமங்கள், அவலங்கள், வெளிநாட்டு விமான நிலையத்தில் வைத்து திருப்பி அனுப்பி வைக்கப்படல் அல்லது இடையில் எங்காவது ஒரு நாட்டில் தடுத்து வைக்கப்படுதல் போன்ற அனுபவங்களும் செல்லும் நாட்டில் வெளிநாட்டு

முகவர் ஒரு முகவரியைக் கூற அங்கு சென்று சில காலங்கள் தங்கிப் பின் அவரது ஒத்தாசையுடன் பிரயாணத்தைத் தொடர்வது போன்ற அனுபவங்கள் எல்லாமே தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பழக்கப்படாத புதிய அத்தியாயங்கள்.

முருகபூபதியின் சித்திரிப்பும் இதனையே கூறிநிற்கின்றது. பேர்த்தில் வந்திறங்கியதும் சந்திரனுக்குப் பயணமுகவர் சாமிநாதனின் தொலைபேசி ஏற்பாட்டால் பாலேந்திரா வீட்டில் தங்க இடம் கிடைக்கின்றது. புதிய இடம், புதிய தூழல், புதிய மனிதர்கள் நடுவே சந்திரனுக்கு பாலேந்திராவும் மிஸிஸ் சாந்தி பாலேந்திராவும் காட்டும் அன்பும் நெருக்கமும் பெரும் ஒத்தடமாக அமைகின்றது.

இண்டைக்கு உமக்கு எப்பெஷல் ட்ரீட் தரப் போறம். அரையும் குறையுமாகக் கடுகு போட்டேனோ சீரகம் தூவினேனோ என்பதே தெரியாமல் நான் சமைத்துக் கொட்டியதைச் சாப்பிட்டீர்..... அதனாலை இண்டைக்கு ஸ்பெஷல் நாடிஸ்... ஓ.கே என்று வசந்தி கூற,

“எல்லாம் என்றை ட்ரெயினிங் தான் சந்திரன்” பாலேந்திரா வசந்தியைச் சீண்டினார். ஓ பெரிய ரெயினிங்... நான்...ஃபுளு வந்து மூண்டு நாளாய் படுக்கை யிலை கிடந்தபோது... சிக்கன் கறிக்கு சீரகம் போடுறத்துக் குப் பதில் தேயிலைத்தூள் கொட்டின மகாராஜா அல்லவா தாங்கள்? டொயிலட் ரிதவை ஐஸ்கிரீம் கண்டெயினருடன் ஃபிரிட்ஜிலை டீப் பிறீலருக்குள்ளை வைச்ச மகாராசாத்தியல்லவா நீங்கள்?

மூவரும் அட்டகாசமாகச் சிரித்தனர். வசந்தியின் கண்ணில் நீர் துளிர்ந்தது. சிரிப்பு அடங்க சில நிமிடங்களாயிற்று.

ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் அந்த அவசர, இயந்திரமான, இரண்டகமான வாழ்க்கையிலும் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் மானுடத்தை மனித நேயத்தை யதார்த்தம் குன்றாது உயிரோட்டமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் முருகபூபதி போன்ற படைப்பாளர்கள் இங்கு வெளிச்சப்படுத்தப் படுகின்றனர். பேர்த்தில் வேலை இல்லாது டில் கல்ஸிற் கு அல்லது அன்ஸ்ட் பயணியருக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் சந்திரனுக்கு. விடை பெறும் நேரம். இரண்டு கரங்களையும் ஒருங்கு சேர்த்து, உங்களை அக்கா... எண்டு கூப்பிடலாமா? என்று வசந்தியைப் பார்த்துக் கேட்டான். இந்த எதிர்பாராத கேள்வியை வசந்தி சாதாரணமாகவே எடுத்துக் கொண்டு அவன் கரங்களைப் பொத்திப் பிடித்து, தாராளமாக.... நோ... எமோர்ஷன் பிள்ளாய்...போயிட்டு வாரும் என்றான்.

மனச்சுமையுடன் அன்ஸ்ட் பயணியரில் சந்திரன் ஏறினான். இதுவே கதையின் உச்சம். வேர்அங்கும், வாழ்வு இங்கும் என்ற சொற்பத்திற்கு இணங்க வெளிநாட்டு அனுபவங்களுடன் உள்நாட்டு இளைஞர் எழுச்சியையும் சேர்த்து மனதைக் கவ்வும், மறந்துவிட முடியாத அந்நியோன்னிய உறவு முறைகளுடாகக் கதையினைத் தான் உணர்ந்தவாறே சித்திரித்திருக்கும் முறைமை முருகபூபதியின் ஆற்றலைச் சுட்டி நிற்கிறது. கருணாகர மூர்த்தியிலிருந்து விரிவடைந்து வரும் இத்தகு புலம் பெயர்ந்தோர் பதிவுகள் தற்போது அ.முத்துலிங்கம், முருகபூபதி, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் போன்றவர்கள் மூலம் மேலும் முனைப்படைந்து வருவதை அவ தானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

காலமும் கணங்களும் என்ற கதையினைப் போலவே மழை, சிகிச்சை, வெளிச்சம், ரோகம் போன்ற கதைகளும் இத்தொகுதியில் சொல்லத்தக்க கதைகளாக அமைந்திருக்கின்றன.

அந்நிய நாட்டு வாழ்க்கைக் கோலங்களையும், இரண்டக நிலைமையினையும் அதில் நம்மவர் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகள் பற்றியும் வெளிச்சம் என்ற தொகுதியின் மகுடக் கதை பேசுகின்றது. எப்படி இந்த மாற்றம் நிகழ்ந்தது? என மூர்த்தி வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாக.... நிற்கிறான்.

வானத்தில் இன்னும் வெளிச்சம்.... வானத்தில் மட்டுந்தான்! என்ற கதையின் முடிவு வாசகர்களைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது. நான்காண்டுகளுக்கும் மேலாக என் என்பரிசம் இன்றி.... எனது உடல் சுகம்கிட்டாமல்.... துப்பாக்கி வேட்டுகளுக்கும் ஷெல் அடிகளுக்கும்... பயந்து கொண்டு என் மனைவி செல்வங்களுடன் உயிரைப் பாதுகாக்க அங்கே போராடிக்கொண்டிருக்க நான் இங்கு சுகம் தேடுவதா? என வினவும் மழைக்கதையில் வரும் சந்திரனும் நல்லதொரு பாத்திரவார்ப்பு.

வடபுலத்தைச் சாராதவராக இருந்தாலும் லெ.முருகபூபதியின் கதைகளில் வடபுலத்தே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போரினது தாக்கம் அதிகமாகவே காணப்படுகின்றது. அவர் அடிக்கடி கூறிக் கொள்ளும் மற்றும் ஹோசியின் போன்றவர்களது படைப்புகளும் போர்க்கால பின்னணியில் படைக்கப்பட்டதாலேயே இன்றும் அமரகாவியங்களாக அவை இருப்பதும் இங்கு ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது.

முருகபூபதி எழுபதுகளில் எழுதிய சுமையின் பங்களிகள் போன்ற கதைகளை தொண்ணூறுகளில் எழுதிய காலங்களும் கணங்களும், போன்ற கதைகளுடன் ஒப்பீடு செய்கையில், அவரது கலைத்திறன் பெருமளவில் முன்னேற்றக் கண்டிருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. உளவியல் ரீதியான அணுகுமுறை, விஞ்ஞான பூர்வமாகக் கதையினை நகர்த்துதல் போன்ற அம்சங்களி லெல்லாம் அவரது ஆற்றல் விரிவடைந்திருக்கின்றது. புலம் பெயர்ந்தவர்கள் பற்றிய எதிர்காலம், அவர்கள் முகங்கொடுக்கும் பிரச்சினைகள் போன்றவற்றில் ஏற்படும் ஆழமான சிந்தனை, இவரது படைப்பினைமேலும் வெளிச் சம்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கையும் மனதில் எழுகின்றது.

புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தாலும் பிறந்த மண்ணின் வாழ்வினை மறந்து விட முடியாதவர்களில் விரிவடைந்து வரும் புதிய புலப்பதிவுகளின் மூலம் இந்நூற்றாண்டின் இறுதிக் கூற்றில் புனைகதை வரலாற்றில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் எழுத ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. கருணாகர மூர்த்தி, கலாமோகன், லோகா, கலைச்செல்வன், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், நித்தியானந்தன், நவம், தருமன் தர்மகுலசிங்கம், அருண் விஜயராணி, லெ.முருகபூபதி, அ.முத்துலிங்கம் போன்று பலர் இப்பட்டியலில் தம்மை இணைத்து அற்புதமாக ஆற்றலுடன் செயற்பட ஆரம்பித்துள்ளனர்.

வாணிப நோக்கமற்ற இவர்கள் போன்றவர்களின் முயற்சியும் நம்பிக்கையினாலேயே பிறக்கும் நூற்றாண்டில் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமானது தமிழ் இலக்கியத் திற்குத் தலைமை கொள்ளத்தக்கது! என எஸ்.பொ உட்பட பல விமர்சகர்களும் ஆணித்தரமாகத் தமது கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளனர் என்று எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

லெட்சுமணன் தந்தையாரின் பெயர். கதிர்மாணிக்கம் தாயின் பெயர். பிறந்த திகதி: 1951.07.13 - இடம்:இலங்கையில் நீர்கொழும்பு. ஆரம்பி கல்வி: நீர்கொழும்பு விவேகானந்தா வித்தியாலயம். (குற்போதைய விஜயரத்தினம் இந்து மத்திய கல்லூரி) 1954 -1963 வரை இவ்வித்தியாத்தின் முதல் மாணவன் (சேர்விலக்கம் - 01) 1963 இல் 06 ஆம் தர புலமைப்பரிசில் சித்திபெற்று, யாழ். ஸ்ரான்லிக்கல்லூரியில் அனுமதி. 1965 முதல் நீர்கொழும்பு அல்கிலால் மகா வித்தியாலயம்.

- 1972 முதல் வீரகேசரிநாளிதழ் நீர்கொழும்பு பிரதேச நிருபர்.
- 1972 இல் "கனவுகள் ஆயிரம்" என்ற சிறுகதை மூலமாக மல்லிகை இதழில் அறிமுகம்.
- 1972 முதல் மல்லிகை, பூரணி, புதுயுகம், மாணிக்கம், கதம்பம், மித்திரன் இதழ்களில் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள்.
- முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி சுமையின் பங்காளிகள் 1974 இல் வெளியானது. இந்நூலுக்கு இலங்கை தேசிய சாகித்திய விருது 1975 இல் கிடைத்தது.
- இலங்கையின் பிரபல நாளேடு வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் 1977 முதல் ஒப்புநோக்காளராகவும், பின்னர் துணை ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்தார்.
- 1985 இல் சோவியத் ஒன்றியத்தின் அழைப்பில் மாஸ்கோவில் நடந்த உலக இளைஞர் - மாணவர் விழாவில் கலந்து கொண்டார்.
- நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டத்தின் செயலாளராகவும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தேசிய சபை உறுப்பினராகவும் கொழும்புக் கிளையின் செயலாளராகவும் பணியாற்றியவர்.
- 1982 இல் இலங்கையில் பாரதி நூற்றாண்டு கொண்டாடப்பட்ட போது, அதன் அமைப்புக்குழுவில் இயங்கியவர்.
- 1987 இல் ஆஸ்திரேலியா விக்ரோரியா மாநிலம் மெல்புரனுக்கு புலம் பெயர்ந்தார். சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, நேர்காணல், பயண இலக்கியம், சிறுவர் இலக்கியம், விமர்சனம், புனைவுசாரா புத்தி எழுத்துக்கள், ஆய்வு முதலான துறைகளில் இதுவரையில் 28 நூல்கள் எழுதியுள்ளார்.
- இவற்றில் பறவைகள் நாவலுக்கு 2003 இல் இலங்கையில் தேசிய சாகித்திய விருது கிடைத்தது.
- 2011 இல் கொழும்பில் நடந்த அனைத்துலக தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டின் பிரதம அமைப்பாளராகவும் முருகபுத்தி இயங்கினார்.
- முருகபுத்தியின் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.
- இவரது படைப்புகளை, இலங்கையில் பேராசன பல்லைக்கழக மாணவி ஒருவரும் கிழக்கு பல்கலைக்கழக மாணவி ஒருவரும் தமிழ்நாடு தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழக மாணவி ஒருவரும் தமது MPhil பட்டத்திற்காகவும் BA பட்டத்திற்காகவும் ஆய்வு மேற்கொண்டனர்.
- அவுஸ்திரேலியா தினத்தின்போது 2002 ஆம் ஆண்டில் விக்ரோரியா மாநிலத்தில் சிறந்த பிரஜைக்கான விருதும், 2013 ஆம் ஆண்டில் விக்ரோரியா மாநில அரசின் பல்தேசிய கலாசார ஆணையத்தின் விருதும் பெற்றார்.
- விக்ரோரியா தமிழ்ச்சங்கம், அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம், மெல்புன் தமிழ்ச்சங்கம் மற்றும் அக்கினிக்குஞ்சு இணைய இதழ் ஆகியனவற்றினால், வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதுகளும் பெற்றவர்.
- ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து இயங்கும் தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனமான இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம் (1988 - 2023) அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் (2004 - 2023) ஆகியவற்றின் ஸ்தாபக உறுப்பினர்
- இலங்கையில் மல்லிகை, ஞானம், புகள் முதலான இலக்கிய இதழ்களும் ஜெர்மனி மண் இலக்கிய இதழும் முருகபுத்தியின் இலக்கிய, ஊடக, சமூகப்பணிகளை பாராட்டி அட்டைப்பட அத்தியாயக் கௌரவித்துள்ளன.
- முருகபுத்தியின் வாழ்வையும் பணிகளையும் சித்திரிக்கும் ரஸூனா என்ற ஆவணப்படம் 2017 ஆம் ஆண்டு வெளியானது.

- இந்த 2022 ஆம் ஆண்டு முதல் காலமும் கணங்களும் என்ற தொடரில் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்து மறைந்த கலை, இலக்கிய ஆளுமைகள் பற்றிய ஆவணக் காணொளித் தொடருக்கான எழுத்தாக்கம் மற்றும் தயாரிப்பு பணிகளை மேற்கொண்டுவருகிறார்.
- அண்மையில், 28 பெண் ஆளுமைகள் பற்றிய புதிவுகள் இடம்பெற்ற யாதுமாகி என்ற நூலையும் அனைத்துலக பெண்கள் தினத்தை முன்னிட்டு வெளியிட்டார்.
- முருகபுத்தி எழுதிய நடந்தாய் வாழி களனிகங்கை என்ற நூலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, The Mystique of Kelani River என்ற பெயரில் மின்னூலாக வெளிவந்துள்ளது.
- வாழும் வரலாறு மல்லிகை ஜீவா என்ற மின்நூலையும் எழுதியுள்ளார்.
- யாதுமாகி, நடந்தாய் வாழி களனி கங்கை, The Mystique of Kelani River , வாழும் வரலாறு மல்லிகை ஜீவா, பாரதி தரிசனம் ஆகிய நூல்களை அமேசன் - கிண்டில்லில் தரவிறக்கம் செய்து படிக்க முடியும்.
- விரைவில், இந்திய கலை, இலக்கிய ஆளுமைகள் 40 பேரைப்பற்றிய புதிவுகளை உள்ளடக்கிய பாலம் என்ற நூலையும் இலங்கையில் மறைந்த கலை, இலக்கிய, ஊடகத்துறை சார்ந்த ஆளுமைகள் பற்றிய காலமும் கணங்களும் என்ற நூலையும் மழைக்காற்று என்ற புதிய நாவலையும் முருகபுத்தி வெளியிடவுள்ளார்.
- முருகபுத்தி, தமிழகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர், பாரதி இயல் ஆய்வாளர் தொ.மு.சி. ரகுநாதன், தமிழ் அறிஞர் தொ.மு. பாஸ்கரத் தொண்டமான் ஆகியோரின் உறவு முறையில் அவர்களது பேரணும் ஆவார் என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது.
- கனடா தமிழ் இலக்கியத்தோட்டம் வழங்கும் இயல்விருதினை (2022 ஆம் ஆண்டிற்கானது) இந்த ஆண்டு ஜீன் மாதம் பெறவுள்ளார்.

இதுவரையில் வெளியாகியிருக்கும் முருகபுத்தியின் நூல்கள் :

சிறுகதை - சுமையின் பங்காளிகள் (1975), சமாந்தரங்கள் (1989), வெளிச்சம் (1998), எங்கள் தேசம் (2000), கங்கை மகள் (2005), நினைவுக் கோலங்கள் (2006), மதக செவனெலி (Shadows Of Memories) மொழிபெயர்ப்பு (2012), கதைத் தொகுப்பின் கதை (2021) நாவல் - பறவைகள் (2001) சிறுவர் இலக்கியம் - பாட்டி சொன்ன கதைகள் (1997) பயண இலக்கியம் - சமதர்மப்பூங்காவில் (1990) கடித இலக்கியம் - கடிதங்கள் (2001) நேர்காணல் - சந்திப்பு (1998, இலக்கிய மற்றும் ஊடக ஆளுமைகளின் கருத்துக்களை தொகுத்து எழுதிய நூல்) கட்டுரை நூல்கள்

- நெஞ்சில் நிலைத்த நஞ்சுங்கள் (1995)
- இலக்கிய மடல் (2000)
- மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள் (2001)
- எம்மவர் (2003, அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பற்றிய விபரத்திரட்டு)
- கவிஞர் அம்பி வாழ்வும் பணியும் (2004)
- ராஜயூரீகாந்தன் நினைவுகள் (2005)
- உள்ளும் புறமும் (2011, சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பயன்பாடும்)
- சொல்ல மறைந்த கதைகள் (2014)
- சொல்ல வேண்டிய கதைகள் (2017)
- சொல்லத்தவறிய கதைகள் (2019)
- இலங்கையில் பாரதி - ஆய்வு நூல் (2019)
- நடந்தாய் வாழி களனி கங்கை (2021)
- யாதுமாகி (2022)
- வாழும் வரலாறு மல்லிகை ஜீவா (2022)
- பாரதி தரிசனம் (2022)

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
கூடுக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழும்
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

No 10, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அல்வாய் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி ச. கலாணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org